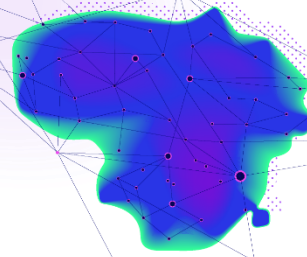

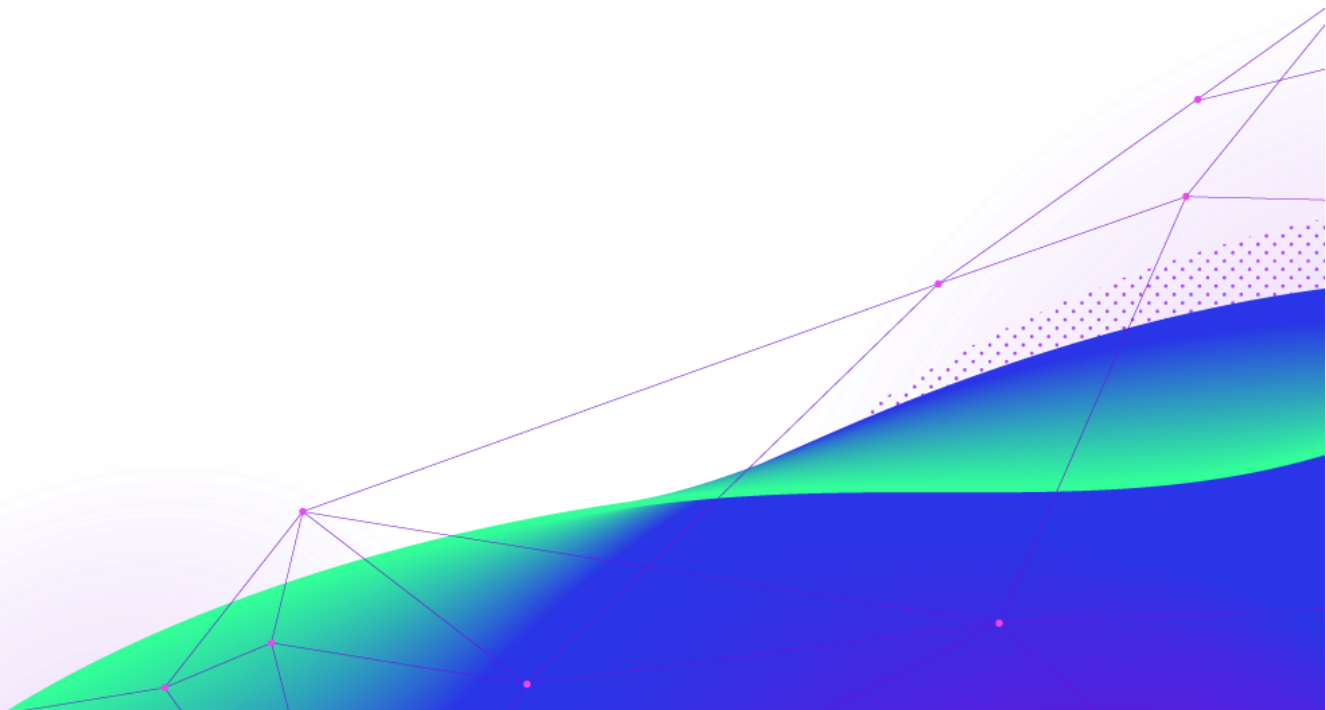
**Lietuva
2050**

2022

Lietuva 2050

Valstybės ateities scenarijai

Siekiant tinkamai pasiruošti naujos valstybės pažangos strategijos rengimui ateities įžvalgų (angl. *foresight*) metodu, šioje ataskaitoje pristatomi įvairių sričių Lietuvos ekspertų suformuoti alternatyvūs valstybės raidos scenarijai. Atsižvelgiant į scenarijų rengimo dirbtuvių dalyvių atrinktus Lietuvos ateičiai svarbius pokyčių veiksnius, ilgalaikes raidos tendencijas ir jų galimą įtaką šalies raidai buvo sukonstruoti hipotetiniai (galimi) Lietuvos ateities scenarijai. Kartu su ateities įžvalgų metodu scenarijų rengimui buvo taikytos išplėstinė sisteminė analizės ir numatomų rengti programų išankstinio vertinimo priegigos.

Ataskaitą parengė:

S. Trainauskienė, G. Cibaitė, J. Mickus, I. Petraitė

Metodologiją rengė:

E. Vaiginienė

Redagavo:

R. Kanišauskaitė

Už pagalbą, įžvalgas ir komentarus dėkojame:

A. Abišalai, I. Adomavičiūtei-Grigonienei, M. Antonowicz, V. Bartninkui, L. Bontoux, R. Budbergytei, J. Dagiui, D. Dauniui, D. Gaižauskienei, A. Gelūnui, M. Jakobui, D. Jasilioniui, R. Krušinskui, R. Kuodžiui, R. Lopatai, A. Maslauskaitei, A. Paliokaitei, R. Petrauskui, N. Putinaitei, E. Rimkui, L. Sabulytei, G. Valušiu, I. Valytei, A. Vasiliauskui, D. Vilytei, R. Vilpišauskui, V. Zemkauskaitei, D. Žeruoliui, R. Žiliukaitei, E. Žutautaitei ir visiems scenarijų rengimo dirbtuvių bei teminių ekspertinių diskusijų dalyviams bei moderatoriams.

Informacija tyrimo citavimui: Lietuva 2050: valstybės ateities scenarijai. STRATA (2022).

Parengta vykdant projektą „Įrodymais grįsto valdymo kompetencijų centro įkūrimas“ (Nr.10.1.1-ESFA-V-912-01-0025)

Pasiūlymus, pastabas, komentarus prašome siųsti info@strata.gov.lt

Santrauka

Šioje ataskaitoje pateikiami keturi hipotetiniai valstybės raidos scenarijai, skirti naujosios valstybės pažangos strategijos „Lietuva 2050“ parengimui. Scenarijai buvo suformuoti 2022 m. kovo-rugsėjo mėnesiais organizuoto aplinkos analizės proceso, kuriame buvo remtasi ateities įžvalgų metodais, metu. Scenarijų formavimo dirbtuves, kaip ir platesnį „Lietuva 2050“ rengimo procesą, organizavo Vyriausybės strateginės analizės centras (STRATA) kartu su partneriais – Vyriausybės kanceliarija, Vilniaus universitetu, Seimo Ateities komitetu. Šis darbas atliktas vadovaujantis Strateginio valdymo įstatymu, kuris įtvirtina ateities vertinimo principą, rengiant pagrindinius valstybės strateginio planavimo dokumentus bei Strateginio valdymo metodiką.

Kovo mėn. vykusių ekspertinių žvalgomųjų dirbtuvių metu įvairių sričių ekspertai svarstė, kurios globalios tendencijos ir pokyčių veiksniai gali turėti daugiausiai įtakos ilgalaikiai Lietuvos raidai. Iš daugiau nei šimto aptartų veiksnių, kaip galimai turėsiantys didžiausią įtaką bei neapibrėžtumą (kitaip – „kritiniai neapibrėžtumai“) įvardyti du: įtampa tarp demokratinų ir autokratinų režimų bei švietimo sistemos transformacija arba stagnacija. Neabejotinai, pirmojo kritinio neapibrėžtumo pasirinkimui padarė įtaką 2022 m. vasario 24 d. Rusijos pradėtas karas prieš Ukrainą, tačiau žvelgiant plačiau, jis apima ir iššūkius demokratijai, kurias kelia Kinijos, taip pat kai kurių kitų autoritarinių šalių ekonominis augimas, gana sėkmingas tvarkymasis su COVID-19 pandemija ir kt. Be to, šis veiksnys turi ne tik išorinę dimensiją, t. y. jis nėra tik apie būtinybę Lietuvai ateityje išlikti Vakarų demokratinės erdvės dalimi, bet ir vidinę – demokratijos kokybės – dimensiją. Kitas – švietimo ateities kritinis neapibrėžtumas iš esmės yra apie tai, kokia visuomenė ir valstybė Lietuva bus ateityje. Šie du veiksniai tapo formuojamų scenarijų ašimis - pagrindu jų tolesnei plėtotei. Scenarijų turinys parengtas remiantis Kopenhagos ateities studijų instituto scenarijų rengimo metodiką (ateities trikampio, scenarijų elementų), pritaikius ją Lietuvos atvejui.

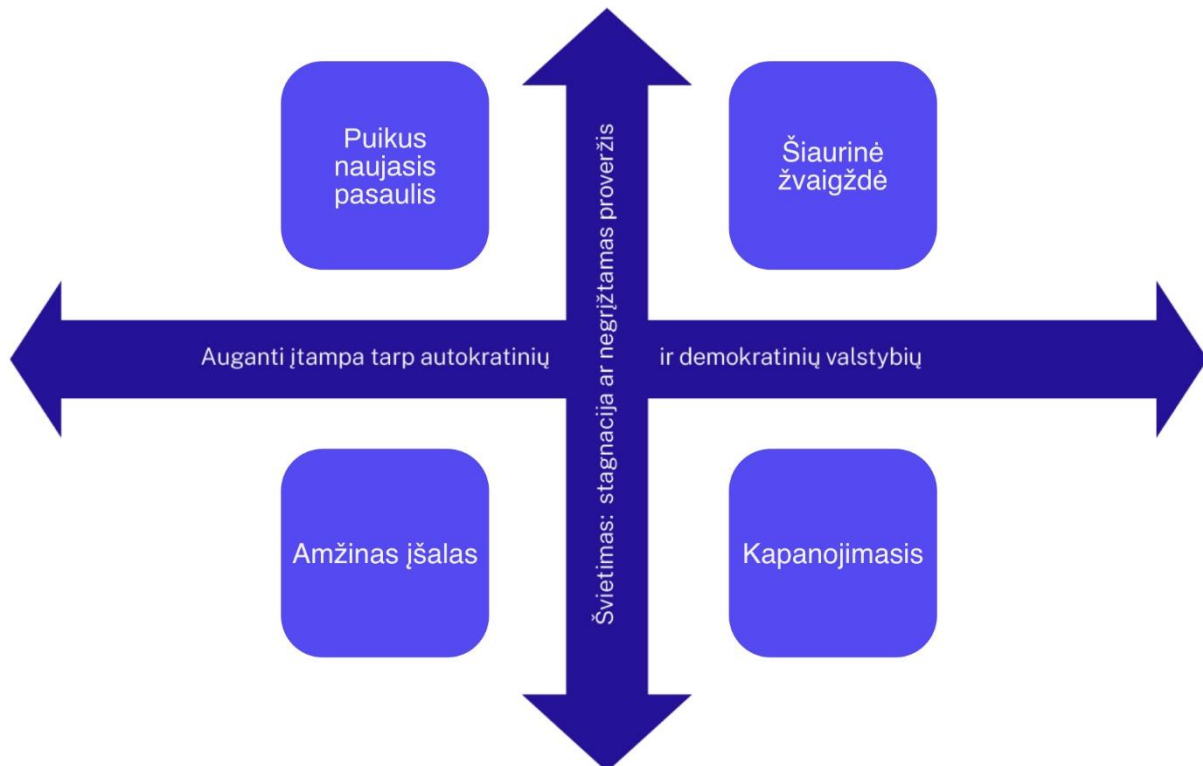
Scenarijų elementai buvo pasirinkti taip, kad atspindėtų svarbiausias valstybės gyvenimo sritis, pradedant saugumo (tiek išorinio, tiek vidinio), valdymo, ekonomikos klausimais ir baigiant žmonių santykiais ir vertybėmis. Pradiniai scenarijų projektai, taip pat išryškėję dabarties probleminiai klausimai, pvz., santykinai žemas piliečių pasitikėjimas valstybės valdžios institucijomis, socialinė atskirtis, senstanti visuomenė ir kiti, buvo toliau aptariami teminėse diskusijose. Baigiamajame etape, konstruojant nuoseklų pasakojimą apie tai, kaip galėtų atrodyti Lietuva 2050 metais, ypatingas dėmesys buvo skirtas geopolitikos ir vertybių raidos elementams. Remiantis kitais tyrimais ir teoriniais darbais, sukonstruotas ir scenarijų analitinis modelis, kuriame teigiama, kad Lietuvos ateities raida bus priklausoma nuo išorės ir vidaus veiksnių dinaminės sąveikos. Taip pat sukonstruoti hipotetiniai („perėjimo“) pasakojimai apie tai, kaip Lietuva galėjo ateiti iki vieno ar kito scenarijaus. Tokiu būdu siekta susieti esamą situaciją su ateities scenarijais ir iliustruoti, kaip dabarties arba netolima ateities sprendimais galima prie jų priartėti.

Ataskaitoje pateikiami alternatyvūs Lietuvos ateities scenarijai (žr. 1 pav.) gali būti trumpai apibendrinti jų esminių idėjų pagrindu. Pirmajame scenarijuje „Puikus naujasis pasaulis“ piešiamas toks ateities vaizdinys, kuris susiformuotų, jei tarptautinė aplinka susiklostytų taip, kad Lietuva būtų priversta itin daug dėmesio skirti šalies saugumui bei stabilumui ir siektų šių tikslų demokratijos suvaržymų sąskaita. Itin kompetentinga profesionalų valdžia paskelbtų ryžtingą posūkį į švietimo, mokslo ir technologijų proveržį, tačiau nebūtinai būtų paisoma etikos normų. Antrajame – „Šiaurinės žvaigždės“ scenarijuje klesti atstovaujamosios demokratijos institucijos, egzistuoja tiesioginės demokratijos formos, užtikrintas teisės viršenybės principo laikymasis bei švietimo, mokslo, technologijų ir inovacijų proveržis. Pagrindinė šio scenarijaus idėja – jame ieškoma balanso ir dermės: tarp technologijų ir gamtos, tarp sprendimų priėmėjų ir visuomenės, tarp individualizmo ir bendruomeniškumo, kuris atsiremia į nuolatinis (mikro-)konfliktus ir nuolatinis optimalaus sprendimo, konsensuso paieškas. Trečiajame, „Kapanojimosi“, scenarijuje fiksuojama įvykusi tik santykinai nedidelė pažanga visose srityse, ekonomikoje įsitvirtina „vidutinių pajamų“ sąlygos. Demokratija šalyje veikia imituojama kaip nuolatinis nesibaigiantis spektaklis, kuriame vis dar kažkas (bergždžiai) vejamasi. Ketvirtasis scenarijus – „Amžinojo įšalo“ – atskleidžia, kas lauktų Lietuvos, ateityje itin nepalankiai susiklosčius išorės aplinkybėms. Pagrindinė šio scenarijaus idėja – vardan išlikimo, *de facto* suvaržytas Lietuvos valstybingumas, o, vardan stabilumo, suvaržyta visuomenė. Šie scenarijų projektai buvo aptarti su įvairiomis visuomenės grupėmis ir bendrakūrėjais.

Galutiniai scenarijų projektai parengti baigiamųjų dirbtuvių, įvykusių 2022 m. rugsėjo mėn. metu. Jose taikyti šie scenarijų validumo kriterijai: tikėtimumo, nuoseklumo, kūrybiškumo, relevantiškumo. Taip pat sukonstruotas ateities scenarijų analitinis modelis, kuris susieja globalaus, įsiterpiančio ir vidaus lygmens kintamuosius, leidžiančius prognozuoti ateities pokyčių dinamiką.

Tikimasi, kad išplėtoti scenarijai sprendimų priėmėjams pasitarnaus kaip atspirties taškas formuojant valstybės pažangos strategiją, apimančią valstybės pažangos viziją, valstybės vystymosi kryptis (strategines ambicijas) bei vizijai įgyvendinti reikalingus veiksmų kelrodžius.

1 pav. Scenarijų matrica

Šaltinis: STRATA

Įvadas

Šioje ataskaitoje pateikiame vieno iš Valstybės pažangos strategijos „Lietuva 2050“ rengimo etapų tarpinį rezultatą – hipotetinių alternatyvių valstybės raidos scenarijų projektą. Jie buvo parengti 2022 m. kovo-rugsėjo mėn. Vyriausybės strateginės analizės centro (STRATA) kartu su partneriais – Vyriausybės kanceliarija, Vilniaus universitetu, Seimo Ateities komitetu – organizuoto proceso metu, remiantis ateities įžvalgų metodais, kuriais siekta identifikuoti svarbiausias Lietuvos ateičiai galinčias turėti įtakos tendencijas, pokyčių veiksnius ir neapibrėžtumus.

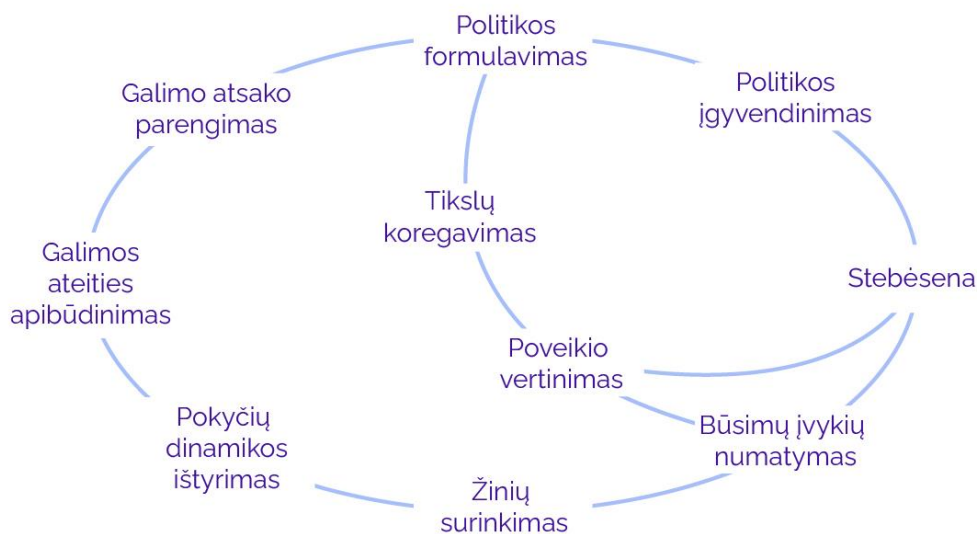
Kaip nustatyta Lietuvos Respublikos strateginio valdymo įstatymo 4 straipsnyje, vienas iš strateginio valdymo sistemos principų (8) yra ateities vertinimo principas: „strateginis valdymas turi būti grindžiamas ateities įžvalgomis, tai yra rengiant planavimo dokumentus turi būti sistemškai ir kompleksškai nagrinėjamos ir vertinamos įvairios ateities galimybės ir jų įtaka Lietuvai Europos ir pasaulio pokyčių kontekste, o vertinimo rezultatai pateikiami kartu su planavimo dokumentais juos tvirtinantiems strateginio valdymo sistemos dalyviams. Strateginiai tikslai turi būti formuluojami vertinant valstybės pažangos scenarijų įtaką Lietuvai ir atskiroms valstybės veiklos sritims.“ Pabrėžtina, jog tokios apimties dokumentui parengti ateities įžvalgų ir scenarijų formavimo metodai Lietuvoje taikyti pirmą kartą¹. Tačiau šiame procese atsižvelgta ne tik į užsienio šalių, bet ir ankstesnę Lietuvos patirtį (visų pirma, strategiją „Lietuva 2030“).

Literatūroje pabrėžiama, kad ateities įžvalgų kontekste scenarijų tikslas – ne kuo tiksliau numatyti ar prognozuoti ateitį didelio neapibrėžtumo sąlygomis, o pateikti įvairius tikėtinus scenarijus (atsižvelgiant į neapibrėžtumus), ištirti, kokį poveikį jie gali turėti, nustatyti galimas implikacijas viešajai politikai (OECD, 2019), padėti sprendimų priėmėjams geriau pasiręngti galimiems netikėtumams, formuoti ateičiai atsparią politiką. Jungtinės Karalystės Vyriausybės Mokslo tarnybos (*Government Office for Science*) parengtose metodinėse gairėse *The Futures Toolkit* nurodoma, kad scenarijai yra parankus būdas struktūruoti diskusiją, siekiant ištirti besiformuojantį politikos kontekstą ir prioritetus, aptarti kylančias galimybes ir grėsmes arba ištestuoti naujas politikos idėjas. Teigiama, kad patys scenarijai nėra tiek svarbūs, kiek jų teikiama galimybė kitokiai, nuo kasdieninių / rutininių politikos problemų atitrauktai diskusijai (Government Office for Science, 2017).

Kadangi Lietuvoje neturime patvirtintų ateities įžvalgų metodinių dokumentų, šiame darbe buvo remtasi užsienio valstybių patirtimi, konsultuotasi su Europos Komisijos Jungtinio tyrimų centro ekspertais. Metodiniuose užsienio valstybių dokumentuose pažymima, kad pagrindinis ateities įžvalgų indėlis į politikos formavimo procesą yra politikos formulavimo stadiją (žr. pav. 2). Scenarijai užbaigia tam tikrą nuoseklų procesą, kuris apima tokius žingsnius, kaip kolektyvinio žinojimo apie ateitį surinkimas ir įvertinimas, pokyčių dinamikos tyrinėjimas, galimos ateities aprašymas (kuris pateikiamas scenarijų, arba naratyvų, forma). Pirmuosius – pasirengimo žingsnius šiame darbe, atlikdamas antrinių šaltinių analizę, rinkdamas įžvalgas iš ekspertų ir piliečių, atliko Vyriausybės strateginės analizės centras (STRATA). Siekiant išanalizuoti vykstančius pokyčius ir aptarti jų dinamiką, buvo organizuojamos žvalgomosios dirbtuvės ir teminės diskusijos, į kurias sukviesti dalyviai iš įvairių akademinų institucijų, privataus, nevyriausybinių, kūrybinio sektorių, taip pat politikos formuotojai. Taip buvo siekiama tarpdiscipliniškumo ir sisteminio požiūrio į aplinką.

1. Vienas iš ankstesnių bandymų remtis ateities įžvalgų metodu buvo strategijos „Mokslieji Lietuva 2030“ rengimas. (Žr. MOSTA, 2011).

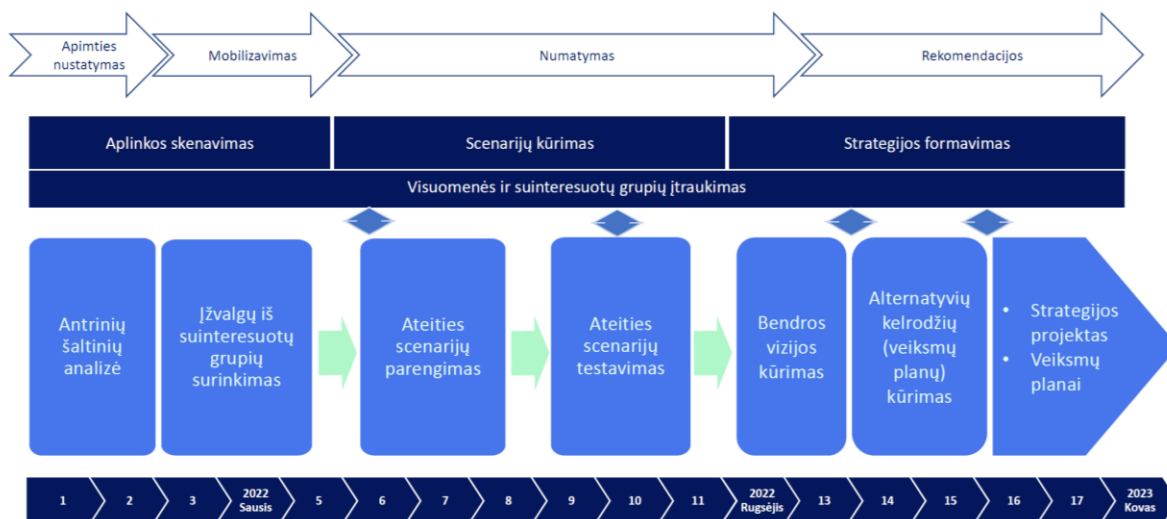
2 pav. Ateities įžvalgos politikos formavimo procese (pagal *Futures Toolkit*)

Šaltinis: parengta STRATA pagal *The Futures Toolkit* (UK Government Office for Science, 2017)

Atsižvelgiant į šias nuostatas, buvo parengta valstybės pažangos strategijos rengimo metodologija (žr. pav. 3). Strateginio valdymo metodika (21 p.) numato naujausiais galimais prognozavimo metodais pagrįstą valstybės pažangos scenarijų parengimą, jų pristatymą subjektams, nurodytiems Strateginio valdymo įstatymo 13 straipsnio 1 dalies 3 punkte, scenarijų aptarimą su šiais subjektais ir pateikimą Vyriausybei. Vyriausybei įvertinus pateiktus valstybės pažangos scenarijus, Vyriausybės kanceliarija parengia Valstybės pažangos strategijos projektą (22 p.).

3 pav. Valstybės pažangos strategijos „Lietuva 2050“ rengimo metodologija

Šaltinis: STRATA

2022 m. kovo mėn. Lietuvos Respublikos Vyriausybės kanceliarija, Vilniaus universitetas ir Vyriausybės strateginės analizės centras (STRATA) surengė **trejas žvalgomąsias scenarijų kūrimo dirbtuves** – vienos nuotoliu ir dvejų gyvai (balandžio 1 d. surengtos papildomos dirbtuvės dalyviams, negalėjusiems prisijungti gyvai). Kiekvienoje iš sesijų dalyvavo nuo šešiasdešimt iki šimto įvairių sričių ekspertų (iš akademinės bendruomenės, verslo, kūrybos, pilietinės visuomenės, sprendimų priėmėjų gretų), kurie dirbo aštuoniuose diskusijų grupėse. Siekiant sistemiskai išanalizuoti aplinką ir vykstančius pokyčių procesus, pasitelkta tokio pobūdžio darbuose

dažnai naudojama STEAP² prieiga. Scenarijų konstravimui pasinaudota Kopenhagos ateities studijų instituto sukurta metodika (ateities trikampio, scenarijų elementų), pritaikius ją Lietuvos atvejui.

Pirmųjų dirbtuvių, vykusių 2022 m. kovo 7–8 d. nuotoliniu būdu, tikslas buvo identifikuoti Lietuvos ateičiai svarbiausius pokyčių veiksniai ir aktualiausias tendencijas. Iš anksto suplanuotą dirbtuvių scenarijų gerokai pakoregavo 2022 m. vasario 24 d. Rusijos Federacijos pradėtas karas prieš Ukrainą. Atsižvelgiant į kontekstą, STEAP prieiga papildyta saugumo ir vertybių veiksniais (toliau – STEAP+). Dirbtuvių metu aptarti ankstesniuose Strategijos rengimo etapuose (megatendencijų analizės dirbtuvių, antrinės šaltinių analizės, ekspertų apklausos) identifikuoti pokyčių veiksniai ir surinkti nauji, dalyvių pasiūlyti valstybės ir pasaulio ateičiai galintys turėti įtakos pokyčių veiksniai. Dirbtuvių dalyviai diskusijų grupėse nagrinėjo šiuos pokyčių veiksniai, o po jų aptarimo balsavimo būdu išrinko du **svarbiausius pokyčio veiksniai**, turėsiančius įtakos Lietuvos ateičiai: **(1) auganti įtampa tarp demokratinų ir autoritarinių valstybių** ir **(2) švietimo sistemos transformacija**. Šie veiksniai kraštutinumų pagrindu formuojami šioje ataskaitoje pateikiami pagrindiniai scenarijai (nuosekli pirmųjų dirbtuvių eiga atvaizduota priede A).

Antrosios dirbtuvės vyko 2022 m. kovo 17 d. Vilniaus universiteto bibliotekoje, Mokslinės komunikacijos ir informacijos centre. Jų metu, remdamiesi ateities trikampio metodika, dalyviai analizavo galimą skirtingų ateities tendencijų, dabarties postūmių ir praeities barjerų įtaką įvairioms valstybės politikos sritims. Dalyvių įvardyti veiksniai ir jų sąveikos praturtino pagrindinių scenarijų turinį. Diskusijoms buvo parengtos įvairios tendencijas ir silpnus pokyčių signalus bei besiformuojančias įtampas ir neapibrėžtumus atspindinčios kortelės.

Trečiojoje dirbtuvėje, vykusioje 2022 m. kovo 29 d. Vilniaus universiteto bibliotekoje, Mokslinės komunikacijos ir informacijos centre, dalyviai svarstė, kaip skirtingų scenarijų atveju vystytųsi konkrečios Lietuvos viešojo gyvenimo sritys – vertybės, institucijos, ekonomika, infrastruktūra, sveikata ir t.t. Galutinį šių sričių – vadinamųjų „scenarijų elementų“ – sąrašą patvirtino Valstybės pažangos tarybos koordinacinė grupė. Dirbtuvių dalyviai scenarijų elementus nagrinėjo darbo grupėse metu. Siekiant paskatinti išsamias diskusijas, kiekvienam scenarijų elementų buvo numatyti ir tikslinamieji klausimai.

Atsižvelgiant į COVID-19 pandemijos poveikį dirbtuvių procesui, balandžio 1 d. buvo suorganizuotos **papildomos virtualios dirbtuvės**, kurių metu gyvuose susitikimuose negalėję dalyvauti dalyviai taip pat turėjo galimybę formuoti scenarijų turinį scenarijų elementų lentelės pagrindu.

Išanalizavus šios žvalgomybų dirbtuvių serijos metu sukauptą medžiagą, buvo parengti pagrindinių scenarijų projektai. Jie buvo toliau gilinami ir plėtojami **ekspertinių teminių diskusijų metu**, kurios įvyko įvairiose Lietuvos vietose gegužės – birželio mėn. (ketverios – Vilniuje, vienos – Kaune ir vienos – Klaipėdoje). Scenarijų projektai buvo pristatyti Valstybės pažangos tarybai, diskusijose apie Lietuvos ateitį aptarti susitikimuose su plačiąja visuomene, suinteresuotomis grupėmis, bendrakūrėjais. Vyriausybės strateginės analizės centras šią medžiagą, remdamasis atvirais šaltiniais, papildė sukonstruotais hipotetiniais „perėjimo“ pasakojimais apie tai, kaip Lietuva atsидūrė viename ar kitame scenarijuje, priklausomai nuo pokyčių geopolitinėje sistemoje bei vidaus aplinkoje. Galutiniai scenarijų projektai parengti **baigiamųjų dirbtuvių**, įvykusių 2022 m. rugsėjo mėn. metu. Jose pradiniai scenarijų projektai vertinti atsižvelgiant į paprastai scenarijų validavimui taikomus kriterijus (tikėtumo, nuoseklumo, kūrybiškumo, relevantiškumo). Tikimasi, kad išplėtoti scenarijai sprendimų priėmėjams pasitarnaus kaip atspirties taškas formuojant valstybės pažangos strategiją, apimančią valstybės pažangos viziją, strategines ambicijas bei strategijai įgyvendinti reikalingus veiksmų kelrodžius.

Ši ataskaita turi tris skyrius: pirmojoje aprašoma bendros scenarijų konstravimo prielaidos, svarbiausi identifikuoti pokyčių veiksniai ir pateikiamas conceptualus scenarijų konstravimo modelis. Antrajame pateikiama išsami informacija apie scenarijų dirbtuvių metu ekspertų sugeneruotas įžvalgas. Trečiajame pateikiami alternatyvūs valstybės pažangos scenarijų projektai. Išvadose ir rekomendacijose pateikiamos iš ateities įžvalgų ir scenarijų rengimo proceso išplaukiančios rekomendacijos dėl būsimos valstybės pažangos strategijos formavimo. Prieduose pateikiama išsami scenarijų dirbtuvių medžiaga. Detalesni atskirų sričių scenarijai bus pateikti vėliau teminėse tyrimų ataskaitose.

². STEAP – socialiniai, technologiniai, ekonominiai, aplinkos, politiniai veiksniai.

1. Pagrindinių scenarijų turinio šaltiniai ir analitinis modelis

Šiame ataskaitos skyriuje pristatomos žvalgomųjų scenarijų kūrimo dirbtuvių metu sugeneruotos įžvalgos, kurių pagrindu buvo vystomi ataskaitos antrajame skyriuje pateikiami scenarijai. Scenarijų turiniui formuoti skirtingais būdais buvo pasitelkti visų trejų žvalgomųjų dirbtuvių rezultatai. Toliau pateikiamuose 1.1.–1.3 poskyriuose pristatomi glausti aktualių rezultatų apibendrinimai, papildoma informacija pateikiama ataskaitos prieduose. 1.4. poskyryje pateikiame sukonstruotą konceptualų scenarijų modelį, kuriuo remdamiesi suformavome hipotetinius „perėjimo“ į konkrečius scenarijus pasakojimus, atsižvelgdami į panašių užsienio tyrimų praktiką ir prieinamus duomenis.

1.1. Svarbiausi pokyčių veiksniai

Pirmasis kolektyvinių įžvalgų šaltinis formuojant šioje ataskaitoje pristatomus pagrindinius scenarijus – svarbiausi dalyvių atrinkti Lietuvos raidą veikiantys ir veiksiantys **pokyčio veiksniai**. Pirmųjų dirbtuvių metu dalyviai pokyčio veiksnius vertino pagal du kriterijus – **potencialų poveikį** Lietuvos raidai ir **neapibrėžtumą** – t.y., ar veiksnio raida ir galimas poveikis yra palyginti lengvai prognozuojami, ar, atvirkščiai, sunkiai nuspėjami ir charakterizuojami neužtikrintumo. Tai leido identifikuoti dvi itin svarbių pokyčio veiksmų kategorijas: **aiškiai numatomus aukšto poveikio veiksnius** (aukštas poveikis, žemas neapibrėžtumas) ir **kritinius neapibrėžtumus** (tikėtinas aukštas poveikis, aukštas neapibrėžtumas).

Siekiant suteikti dalyvių diskusijoms apie pokyčio veiksnius aiškesnę analitinę struktūrą, veiksniai buvo analizuojami pagal išplėstinės STEAP priegos kategorijas: socialinius, technologinius, ekonominius, aplinkos, politinius, saugumo, vertybinius ir švietimo veiksnius. Dažnai naudojama analogiškoje „horizonto skenavimo“ dirbtuvėse bei antrinių šaltinių analizėje, STEAP priega skatina mąstymą apie pokyčio veiksnius skirtingose valstybės gyvenimo srityse ir padeda svarstyti apie sąsajas tarp jų bei galimas jų sąveikų pasekmes. Išplėstinė priega (STEAP+) leido apimti Lietuvai itin aktualias vertybinės, švietimo ir saugumo politikos sritis. Šių veiksmų sąrašas, grupuojant pagal STEAP+ kategorijas, pateikiamas 1 lentelėje žemiau.

Atrinkus svarbiausius pokyčio veiksnius, individualaus balsavimo metu dalyviai iš kritinių neapibrėžtumų sąrašo išrinko du veiksnius, kurių pagrindu formuojami pagrindiniai scenarijai: (1) **auganti įtampa tarp demokratiškos ir autoritarinių valstybių** ir (2) **švietimo sistemos transformacija (technologijų, metodų ir turinio pokyčiai)**. Konkrečiau, šie veiksniai buvo konceptualizuoti kaip dvi koordinatinių plokštumos ašys, turinčios po du kraštutinius. Pirmajam veiksmui nustatyti šie kraštutiniai: (1a) konsoliduota demokratija Lietuvoje ir jos svarbiausiuose partneriuose ir (1b) fasadinė demokratija / autoritarizmas Lietuvoje ir aplink ją. Antrajam veiksmui nustatyti šie kraštutiniai: (2a) negrįžtamas švietimo proveržis, (2b) švietimo sistemos kapanojimas ir stagnacija. Šių kraštutinių naratyvai pateikiami A priede. Kiekvienas ataskaitoje pateikiamas pagrindinis scenarijus atspindi unikalią dviejų skirtingų kraštutinių kombinaciją.

Visgi formuojant ataskaitoje pateikiamus pagrindinius scenarijus buvo atsižvelgta į kiekvieną pokyčio veiksmą, patekusį į aiškiai numatomų aukšto poveikio veiksmų ir kritinių neapibrėžtumų kategorijas. Dalyviai identifikavo bent po kelis tokius veiksnius kiekvienoje STEAP+ kategorijoje:

Socialiniai veiksniai. Dalyviai daug dėmesio skyrė globalios Lietuvos – ir Lietuvos globaliame pasaulyje – problematikai: ryšiams su Lietuvos diaspora, lietuvių emigracijai ir tarptautinės migracijos srautų temoms. Atsižvelgdami į Covid-19 patirtį, dalyviai taip pat diskutavo apie tai, kaip globalizacija ir vis tankesni visuomenių kontaktai sąlygoja kylančią globalių pandemijų riziką – o jų socialinės pasekmės gali turėti ilgalaikių pasekmių pasaulio ir Lietuvos visuomenėms. Svarbus ateities visuomenę struktūruojantis veiksnys – prognozuojama, mažėsiantis gyventojų Lietuvoje skaičius. Dalyviai taip pat

svarstė apie Lietuvos visuomenės sandaros raidą: kaip ateityje vystysis įvairios nelygybės formos (socialinė, regioninė, skaitmeninė), kokį poveikį senstanti visuomenė ir ilgėjanti gyvenimo trukmė turės žmonių gyvenimo kokybei, sveikatos sistemai, darbo rinkai ir visuomeniniams santykiams.

Technologiniai veiksniai. Dalyviai išsamiai diskutavo apie vis intensyvėjančią aukštųjų technologijų plėtrą, kuri apibūdinta kaip tektoninis lūžis ir kuri turės didelės įtakos daugumai gyvenimo sričių: bendravimui, darbo procesams, laisvalaikiui ir viešųjų paslaugų skaitmenizacijai, dirbtinio intelekto taikymo potencialui ir kt. Ši plėtra taipogi susijusi ir su aukštos pridėtinės vertės, vis labiau siejamos su nematerialiu turtu, žinojimu, kūrimo galimybėmis ateityje. Atskirai nagrinėta technologinė pažanga medicinos srityje bei biotechnologijų sektoriaus raida.

Ekonomikos veiksniai. Dalyviai nagrinėjo įvairius alternatyvius ekonomikos modelius, kurių vystymąsi galima stebėti jau šiandien ir kurie gali sąlygoti ilgalaikę Lietuvos ir pasaulio ekonomikos raidą: žinių, duomenų, platformų, rūpesčio, solidarumo, žaliąją ir sidabrinę ekonomiką. Kalbant apie naujų ekonomikos modelių plėtrą pabrėžta ir vartotojų poreikių bei vertybių kaitos svarba. Dalyviai taip pat diskutavo apie tai, kokį poveikį šių ekonomikos modelių raida gali turėti darbo rinkai, kokių naujų kvalifikacijų ir kompetencijų reikės ateityje. Diskutuota ir apie Lietuvos galimybes kurti inovacijas, formuosiančias ateities ekonomiką.

Aplinkos veiksniai. Dalyviai svarstė, kokį tiesioginį ir netiesioginį poveikį Lietuvos ateičiai gali turėti globali klimato kaita ir įvairūs jos sąlygojami procesai, pvz., prastėjanti dirvožemio kokybė, kylantis vandenyno lygis, dažnėjantys ekstremalūs gamtiniai reiškiniai ir stichinės nelaimės, nykstanti bioįvairovė.

Politiniai (valdysenos) veiksniai. Dalyviai diskutavo apie tai, kaip įvairūs globalūs ir vidaus politikos procesai ateityje gali paveikti demokratinius procesus ir institucijas. Daug dėmesio skirta šiandien vis dažniau matomoms abejonoms dėl demokratijų gebėjimo laiku priimti sprendimus, atsparumą korupcijai ir populizmui. Kartu kalbėta ir apie pokyčius tarptautinėje erdvėje: stiprėjančią globalią Kinijos įtaką, iššūkius taisyklėmis grįstai pasaulio tvarkai ir daugiašališkumo normoms, stiprėjančią dėmesį nacionaliniam suverenitetui.

Saugumo (geopolitikos) veiksniai. Diskusijose daug dėmesio skirta taikos ir konflikto problematikai. Dalyviai nagrinėjo augančios įtampos tarp demokratinų ir autokratinų valstybių poveikį: aukštesnę geopolitinių ir ekonominių konfliktų riziką, iššūkius NATO ir ES, naujų aljansų vystymąsi. Atskirai diskutuota apie Lietuvai itin svarbų Rusijos veiksnių: dabartinio režimo stabilumą, Rusijos karinę ir hibridinę agresiją kaimynėse šalyse, santykius su kitomis pasaulio valstybėmis.

Vertybiniai veiksniai. Dalyviai svarstė, kaip ateitį formuojantys procesai – didėjanti visuomenės įvairovė, galima visuomenės fragmentacija ir poliarizacija, technologiniai ir klimato pokyčiai – gali pareikalauti naujų atjautos, įtraukties ir saugumo formų ir pakeisti santykį su gamta, technologijomis ar pačia „žmogaus“ sąvoka. Kartu dalyviai diskutavo ir apie tai, kaip šie ir kiti procesai keičia pilietinę ir tautinę (lietuviškumo) tapatybę, kuria naują lokalumo ir globalumo santykį.

Švietimo veiksniai. Dalyviai skyrė daug dėmesio tam, kokį vaidmenį formuojant ateities visuomenę gali ir turi atlikti švietimo sistema. Dalyviai sutiko, kad ateityje augs poreikis mokytis savarankiškai ir visą gyvenimą: šis gebėjimas bus svarbus užtikrinant tiek ekonomikos konkurencingumą, tiek visavertį ir aktyvų visuomenės gyvenimą. Kartu diskutuota ir apie platesnės – vertybinės, pedagogikos, technologijų ir turinio – transformacijos švietimo sistemoje reikšmę.

1 lentelė. aiškiai numatomo aukšto poveikio veiksniai ir kritiniai neapibrėžtumai pagal STEAP+ (pirmųjų scenarijų formavimo dirbtuvių rezultatai)

VISUOMENĖ	TECHNOLOGIJOS	APLINKA	EKONOMIKA	POLITIKA	SAUGUMAS	VERTYBĖS	ŠVIETIMAS
Poreikis stiprinti ryšius su Lietuvos diaspora ir su jos reikalais besitapatinančiais žmonėmis)	Plečiasi dirbtinio intelekto taikymas	Dažnėja ekstremalūs gamtiniai reiškiniai	Darbo jėgos kvalifikacijų ir ateities kvalifikacijų neatitikimas	Abejonės dėl demokratijos (gebėjimo susitarti, priimti savalaikius sprendimus)	Auganti įtampa tarp demokratinų ir autokratinų valstybių*	Augantis poreikis atjautai, įtraukčiai, saugumui	Savarankiško mokymosi svarbos augimas (mokymasis visą gyvenimą)
Intensyvėja globali migracija (dėl klimato kaitos, karinių konfliktų, demografinio disbalanso, protų nutekėjimo)	Sparčiai vystosi medicina ir biotechnologijos	Klimato kaita, prastėjantis dirvožemis, kylantis vandenyno lygis, nykstanti bioįvairovė	Kyla alternatyvūs ekonomikos modeliai: duomenų, platformų, rūpesčio, solidarumo, žaliųjų, sidabrinė	Silpsta taisyklėmis grįsta pasaulinė tvarka	Nestabilumas Rusijoje ir aplink ją	Didėjanti įvairovė ir poreikis išsaugoti savo (lietuviškumo) tapatybę	Švietimo sistemos transformacija (technologijų ir turinio pokyčiai)**
Įvairėja nelygybės (socialinė, regioninė, skaitmeninė)	Spartėja ir plečiasi skaitmenizacija		Vis daugiau ekonominės vertės sukuria žinių ir kūrybiniai sektoriai	Stiprėja globali Kinijos įtaka	Taika	Radikalumo ir nesusikalbėjimo didėjimas – fragmentacija ir poliarizacija	
Kylanti pandemijų reikšmė	Tektoniniai lūžiai technologijose		Vartotojų poreikių gyvenimo kokybei pokyčiai		Geopolitiniai konfliktai	Žmogiškųjų vertybių transformacija: kinta santykis su gamta ir technologijomis, požiūris į saugumą	
Senstanti visuomenė (gyvenimo amžiaus ilgėjimas / sveikata / gyvenimo kokybė)			Lietuvių ypatingas antrepreneriškas			Dermė tarp pilietinės ir globalios tapatybės	

Pastaba: lentelėje pateikiamos formuliuotės yra sureduotos siekiant minties aiškumo ir kalbos taisyklingumo. Paryškinti du pokyčių veiksniai, tapę pagrindinių scenarijų ašimis.

*Bendru dalyviu sutarimu, šis pokyčio veiksnys prieš balsavimą buvo pervardintas. Originali veiksnio formuliuotė buvo: „Auga saugumo rizikos ir pavojai: nestabilios ir agresyvios rytinės kaimynės; išbandymas NATO ateičiai“.

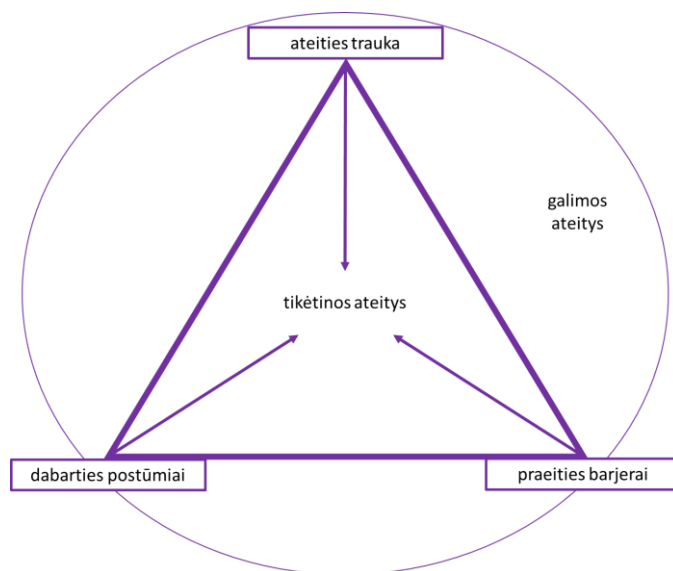
** Dalyvių pageidavimu, po balsavimo šis pokyčio veiksnys buvo pervardintas. Originali veiksnio formuliuotė buvo „Švietimo sistemos entropija ir negrįžtamas lūžis (transformacija, technologijų ir turinio pokyčiai)“

1.2. Ateities trikampis

Formuojant ataskaitoje pristatomus pagrindinius scenarijus taip pat remiamasi **ateities trikampio** metodu grįstų užduočių rezultatais. Pagrindinė ateities trikampio metodo prielaida yra tai, jog tikėtinos ateitys yra trijų veiksmių – **ateities traukos, dabarties postūmių ir praeities barjerų** – sąveikos rezultatas (Inayatullah, 2008). Konkrečiau, kiekviena tikėtina ateitis atspindės tam tikrą vaizdinių, kurie skatina mus veikti ir kurti (ateities trauka), tendencijų, kurios jau šiandien keičia mūsų pasaulį (dabarties postūmiai), ir įvairių anksčiau susiformavusių veiksmių, kurie apibrėžia mūsų veiklos lauką (praeities barjerai), kombinaciją.

Ateities trikampio metodas buvo taikomas per antrąsias scenarijų formavimo dirbtuves. Jų metu dalyviai buvo išskirstyti į mažesnes darbo grupes, atitinkančias pagrindines valstybės gyvenimo sritis (ir STEAP+ kategorijas), ir buvo pakviesti identifikuoti svarbiausius ateities traukos veiksmius, dabarties postūmius ir praeities barjerus šiose srityse. Atlikę šią užduotį, dalyviai bendru sutarimu apibūdino vieną ar daugiau tikėtinų ateičių, atspindinčių tam tikras ateities trikampio komponentų sąveikas. Šio proceso schema pateikiama žemiau.

4 pav. Ateities trikampio schema

Šaltinis: parengta STRATA pagal Inayatullah, 2008

Pagal ateities trikampio metodą kiekvienoje grupėje nustatytos tikėtinos ateitys nurodė, ką būtina aptarti keturiuose pagrindiniuose Lietuvos raidos iki 2050 m. scenarijuose. Konkrečiau, formuojant šioje ataskaitoje pateikiamus scenarijus, buvo atsižvelgta į šias antrųjų dirbtuvių metu nurodytas tikėtinas ateitis³:

Tikėtinos ateitys (visuomenė):

1. Šiandien Lietuvoje matomas spartus visuomenės senėjimas. Valstybė ir visuomeninės organizacijos galėtų kurti vyresniems žmonėms pritaikytą infrastruktūrą tam, kad jie įsitrauktų į kolektyvinį gyvenimą: savanorystę, dalyvavimą klubuose, bendrijose, valstybės kūrime. Tokiam siekiui gali trukdyti visuomenės „išmokta bejėgystė“, nenoras prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą ir savo veiklas.
2. Šiandien Lietuvoje egzistuoja didelė biurokratija, neužtikrinta pakankama savivaldos funkcijų plėtra, vyrauja aukšta centralizacija. Tokiame kontekste siekiamybė yra daugiau atsakomybės mikro-lygmeniu (individo, bendruomenių, savivaldos) lygmeniu. Tam atitinkamai reikalinga ugdyti asmenybes,

³. Žemiau pateikiamos galimų ateičių plėtotės buvo suredaguotos siekiant aiškumo, kalbos taisyklingumo ir glaustumo. Kai kurios individualios grupės suformuluotos tarpusavy glaudžiai susijusios galimų ateičių plėtotės buvo apjungtos.

atsakingas už save, už gamtą, už valstybę, už dalyvavimą tarptautiniuose aljansuose ir t.t. Visgi, tokiems tikslams gali trukdyti įprotis perkelti atsakomybę viešosioms institucijoms (pvz., nuo šeimos mokyklai).

Tikėtinos ateitys (kultūra):

1. Šiandien akivaizdu, kad žinios ir kūrybiškumas yra vieni iš svarbiausių resursų, įgalinančių sprendimus. Atsižvelgiant į tai, ateityje itin svarbus taps psichologinis raštingumas – t. y., perėjimas iš aukos pozicijos į savarankiško brandaus žmogaus poziciją. Tai leistų formuoti valstybę, kurioje įsigali platesnės savivaldos formos, atsiranda atsakomybė už visuomenės gyvenimą. Tam gali trukdyti įvairios istorinės tradicijos, lemiančios sąmoningumo, atsakomybės stygių ir aukos mentalitetą.
2. Lietuvoje nuolat ieškoma tapatybių (politinių, individualių, kolektyvinės), gilėjant socializacijai su Vakarų visuomenėmis kai kurie tradiciniai tapatybių naratyvai atrodo nebeaktualūs ir patiria krizę. Kartu, didėjant postmodernizmo įtakai, vis daugiau asmenų bando užpildyti visuomenę vienijančio tikslo trūkumą, tačiau kartu auga ir visuomenės negebėjimo susikalbėti, bendrumo jausmo stokos rizika. Ateityje šias įtampas dar labiau sustiprins vis spartesnis bendravimo persikėlimas į virtualią erdvę, kuri gali dar labiau prisidėti prie visuomenės atomizacijos. Tokia perspektyva pabrėžia stiprios pilietinės tapatybės būtinumą ateities valstybei.
3. Šiandien Lietuvos visuomenėje matoma poreikio kultūrai stoka, motyvacijos mokytis ir skaityti trūkumas. Ši tendencija dar stipresnė regionuose. Dėl kultūros ir ugdymo ekonomizavimo (t.y., augančios praktikos vertinti šias sritis per ekonominę prizmę) prastėja jų kokybė. Nėra poreikio estetikai ar įkvėpimui, jis nėra ugdomas bendruomeninėse, buitinėse erdvėse. Nors auganti perkamoji galia įgalina gyventojus kultūrai, ji nėra integruota į kasdienį gyvenimą. Nesutelkiant daugiau dėmesio kultūrai – nematant, kad bet koks žmogaus sprendimas pats savaime jau yra kultūros reiškiny – ši tendencija nesikeis.

Tikėtinos ateitys (technologijos):

1. Lietuva tampa aukštųjų technologijų kūrėja. Kadangi turime stiprius biotechnologijų ir lazerių bei fotonikos sektorius, technologinei pažangai nesutrukdys ir šalyje paplitęs „kaimiškas mentalitetas“ bei natūralių išteklių trūkumas. Aukštųjų technologijų sektoriaus sričių aprėptis plėsis: ateityje vyks robotikos, informacinių technologijų, medicinos technologijų (genų inžinerijos), puslaidininkių technologijos, kvantinių technologijų (ryšių ir teleportacijos) plėtra.
2. Lietuvos mokslinių tyrimų ir eksperimentinės plėtos (MTEP) sistema taps daugiausiai orientuota į taikomuosius mokslus, bus menkai vystomos fundamentalios žinios. Tą sąlygos didėjantis rinkos spaudimas komercializuoti technologijas. Kartu, valstybė gali negebėti užtikrinti reikalingų technologinių specialistų rengimo, mokslo finansavimas gali būti biurokratizuotas, orientuojamasi į kiekybę, o ne į kokybę. Tokiu atveju protingiausi žmonės nebeužsiims naujų žinių kūrimu ir tai ilgalaikėje perspektyvoje kenks Lietuvos raidai. Galiausiai, kadangi Lietuva istoriškai nėra patraukli valstybė užsienio talentams, aukštos kvalifikacijos specialistų imigracija tikėtina vos poroje sričių, o kitose ir toliau išliks protų nutekėjimo tendencija.
3. Kadangi tik dalis visuomenės turės prieigą prie pažangiausių technologijų (pvz., individualizuotos medicinos), technologijų vystymasis ir plėtra į įvairias gyvenimo sritis sąlygos augančią visuomenės stratifikaciją. Tai globali tendencija, bet ji itin aštriai pasireikš Lietuvoje. Kartu intensyvės jau šiandien technologinių pokyčių (pvz., virtualaus bendravimo) sąlygojama visuomenės individualizacija – ateityje šią tendenciją dar labiau sustiprins personalizuotų sprendimų plėtra. Bendruomenės bus formuojamos ne geografiniu ir tautiniu pagrindu, o per virtualią socializaciją. Galiausiai, visuomenėje absoliučiai išnyks privatumas – visi įrankiai rinks duomenis, viskas bus filmuojama. Prieigos prie duomenų svarbą jaus tiek verslas, tiek mokslininkai.
4. Toliau intensyvėjant klimato kaitos procesams, bus sparčiai vystomos žaliosios technologijos energetikoje, žiedinė ekonomikos, tvarių technologijų sprendimai. Dėl globalios klimato kaitos, Lietuvos klimatas bus santykinai patrauklesnis. Spartėjant medicinos technologijoms (pvz., asistuojančioms technologijoms), tai padidins Lietuvos patrauklumą vyresnio amžiaus žmonėms, norintiems ramiai ir patogiai praleisti savo gyvenimo pabaigą, – Lietuva gali tapti „Europos Florida“.

Tikėtinos ateitys (aplinka):

1. Klimato kaitos akivaizdoje, ateities siekiamybė yra harmoningas miesto santykis su gamta, leisiantis užtikrinti ilgalaiki Lietuvos patrauklumą gyventojams ir talentams. Šiandienos tendencijos – besikeičiantis visuomenės požiūris į aplinką, žinių ekonomikos plėtra – bei santykinai nesunaikintos ir patrauklios gamtinės aplinkos gausa Lietuvoje – leidžia tikėtis, jog tokia siekiamybė gali būti realizuota.

Tam, kad ši vizija būtų įgyvendinta, svarbu toliau vystyti infrastruktūrą, visų pirma, žaliąją (pvz., dviračių takus), kuri leistų greitai pasiekti gamtinius traukos taškus bei didinti finansavimą aplinkos apsaugai.

Tikėtinos ateitys (ekonomika):

1. Šiandien matomos automatizacijos, robotizacijos, vartotojų poreikių kaitos tendencijos sudaro galimybes persiorientuoti į naujus ekonomikos modelius, realizuoti naujų rinkų (pvz., kosmoso, *metaverse*) potencialą, įgalinti naujas savi-realizacijos formas. Tai, ar Lietuvai pavyks pasiekti šiuos tikslus, priklausys nuo investicijų į švietimo sistemos transformaciją, mokymosi visą gyvenimą skatinimą, skaitmeninių, kūrybiškumo ir antreprenerystės kompetencijų ugdymą, MTEP ir inovacijų plėtrą.
2. Šiandien vykstantys demografiniai pokyčiai (amžėjanti visuomenė, mažėjanti darbingo amžiaus žmonių skaičiaus dalis) sudaro sidabrinės ekonomikos plėtros galimybes. Tam reikalinga mokymosi visą gyvenimą sistemos plėtra ir požiūrio į vyresnio amžiaus žmones pokytis – būtina kovoti su visuomenėje paplitusiu neigiamu požiūriu į senjorus, vertinti vyresnio amžiaus žmogų kaip visavertį darbo rinkos ir visuomeninių veiklų dalyvį, kuriantį unikalią vertę.
3. Technologinės (automatizacijos) ir demografinės tendencijos dar labiau didins poreikį pergaltoti Lietuvos socialinį modelį ir mažinti itin aukštą skurdo ir socialinės atskirties lygį šalyje. Tam bus reikalinga tiek švietimo sistemos transformacija, tiek tinkama persikirstymo politika, tiek glaudesnis ekonominės politikos priemonių ir programų integravimas su darnaus vystymosi darbotvarkės tikslais. Kartu augs poreikis labiau įtraukti visuomenę į sprendimo priėmimo procesus visais jų lygmenimis. Neatlikus šių veiksmų, smarkiai išaugs nepasitikėjimo valstybe ir demokratija rizika.
4. Geopolitinės rizikos vers Lietuvą investuoti į krašto apsaugą ir diversifikuoti energijos šaltinius, atsisakant iškastinio kuro ir pereinant prie atsinaujinančių energijos išteklių. Tai gali padėti vystyti tvarią ekonomiką ir spręsti klimato kaitos problemas, tačiau būtina suvaldyti rizikas, susijusias su tuo, jog daug žaliajam perėjimui reikalingų gamtinių išteklių (pvz., retųjų metalų) sutelkta autoritarinėse valstybėse.

Tikėtinos ateitys (valdysena):

1. Dabarties postūmiai (didėjantis reiklumas viešosioms paslaugoms, viešojo valdymo efektyvumo poreikis ir kt.) ir ateities traukos (pradedama vyrauti supratimas, kad viešojo valdymo institucijos savaime visų problemų tinkamai išspręsti negali, būtinas bendradarbiavimas su verslu ir NVO; e. valdžios, skaitmenizavimo plėtra, leidžianti skaidrinti procesus ir kt.) sudaro galimybę vystyti efektyvų ir proaktyvų viešąjį valdymą, orientuotą į pilietį ir pasižymintį aukštu verslo ir NVO įtraukimu.
2. Visgi įmanoma ir kita, mažiau optimistiška, valdysenos ateitis. Lietuvoje vyraujanti savivaldos stagnacija, gajanti tendencija vis labiau reglamentuoti žmogaus gyvenimą, institucijų atstovų dėmesys procesui, o ne rezultatui, valdysenos fragmentiškumas ir biurokratizmas, baimė suklysti, nepasitikėjimas visuomene ir valstybės institucijomis, žemas gyventojų raštingumas kuria riziką, jog ateityje Lietuvoje vyraus fragmentuotas viešasis valdymas su neišplėta ir nepatogia e. paslaugų architektūra.

Tikėtinos ateitys (saugumas):

1. Auganti geopolitinė įtampa tarp demokratiškos ir autoritarinių valstybių, globalių Vakarų ir Rusijos–Kinijos, kuria dvi skirtingas ateities galimybes. Jei tarptautinėje politikoje pavyks apginti daugiašališkumą, žmogaus teisių ir kitas vertybes bei tarptautinės teisės normas ir institucijas, tai sudarys Lietuvai galimybę vystyti pragmatiškai pagrįstą vertybinę politiką. Tai, ar Lietuvai pavyks realizuoti šią galimybę priklausys nuo gebėjimo megzti tarptautines partnerystes, plėtoti saugumo, ekonominį, technologinius ryšius, siekti didesnės ES integracijos ir konvergencijos. Tam gali padėti jau atlikti namų darbai, pvz., siekiant energetinės nepriklausomybės ir vykdant žaliąjį perėjimą.
2. Visgi geopolitinių įtampų stiprėjimas gali sąlygoti ir tarptautinės sistemos dezintegraciją: tokiu atveju globalioje politikoje dominuotų pragmatiniai jėgos aljansai, o Lietuva turėtų nuolat laviruoti tarp savo partnerių ir kaimynų interesų ir išgyventų permanentinę pavojaus būseną.

Tikėtinos ateitys (švietimas):

1. Švietimo sistemos raidą šiandien formuoja įvairūs ateities traukos veiksniai: siekis ugdyti ateičiai pasiruošusius, gabius, nuolat besimokančius ir kūrybingus žmones, technologinės pažangos sukuriama galimybė transformuoti mokymo metodus ir turinį, noras realizuoti žinių ekonomikos potencialą. Kartu švietimo sistemos transformacija siejama ir su mažesnės socialinės atskirties ir teisingesnės visuomenės vizija – net jei pripažįstama, jog vien švietimas socialinės atskirties problemos išspręsti negalės.

2. Siekiant šių tikslų, Lietuvai bus svarbu išspręsti įvairias įsisenėjusias problemas: žemą strategijų įgyvendinimo lygį, didelę inerciją savivaldybėse, aukštą ekonominę atskirtį. Naujų ugdymo metodų – įskaitant mokymo decentralizaciją, neformaliojo ugdymo plėtrą, teorijos ir praktikos integraciją – diegimui gali trukdyti įsisenėjusios mokytojų nuostatos, baimė keistis, sistemos inercija.
3. Šių procesų raidą sąlygos ir jau dabar išryškėjusios tendencijos. Dalyviai pabrėžė, jog šiandien Lietuvoje aukštasis mokslas praranda savo patrauklumą, egzistuoja aukštojo mokslo sistemos fragmentacija, susiskaldymas ir reikšmingi kokybės skirtumai. Tuo pačiu metu pripažinta Lietuvos lyderystė lazerių, puslaidininkių, žaliųjų technologijų, biotechnologijų ir kitose aukštųjų technologijų srityse gali padėti vystyti verslo, viešojo sektoriaus ir aukštojo mokslo bendradarbiavimą.

Trečiųjų dirbtuvių metu dalyviai tęsė darbą tose pačiose grupėse ir buvo pakviesti performuluoti pagal ateities trikampio metodą suformuotas galimas ateitis atsižvelgiant į skirtingas pirmųjų dirbtuvių metu identifikuotų ašių kraštutinumų kombinacijas. Atitinkamai, kiekviena grupė turėjo parengti keturias skirtingas kiekvienos antrųjų dirbtuvių metu identifikuotas galimas ateities plėtotes. **Šios plėtotės tapo medžiaga rengiant pradinis ataskaitoje pateikiamų scenarijų tekstus.** Šių plėtočių apibendrinimai pateikiami ataskaitos B priede.

1.3. Scenarijų elementai

Pirmoji trečiųjų dirbtuvių užduotis skirta keturiems galimiems Lietuvos raidos scenarijams detalizuoti pasitelkiant 11 horizontalių pjūvių – scenarijų elementų (žr. 5 pav.). Jais siekta tikslinti, kaip kiekvienas scenarijus atrodytų skirtingose valstybės, visuomeninio, asmeninio gyvenimo plotmėse keičiantis demokratijos bei švietimo būklei. Siekiant sisteminio vaizdo, elementams išskirti pasitelkta STEAP+ prieiga kompleksiškos realybės klasifikavimui į šešias plačias, visa apimančias temines kategorijas: socialinę, technologinę, ekonominę, aplinkos, politinę ir vertybinę. Išskyrus šiuos esminius teminius elementų blokus ir siekiant juos dar labiau konkretizuoti, užduotis papildyta STAEP+ prieigoje užkoduotais, o šiame pratime dar konkrečiau išskleistais pjūviais, pavyzdžiui: infrastruktūra, institucijų ir jų veiklos modelių efektyvumu, saugumu, kultūra ir kūrybine saviraiška ir kt. Tokiu būdu siekta apimti ir sisteminius politinės, visuomeninės, asmeninės tikrovės vaizdinius galimuose 2050-ųjų Lietuvos ateities scenarijuose, atskleidžiant jų funkcines bei praktines detales.

5 pav. Scenarijų elementai

Šaltinis: STRATA

Toliau tekste pateikiami visi 11 skirtinguose scenarijuose aptartų elementų bei tai, kokia logika bei kokiais esminiais klausimais remiantis jie buvo atskleisti ir aptarti dirbtuvių diskusijose. Apibendrintas diskusijų turinys pateikiamas ataskaitos C priede.

Saugumo elementas, plačiau žvelgiant, skirtas nustatyti karų, konflikto, teroro tikimybei skirtingais Lietuvos raidos scenarijais. Šiuo elementu siekta atskleisti dalyvių vizijas, kaip atrodys Lietuvos saugumo situacija 2050 m. kiekvieno keturių scenarijų kontekste. Taip pat siekta sužinoti, kokios, dalyvių nuomone, bus pagrindinės nacionalinio saugumo grėsmės Lietuvai, ar ir kiek saugumo klausimai apskritai bus aktualūs skirtinguose keturių scenarijų kontekstuose bei kaip valstybė galės užtikrinti visuomenės saugumą, kokias technologijas galės pritaikyti. Kartu siekta geriau suprasti saugumą ne tik valstybės, bet ir žmogiškuoju lygmeniu, o ypač – kokie tikėtini pagrindiniai iššūkiai žmogiškajam saugumo jausmui bei ką 2050-ųjų Lietuvoje žmogui reikš jaustis saugiam skirtingų scenarijų perspektyvoje.

Žmogaus orumo ir laisvės elementu pirmiausia siekta atskleisti, ką šios sąvokos 2050-aisiais reikš ir kaip keisis kiekvieno scenarijaus kontekste. Kartu siekta detaliau pasvarstyti, ar ir kaip bus užtikrinamos žmogaus teisės ir laisvės valstybėje bei kaip jos pasireikš priklausomai nuo demokratijos ir švietimo būklės ateityje. Detalizuotas valstybės ir žmogus santykis: kokio scenarijaus atveju žmogus būtų valstybės centre, o kokio – periferijoje. Galiausiai, aptarta, kokį vaidmenį persiformuojant žmogaus laisvės ir orumo sampratoms atliks technologijų raida.

Kultūros ir kūrybinės saviraiškos elementas atskleidė, kaip galėtų atrodyti ir keistis kultūra ir kūrybinė saviraiška 2050-ųjų Lietuvoje vienu ar kitu valstybės raidos scenarijumi. Siekta tikslinti, kaip, priklausomai nuo svarstomo scenarijaus, galėtų keistis pirmiausia žmogaus kūrybinės saviraiškos svarba, o kartu ir kokia galėtų būti kultūros vieta bei koks vaidmuo valstybės gyvenime. Aptarta ir tai, kaip galėtų atrodyti, koku skoniu bei bruožais pasižymėti tipinis kultūros vartotojas 2050-aisiais skirtingų scenarijų atvejais. Galiausiai, siekta įsivaizduoti, kokios kūrybiškumo technologijos bus naudojamos bei kaip jos galėtų varijuoti priklausomai nuo demokratijos ir švietimo būklės.

Institucijų ir jų veiklos modelių efektyvumo elementu bandyta atskleisti, kaip, priklausomai nuo Lietuvos raidos scenarijaus, galėtų keistis Lietuvos institucijos, jų veiklos pobūdis ir jų veiksmingumas 2050-aisiais. Siekta tikslinti, kokios institucijos egzistuos ir koks bus jų vaidmuo valstybėje, kartu apimant ir jų sąveikų bei bendradarbiavimo lygmens aspektą. Kalbėta apie tai, kaip skirtinguose scenarijuose bus apibrėžiama ir kokiais bruožais pasižymės gerai funkcionuojančia laikoma institucija. Kartu bandyta įsivaizduoti, kokias valdymo technologijas skirtingos institucijos įveiklins bei kokias sąveikas turės su piliečiais priklausomai nuo svarstomo scenarijaus.

Žmonių santykių, pasitikėjimo institucijomis, pilietinio aktyvumo, vertybių, tapatybės elementu siekta identifikuoti šių aspektų skirtingumą 2050-ųjų Lietuvoje žvelgiant į skirtingus galimus valstybės raidos scenarijus. Diskutuota, kokios vertybės dominuos tarp Lietuvos gyventojų bei kokia vienijančia tapatybe lietuviai pasižymės ir, priklausomai nuo scenarijaus, kalbėta apie tai, ar tapatybė apskritai išliks. Kartu bandyta įsivaizduoti, kaip ir kokiomis formomis galėtų pasireikšti Lietuvos gyventojų pilietiškumas, ką reikš būti pilietiškam. Galiausiai, siekta detalizuoti, ką skirtingais scenarijais reikš pasitikėjimas tarp žmonių bei valstybės, kokias formas galėtų įgauti jo trūkumas bei kokiomis stiprybėmis virsti jo įsitvirtinimas.

Verslo vystymo sąlygos ir ekonomikos struktūros elementu bandyta atskleisti Lietuvos galimybes šioje srityje 2050-aisiais kiekvieno scenarijaus atvejais. Diskutuota, kokie galėtų būti dominuojantys verslo modeliai ir kaip skirtis priklausomai nuo demokratijos ir švietimo būklės. Kartu, bandyta prognozuoti, kurie ūkio sektoriai galėtų kurti didžiausią pridėtinę vertę ir kokia bus valstybės ekonominė politika, įskaitant mokesčių, verslo skatinimo, reguliacinę politiką skirtingų scenarijų kontekstuose. Galiausiai, svarstyta, kokius darbo rinkos poreikius formuos verslo vystymo sąlygos ir ekonomikos struktūra bei kaip koreliuos su socialinės nelygybės lygiu, kokios dominuojančios nelygybės formos galėtų reikštis kiekvieno scenarijaus atveju.

Infrastruktūros (energetikos, ryšių ir kt.), regionų ir urbanistikos elementas pasitelktas diskutuojant apie tai, kokia infrastruktūra plačiąja prasme egzistuos ir kaip ji funkcionuos 2050-ųjų Lietuvoje kiekvieno scenarijaus kontekste. Kalbėta apie tai, kas, priklausomai nuo scenarijaus, bus atsakingas už infrastruktūros kūrimą ir palaikymą Lietuvoje bei kokia infrastruktūra bus prieinama žmogui. Svarstyta, kaip priklausomai nuo scenarijaus, keisis infrastruktūros plėtros logika: kada ji bus pirmiausia kuriama gyventojų patogumui, o kada – verslo ar valstybės interesams. Kartu bandyta įsivaizduoti, kaip atrodys kaimai ir miestai Lietuvoje bei koks galėtų būti infrastruktūros ir kraštovaizdžio santykis.

Sveikatos, gyvenimo gerovės ir kokybės elementu siekta atskleisti, kaip Lietuvos gyventojų sveikata bei gyvenimo kokybė ir gerovė keisis ir atrodys 2050-aisiais kiekvieno scenarijaus atveju. Pirmiausia, diskutuota apie tai, kaip prie besikeičiančio pasaulio turės adaptuotis sveikatos apsaugos sistema, kaip keisis jos vaidmuo gydyme ir prevencijoje, kokias naujas funkcijas ji apims. Bandyta prognozuoti, kokias sveikatos technologijas Lietuva galėtų pasitelkti iki 2050-ųjų skirtingais scenarijais ir kaip tai keis visuomenės gerovę. Kartu svarstyta, kaip, priklausomai nuo scenarijaus, keisis gyventojų požiūris į asmeninės sveikatos apsaugą ir tausojimą, kaip keisis visuomenės gyvensenos įpročiai, požiūris į mitybą ir fizinį aktyvumą. Galiausiai, diskutuota, ką Lietuvos gyventojams reikš gyvenimo gerovė 2050-aisiais, atsižvelgiant į skirtingų scenarijų kontekstą.

Gamtinės aplinkos elementu bandyta įsivaizduoti, kokia bus gamtinės aplinkos Lietuvoje būklė 2050-aisiais kiekvieno scenarijaus kontekste. Diskutuota apie tai, kaip klimato kaita paveiks Lietuvos ekonomiką ir visuomenę, kokie klimato kaitos klausimai bus svarbiausi. Kartu, kalbėta apie tai, kokie su klimato kaita bei gamtinės aplinkos išsaugojimu susiję klausimai pateks į politinę darbotvarkę ir kiek svarbūs bus joje skirtingų scenarijų atvejais. Taip pat bandyta įsivaizduoti, kaip iki 2050-ųjų keisis visuomenės požiūris į gamtą, jos išsaugojimą ir kaip jis keisis priklausomai nuo švietimo ir demokratijos būklės bei kokie konkretūs klimato kaitos klausimai.

Švietimo elementas, nors ir atspindimas vienoje scenarijų formavimo ašiu, įtrauktas ir į elementų sąrašą siekiant dar labiau patikslinti švietimo būklę ir požymius skirtingų scenarijų atvejais. Diskutuota, koks bus švietimas, mokslas, technologijos ir inovacijos Lietuvoje 2050-aisiais kiekvieno scenarijaus

kontekste bei kokie egzistuos švietimo lygiai, kaip jie veiks ir sąveikaus tarpusavyje. Bandyta prognozuoti, kaip atrodys ir kokias funkcijas atliks švietimo institucijos 2050-aisiais, koks bus technologijų poveikis švietimui. Įsivaizduota, kaip 2050-ųjų Lietuvoje skirtingų scenarijų atvejais atrodo tipinis mokytojas ir mokinys, kaip jie bendrauja, ką, kur, kaip ir kodėl moko arba mokosi. Taip pat aptarta, ką 2050-ųjų Lietuvoje laikysime išsilavinusiu žmogumi ir kodėl.

Visuomenės struktūros elementu siekta atskleisti, kaip keisis demografiniai, etniniai, socialiniai Lietuvos visuomenės bruožai iki 2050-ųjų skirtingų scenarijų kontekstuose. Pirmiausia, diskutuota, kaip demografinės tendencijos pakeis visuomenės sandarą ir kaip demografiniai, etniniai, socialiniai pokyčiai paveiks socialinę darną bei žmonių santykius. Svarstyta, kokie skirtingais scenarijais bus valstybės pajėgumai balansuoti tam tikras demografines bei socialines tendencijas ir joms pasiruošti. Galiausiai, klausta, koks vaidmuo atiteks technologijoms ir kaip jos galimai paveiks santykius visuomenėje.

1.4. Analitinė scenarijų formavimo sistema

Formuojant Lietuvos raidos scenarijus, būtina atsižvelgti į dvi šią užduotį apsunkinančias aplinkybes. Pirma, santykinai mažas valstybės dydis ir riboti galios resursai reišia, jog Lietuva yra labiau priklausoma nuo tarptautinės aplinkos nei įgali ją formuoti. Atitinkamai, net jei Lietuvos raidą globalios megatendencijos veikia tiesiogiai, kitų pasaulio valstybių politika yra itin svarbus įsiterpiantis veiksnys, galintis turėti tiesioginį poveikį šalies ateičiai. Antra, nors valstybės raidą sąlygoja įvairūs išoriniai ir struktūriniai veiksniai, konkretūs pasirinkimai dėl šalies ateities galiausiai priklauso nuo žmonių elgesio, kuris negali būti iki galo redukuojamas į globalių tendencijų poveikį. Ypač svarbu tai, jog žmonių elgesį reikšmingai sąlygoja vertybinės ir kultūrinės nuostatos bei normos, kurios įprastai keičiasi lėčiau nei išorinės (tarptautinės, ekonominės, ar socialinės) struktūros (Gudavičius, 1976, p. 42).

Siekiant atsakyti į šiuos tarpusavy susijusius iššūkius scenarijų formavimui, šiame poskyryje pristatoma analitinė scenarijų formavimo sistema, kurią sudaro du esminiai komponentai. Pirmasis jų – modernia tarptautinių santykių teorija grįstas analitinis modelis Lietuvos tarptautinės aplinkos raidos scenarijų formavimui. Antrasis – sociologijos ir socialinės psichologijos teorijomis paremtas analitinis modelis, leidžiantis kelti hipotezes apie Lietuvos vertybinių ir kultūrinių nuostatų kaitos dinamiką struktūrinių jėgų kontekste. Apjungianti šiuos modelius analitinė scenarijų formavimo sistema leidžia sistemiskai nagrinėti tiek tiesioginį, tiek netiesioginį (per tarptautinę aplinką ir per vertybes / kultūrą pasireiškiantį) aukščiau aptartų struktūrinių veiksnių poveikį valstybės politikai ir Lietuvos raidai.

1.4.1. Analitinis tarptautinės aplinkos raidos modelis

Formuojant Lietuvos raidos scenarijus aptartos globalios megatendencijos ir ateities iššūkių taip pat sąlygoja ir sąlygos ir kitų pasaulio valstybių raidą, prioritetus ir elgesį. Tačiau kitų valstybių politikos pasirinkimai nėra tiesioginė jas veikiančių megatendencijų funkcija – jie taip pat bus jų tarpusavio santykių dinamikos, kurią sąlygos konkretūs interesai, konfliktai ir įvykiai. Ši aplinkybė reiškia, kad norint suformuoti įtikinamus Lietuvos raidos scenarijus, reikalinga gana konkrečiai ir kompleksiskai įsivaizduoti ir kitų valstybių raidą, jų tarpusavio santykius ir jų politikos poveikį Lietuvai.

Atitinkamai, nekeičiant „Lietuva 2050“ scenarijų formavimo dirbtuvėse sukonstruotų valstybės raidos scenarijų, rengiant šią ataskaitą kiekvienam scenarijui taip pat buvo parengti ir Lietuvos tarptautinės aplinkos, tikėtinos duoto scenarijaus atveju, aprašymai. Projektuojant galimas Lietuvos tarptautinio strateginio konteksto raidos trajektorijas remtasi JAV, ES, kitų tarptautinių organizacijų bei tyrimų centrų geopolitinių tendencijų ir scenarijų tyrimais (pvz., Cagnin et al., 2021; IPCC, 2022; *Strategic Futures Group*, 2021). Šių tyrimų įžvalgos buvo struktūruojamos, nagrinėjamos ir gretinamos pagal autorių sudarytą analitinį modelį. Šį modelį sudaro dvi pakopos: tarptautinių subjektų ir struktūrinių (transnacionalinių) veiksnių lygmuo.

- **Struktūriniai veiksniai.** Analitinis modelis paremtas prielaida, jog tarptautinių subjektų elgesį ir santykinę galią sąlygoja platūs transnacionaliniai (struktūriniai) veiksniai. Remiantis moderniomis

tarptautinių santykių teorijomis (realizmo, liberaliąja ir institucine) laikomasi prielaidos, kad tarptautinių subjektų santykius charakterizuoja dvi struktūrinės savybės: anarchija (tarptautinėje sistemoje nėra suvereno, kuris galėtų spręsti konfliktus tarp valstybių ar priversti jas laikytis tarptautinės teisės ar normų) ir tarpusavio priklausomybė (siekdamos savo tikslų vienoje ar kitoje politikos srityje, valstybės sukuria tam tikrų kaštų ar naudų ir kitoms tarptautinės sistemos dalyvėms) (Milner, 1991; Moravcsik, 1997). Anarchijos sąlygomis veikiančių subjektų tarpusavio priklausomybės varijuoja priklausomai nuo tam tikrų išorinių, transnacionalinių veiksnių – pvz., globalaus kapitalo ar gamtinių išteklių pasiskirstymo, klimato kaitos ar technologinės transformacijos – raidos. Siekiant užtikrinti metodologinį nuoseklumą platesnio scenarijų formavimo proceso atžvilgiu, transnacionaliniai (struktūriniai) veiksniai klasifikuoti į penkias sritis pagal platesnio proceso metu taikytą STEAP+ prieigą: visuomenės, technologijų, ekonomikos, aplinkos ir politikos.

- **Subjektų lygmuo.** Atsižvelgiant į Lietuvos tarptautinės aplinkos specifiką, analizė koncentruojasi į keturių tarptautinės sistemos veikėjų – JAV, Kinijos, ES ir Rusijos – elgesį. JAV ir Kinija į modelį įtrauktos kaip dvi didžiausios pasaulio galybės, kurių auganti konkurencija yra viena svarbiausių tarptautinės sistemos raidą veikiančių tendencijų šiandien. Kartu, abi šios valstybės yra itin svarbios ir konkrečiai Lietuvai: JAV įsitraukimas į Baltijos jūros regioną (tiesiogiai ir per NATO) yra plačiai suvokiamas kaip pagrindinis Lietuvos saugumo garantas, o Kinija per pastarąjį dešimtmetį buvo traktuojama ir kaip viena prioritetinių valstybės ekonominių partnerių, ir kaip potenciali grėsmė Lietuvos saugumui. ES yra labiausiai integruota regioninio bendradarbiavimo organizacija ir didžiausias prekybos blokas pasaulyje, disponuojantis didžiule ekonomine, reguliacine ir minkštąja galia. Kartu, tai ir pagrindinė Lietuvos politinė bendruomenė tarptautinėje erdvėje, vienijama bendrų vertybių, institucijų ir rinkos. Rusija – didžiausia pagal plotą pasaulio valstybė, viena didžiausių energetinių ir gamtinių išteklių eksportuotoja pasaulyje, disponuojanti didžiausiu branduolinių ginklu arsenalu pasaulyje. Kartu, Rusija yra svarbiausia ir tiesioginė grėsmė NATO ir Lietuvai. Analizuojami tarptautiniai subjektai pasižymi skirtingais stiprybių ir silpnybių šiose srityse rinkiniais, apibendrinamais lentelėje žemiau (2 lentelė). Šios JAV, Kinijos, ES ir Rusijos stiprybės ir silpnybės sąlygos tai, kaip, iki vystantis ataskaitoje aptartiems globaliems pokyčiams, keisis šių tarptautinės sistemos subjektų tarpusavio priklausomybė, santykinė galia ir elgesys.

2 lentelė: Lietuvai aktualiausių tarptautinių subjektų stiprybės ir silpnybės pagal STEAP+

	VISUOMENĖ	TECHNOLOGIJOS	EKONOMIKA	APLINKA	POLITIKA
JAV	<p>Prognozuojamas spartus demografinis augimas: apie 375 mln. gyventojų 2050 m. (2022 m. – 329 mln.).</p> <p>Didėjantis vyresnio amžiaus gyventojų skaičius: vidutinis amžius 2050 m. – 43,1 (5,2 daugiau nei 2020 m.).</p> <p>Didėjanti etninė įvairovė (mažėjanti santykinė baltaodžių gyventojų dalis).</p>	<p>Istoriškai įtvirtinta technologinė lyderystė: JAV išlaidos MTEP siekia 656 mlrd. dolerių ir 27 proc. globalių MTEP išlaidų.</p> <p>Stipri inovacijų ekosistema, integruojanti viešąjį, privatų ir akademinį sektorius. Didžiausi privačių investicijų į technologijų plėtrą mastai.</p>	<p>Didžiausia pasaulyje ekonomika. Nominalus JAV BVP sudaro 24,4% globalaus BVP. Daugiau nei penktadalį JAV BVP sugeneruoja finansų, draudimo ir NT sektoriai. Didžiausia finansinė galia pasaulyje: beveik 60 proc. pasaulio centrinių bankų rezervų laikomi doleriais. Aukšta pajamų nelygė: 0.41 GINI koeficientas.</p>	<p>Santykinais žemas atsinaujinančių energijos išteklių (AEI) naudojimas: 5 proc. visos suvartojamos energijos iš AEI.</p> <p>Prognozuojama sparti AEI plėtra: vidutinis 2,4 proc. augimas kasmet, daugiau nei energijos poreikio augimas (0,5).</p> <p>Aukšta didelio poveikio ekstremalių gamtos reiškinių tikimybė (sausros, potvyniai, vandens stoka).</p>	<p>Federacinė prezidentinė konstitucinė respublika. Demokratijos indeksas – 7.65 (demokratija su trūkumais); Globalus laisvės indeksas – 83 (laisva). Aukšta ir auganti politinė poliarizacija. Svarbiausia karinė galia pasaulyje: 38 proc. globalaus gynybos finansavimo, antras didžiausias branduolinių ginklų arsenalas – 5428).</p>

Kinija	<p>Prognozuojamas spartus gyventojų skaičiaus mažėjimas (2050 m. – 90 mln. gyventojų mažiau nei 2020 m.). Spartus populiacijos senėjimas: 2050 m. vidutinis amžius bus 12,2 metų didesnis nei 2020 m. ir sieks 50,7.</p>	<p>Sparčiai vystoma technologinė lyderystė: Kinijos išlaidos MTEP siekia 526 mlrd. dolerių ir 22 proc. globalių MTEP išlaidų (apie 10 proc. prieaugis kasmet). Stipri inovacijų ekosistema, dominuojama valstybės.</p>	<p>Antra didžiausia pasaulio ekonomika: 18.4 % globalaus BVP. Apie ketvirtadalį Kinijos BVP sugeneruoja pramonės sektorius. Auganti finansinė galia: apie 2.5 proc. pasaulio centrinių bankų rezervų laikomi juoniais. Aukšta pajamų nelygybė: 0.49 GINI koeficientas.</p>	<p>Dominuojanti pozicija žaliosios energijos vertės grandinėse (90 % visų retųjų metalų; 60 % saulės baterijų gaminama Kinijoje). Aukšta didelio poveikio ekstremalių gamtos reiškinių tikimybė (sausros, vandens stoka).</p>	<p>Unitarinė marksistinė-leninistinė vienpartinė socialistinė respublika. Demokratijos indeksas – 2.21 (autoritarinė valstybė); Globalus laisvės indeksas – 9 (nelaisva). Sparčiai auganti karinė galia: 14 proc. globalaus gynybos finansavimo, trečias didžiausias branduolinių ginklų arsenalas – 350.</p>
ES	<p>Prognozuojamas nežymus gyventojų skaičiaus mažėjimas: 441 mln. gyventojų 2050 m. (5 mln. mažiau nei 2020 m.). Populiacijos senėjimas: 2050 m. vidutinis amžius bus 4,1 metų didesnis nei 2020 m. ir sieks 48,2. Ryškus skirtumas tarp skirtingų ES narių.</p>	<p>Netolygūs technologiniai pajėgumai: ES išlaidos MTEP siekia 311 mlrd. eurų ir apie 14 proc. globalių MTEP išlaidų, tačiau finansavimas smarkiai varijuoja tarp ES narių. Fragmentuota inovacijų ekosistema. Masto problemos vystant startuolius.</p>	<p>Trečia didžiausia pasaulio ekonomika: apie 15 % globalaus BVP. Ekonomikos struktūra varijuoja pagal ES nares. Antroji finansinė galia: apie 20 proc. pasaulio centrinių bankų rezervų laikomi eurais. Santykiškai žema pajamų nelygybė: 0.3 GINI koeficientas (rodiklis varijuoja pagal nares).</p>	<p>Santykiškai aukštas AEI naudojimas: 22 proc. visos suvartojamos energijos iš AEI. Prognozuojama sparti AEI plėtra: ES įsipareigojusi pasiekti klimato neutralumą iki 2050 m. Aukšta žemo poveikio ekstremalių gamtos reiškinių tikimybė.</p>	<p>Tarpvyriausybinių parlamentinė konfederacija. Demokratijos indeksas ES narėse varijuoja nuo 6.3 (Rumunija) iki 9.27 (Suomija); Globalus laisvės indeksas – nuo 69 (Vengrija) iki 100 (kelios). Fragmentuota karinė galia: 20 proc. globalaus gynybos finansavimo, tačiau ES neturi bendrų karinių pajėgų. Vienintelė branduolinė galia ES – Prancūzija, 290 branduolinių galvučių).</p>
Rusija	<p>Prognozuojamas spartus gyventojų skaičiaus mažėjimas (2050 m. – 133 mln., arba 12 mln. mažiau nei 2020 m.). Populiacijos senėjimas: 2050 m. vidutinis amžius bus 4,6 metų didesnis nei 2020 m. ir sieks 43,6.</p>	<p>Žemi technologiniai pajėgumai: Rusijos išlaidos MTEP siekia 48 mlrd. eurų. Santykiškai silpna inovacijų ekosistema. Aukšta priklausomybė nuo technologinių importų.</p>	<p>Vienuoliktą didžiausia pasaulio ekonomika: apie 3% globalaus BVP. Apie penktadalį BVP ir apie 40 proc. valstybės biudžeto sugeneruoja energetikos sektorius. Rusija yra didžiausia gamtinių dujų eksportuotoja ir antra didžiausia naftos eksportuotoja ir gamintoja pasaulyje.</p>	<p>Žemas AEI naudojimas: žemiau nei 5 proc. visos vartojamos energijos iš AEI. Sparti AEI plėtra neprognozuojama. Žema aukšto poveikio ekstremalių gamtos reiškinių tikimybė.</p>	<p>Federacinė pusiau-prezidentinė respublika. Demokratijos indeksas – 3.24 (autoritarinė valstybė); Globalus laisvės indeksas – 19 (nelaisva). Istoriskai reikšminga, tačiau senstanti ir sunkiai atnaujinama karinė galia: 20 proc. globalaus gynybos finansavimo, didžiausias branduolinių ginklų arsenalas – apie 6000.</p>

Parengta STRATA pagal JTO, TVF, *National Science Foundation*, Statista, *Economist Intelligence Unit*, *Freedom House* ir SIPRI duomenis.

Išnagrinėjus įvairius skirtingos apimties ateities įžvalgų tyrimus (pvz., trumpojo-vidutinio laikotarpio scenarijai apie Rusijos-Ukrainos karo baigtį, vidutinio-ilgojo laikotarpio scenarijai apie ES tarptautinę padėtį 2030 m., ilgojo laikotarpio scenarijai apie visos tarptautinės sistemos raidą iki 2040 m. (Alonso-Trabanco, 2022; Gaub, 2019; Cagnin et al., 2021; *National Intelligence Council*, 2012; *Strategic Futures Group*, 2021), buvo nustatyti keli dominuojantys tarptautinės aplinkos 2050 m. vaizdavimo archetipai:

1. Tarptautinės sistemos fragmentacija į atsietus ir uždarus galios blokus;
2. Atviros, taisyklėmis grįstos tarptautinės tvarkos atsinaujinimas ir įtvirtinimas;
3. Tolesnė nenuosekli tarptautinės sistemos raida didžiosioms galioms bendradarbiaujant tarpusavy ir kartu konkuruojant dėl tarptautinės tvarkos taisyklių ir institucijų nustatymo;
4. Hierarchinės, suverenumo ir nacionalinių interesų viršenybe grįstos tarptautinės tvarkos įtvirtinimas.

Ataskaitoje pateikiami Lietuvos tarptautinės aplinkos aprašymai buvo formuojami atsižvelgiant į šiuos archetipus, o jų turinys išplėtotas atsižvelgiant į 2 lentelėje pateiktus JAV, Kinijos, ES ir Rusijos santykių stiprybių ir silpnybių rinkinius. Kiekvieno scenarijaus pradžioje pateikiamas Lietuvos tarptautinės aplinkos aprašymas pasižymi simetriška chronologine struktūra: pirmiausia pateikiami vidutinio laikotarpio įvykiai (pvz., Rusijos-

Ukrainos karo raida), tada apžvelgiama hipotetinė JAV, Kinijos, ES ir Rusijos santykių raida iki 2040 m., kuomet tarptautinė sistema stabilizuotųsi ties vienu iš keturių aukščiau minimų archetipų. Galiausiai, trumpai aptariama, kaip vieno iš šių keturių tarptautinės sistemos archetipų realizacija sąlygotų Lietuvos tarptautinę padėtį ir strateginį kontekstą.

1.4.2. Vertybių raidos konceptualizavimas

Proceso metu vykusiose dirbtuvėse ir diskusijose ekspertų, socialinių organizacijų, piliečių išsakytas mintis vienijo įžvalga apie visuomenės vertybinių nuostatų ir sanglaudos (tarpusavio pasitikėjimo) svarbą skirtingiems valstybės raidos scenarijams. Augantis dėmesys visuomenės vertybių dedamajai vertinant ilgalaikes viešosios politikos intervencijas, jų efektyvumą ir galimus rezultatus sutampa ir su tarptautinių organizacijų rekomendacijomis politikai (Scharfbillig et al., 2021).

Kaip pastebi sociologai, vertybinė kaita ir naujų vertybinių nuostatų iškilimas pastaraisiais dešimtmečiais ėmė keisti rinkėjų politines preferencijas ir konkrečiau, destabilizuoti tradicinę „kairės-dešinės“ skirtį, kuri apibūdino pokario Vakarų politiką (Norris & Inglehart, 2019). Svarstant galimą Lietuvos valstybės, demokratijos ar politinių procesų eigą, būtina įvertinti jos visuomenės vertybines konsteliacijas, galinčias tapti ir tam tikrų pokyčių varomąja jėga, ir barjeru. Tuo tikslu atlikta išsami literatūros analizė ir pasitelktos papildomos ekspertų konsultacijos.

Lietuvos visuomenės vertybių dinamika

Pagal sociologinius duomenis, didžioji dalis Lietuvos visuomenės, nepaisant modernizacijos procesų, vis dar pasižymi konservatyviomis vertybinėmis nuostatomis. Eurobarometro duomenimis (2021), Lietuva išskirta kaip viena dažniausiai save priskiriančių konservatyvioms ir į asmens bei visuomenės saugumą orientuotoms visuomenėms tarp ES šalių. Tos pačios apklausos duomenimis, Lietuva yra tik trečia nuo galo, remianti žmogaus teises į taikų susirinkimą, demonstracijų laisvę. Taip pat, tik dviejų šalių – Čekijos ir Lietuvos – respondentai labiau linkę pritarti mirties bausmei nei jai nepritarti. Lietuva kartu su Italija ir Rumunija, yra tarp rečiausiai sutinkančių, kad asmeniniai žmonių pasirinkimai ir gyvenimo būdas turėtų būti gerbiami. Nors tokios konservatyvios nuostatos galėtų būti siejamos su didesne orientacija į socialumą, bendruomeniškumą ir atjautą (Schwartz, 2012), lietuviai tarp Europos valstybių rečiausiai sutinka, kad pažeidžiamiausi piliečiai turėtų gauti paramą iš savo šalių vyriausybių (Eurobarometer, 2021).

Šias vertybines Lietuvos visuomenės dilemas ir įtampas bandė paaiškinti ir šalies mokslininkai. Pastebima, kad įvairūs pilietinių nuostatų aspektai – pasitikėjimas bendrapiliečiais, solidarumas su socialinę atskirtį patiriančiomis grupėmis, tolerancija kitokios gyvenamosios žmonėms, parama demokratinio režimo principams, pilietinis aktyvumas – rodo, jog mūsų visuomenė yra pažeista politinės bei socialinės fragmentacijos (Žiliukaitė, 2017; Žiliukaitė et al., 2016). Pasak mokslininkų, viena svarbiausių tokio reiškinio priežasčių – sovietmečiu varžytos pilietinės ir politinės gyventojų laisvės, lėmusios tai, jog nesusiformavo savarankiškos visuomenės pilietinio veikimo modeliai ir normos. Kartu, to meto riboti išteklių bei visuotinis sekimas suformavo tam tikrą visuomenės instinktą saugoti savo privatų gyvenimą ir praktikuojamas vertybes nuo viešojo gyvenimo. Tai savo ruožtu sustiprino visuomenės nepasitikėjimą bei siekį atsiriboti nuo kitų ir užsisklęsti (ibid).

Pastebima, kad pavėluota vakarietiška modernizacija ir jos lemiama individualizacija ne pakeitė, o sudarė itin palankias sąlygas šiems visuomenės bruožams dar labiau įsitvirtinti (Žiliukaitė, 2017; Žiliukaitė et al., 2016). Pilietinio atsiribojimo praktika yra įrėžtos į Lietuvos visuomenės pilietinę-kultūrinę tapatybę pakankamai giliai, kad negalima būtų tikėtis, jog situacija išsispręstų savaime, pavyzdžiui, vykstant kartų kaitai. Kita vertus, stebima ir auganti kohorta, kuriai būdingos kur kas laisvesnės, su kultūrine modernizacija sietinos postmaterialios saviraiškos vertybės (Savicka, 2016), ypač Lietuvos jaunimo tarpe (Kocai, 2018). Tai byloja, jog, nors Lietuvos visuomenės perėjimas nuo konservatyvių savisaugos vertybių į postmaterialias saviraiškos vertybes kur kas keblesnis ir kompleksiškesnis, nei prognozuotų dalis vakarietiškų sociologinių teorijų, kartu stebimi ir ganėtinai svarbūs pokyčio signalai. Dėl šios priežasties gana sudėtinga modeliuoti, kaip vystysis Lietuvos visuomenės vertybinės nuostatos. Nepaisant to, tą daryti būtina, nes konkrečius pasirinkimus dėl šalies ateities formuoja ne tik išorės ir struktūriniai veiksniai, bet ir vertybinių nuostatų nulemtas žmonių elgesys.

Vertybių kaitos teorinis pagrindas

Atlikus literatūros analizę bei konsultacijas su ekspertais, išskirtos esminės prielaidos galimiems ilgalaikiams vertybių pokyčiams visuomenėje bei numatomos pasekmės, kurias šie pokyčiai gali sukelti. Vertybinių slinkčių prielaidos daugiausia susijusios su objektyviu ir subjektyviu visuomenės saugumo jausmu, kurį didele dalimi lemia ne tik fizinis saugumas, bet ir socialinės ir ekonominės sąlygos, taip pat demokratijos ir kultūrinės modernizacijos sąlygos. Pažymėtina, jog visi šie veiksniai yra glaudžiai vieni su kitais susiję sudėtingais priklausomybių ryšiais, kurie tebėra mokslinių debatų ir tyrimų objektas.

Vystant scenarijų vertybines ašis, laikytasi mokslinėje literatūroje plačiai priimamos nuostatos, kad tai, kiek – pirmiausia socioekonomiškai – saugi jaučiasi visuomenė, ilgainiui daro įtaką jos vertybinėms nuostatomis (Inglehart, 2018), kartu saugumas gali būti objektyvus ir subjektyvus (Buzan & Hansen, 2009). Kolektyvinį nesaugumo jausmą gali sukelti ir kiti įvairūs staigūs pokyčiai, kurių akivaizdoje visuomenės pasižymi stipriu nuspėjamumo poreikiu (Nye, 1997, p. 19). Kai dėl vienokių ar kitokių priežasčių visuomenės jaučiasi nesaugiai – jos gali būti linkusios ieškoti stipraus lyderio, už kurio telkiasi tam, kad šis greitai ir ryžtingai išspręstų vidines problemas arba, prireikus, apgintų valstybę nuo išorinių priešų, tai literatūroje dar vadinama „autoritariniu refleksu“ (Inglehart, 2018; Nye, 1997). Pažymėtina, jog politikai ir kiti įtakingi visuomenės nuomonę formuojantys asmenys gali sąmoningai palaikyti ir stiprinti sugręsmintą fizinio, socialinio ir ekonominio nesaugumo diskursą visuomenėje, siekdami politinės ar kitokios naudos.

Nesaugumo jausmas taip pat gali skatinti etno-centrinį solidarumą prieš svetimšalius – tikrus ir įsivaizduojamus – bei spaudimą socialiniam konformizmui (Inglehart, 2018; Nye, 1997). Žvelgiant bendriau, egzistencinis nesaugumas, nepaisant konkrečios jo kilmės ir pagrįstumo, visuomenės daro paranojiškas, gynybiškas ir netolerantiškas (Rokeach, 1973). Kaip minėta, socioekonominės būklės poveikis nesaugumo jausmui yra ypač ryškus, tad nesaugumo jausmas gajausias tarp pažeidžiamų visuomenės narių, pavyzdžiui, pagyvenusių, skurdžiai gyvenančių, taip pat mažiau išsilavinusių (Norris & Inglehart, 2019). Nuo visuomenių socialinės ir ekonominės pažangos taip pat priklauso ir jų pilietinės visuomenės stiprumas šalyje (Žiliukaitė et al., 2016). Atitinkamai, pasiekti gana stabilūs socialinės ir ekonominės raidos rezultatai sudarytų prielaidas ir jos saugumo suvokimui, nuostatomis bei pilietinės visuomenės, demokratijos stiprėjimui.

Žmogaus raidos teorija teigia, jog trys veiksniai – (1) socialinis ir ekonominis išsivystymas, (2) kultūrinė modernizacija, (3) demokratijos būklė – yra vienas nuo kito priklausomi ir akcentuoja ne tiek priežastinį ryšį tarp vieno ar kito, kiek tai, jog vienam pakitus, bus stebimas pokytis ir kituose (Welzel et al., 2003). Socialinis ir ekonominis vystymasis gerina žmonių gyvenimo sąlygas ir suteikia žmonėms daugiau fizinių ir kognityvinių išteklių. Atitinkamai, turėdami šiuos išteklius, žmonės nori juos panaudoti laisvai – t.y. realizuoti savo laisvą valią ir pasirinkimą bet kokiaje gyvenimo srityje.

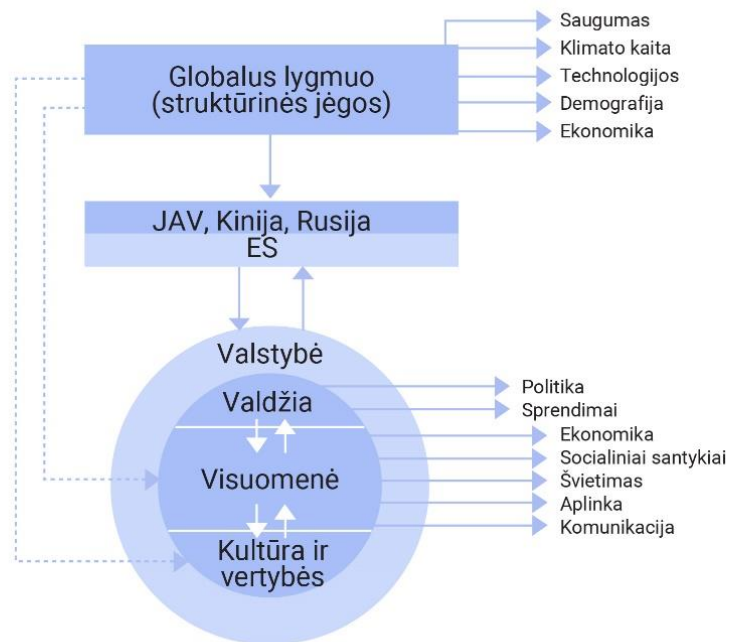
Greta vykstanti kultūrinė modernizacija taip pat aktualizuoja saviraiškos siekius, ir aukštesnių, su savirealizacija susijusių tikslų norą. Kultūrinė modernizacijos sąvoka apibendrina procesą, kuomet visuomenėje plinta postmaterialios vertybės, auga laisvo pasirinkimo siekio lemiamos demokratinės nuostatos, savarankiško pilietinio dalyvavimo formos, individualizuotas ir labiau apibendrintas socialinis pasitikėjimas, didėja tolerancija žmonių įvairovei (ibid). Šis procesas neatsietinas nuo socioekonominio vystymosi ir negali vykti izoliuotai. Kaip minėta, jis sietinas su demokratijos kokybės augimu, kadangi pastaroji yra laisvo pilietinio ir politinio pasirinkimo išraiška. Tuo tarpu diskriminacinės nuostatos visuomenėje, aukšta atskirtis, menkas pilietinis dalyvavimas ir pasitikėjimas sietini su prastesne demokratijos kokybe ir žemesniais socialiniais ir ekonominiais rodikliais, nors tikslus priežastinis šių veiksmų ryšys lieka mokslinių tyrimų objektu.

Apibendrinimas

Atsižvelgiant į panašių užsienio šalyse atliktų tyrimų praktiką ir remiantis prieinamais atvirais duomenimis, mokslinė literatūra bei užsienio tyrimų centrų atliktais tyrimais (Alonso-Trabanco, 2022; Cagnin et al., 2021; IPCC, 2022; OECD, 2021; *Strategic Futures Group*, 2021), nekeičiant scenarijų dirbtuvėse sukonstruotų scenarijų rėmų, buvo parengti hipotetiniai „perėjimo“ į vieną ar kitą scenarijų pasakojimai. Sukonstravus konceptualų valstybės raidos scenarijų modelį, buvo laikomasi prielaidos, kad Lietuvos ateitį sąlygos globaliame lygmenyje veikiančios struktūrinės jėgos (kaip geopolitiniai, klimato kaitos, technologijų, demografiniai, ekonomikos veiksniai), kurios

Lietuvai daro įtaką per tokius įsiterpiančius veiksniai, kaip ES ir NATO, o taip pat ir tiesiogiai – globaliame tarpusavyje susijusiame pasaulyje veikiančios ekonominiai, socialiniai ir kitokie žmonių ryšiai, kuriuos įgalina šiuolaikiniai komunikacijos kanalai ir priemonės. Valstybė suprantama ne tik kaip jos valdžios institucijos, bet ir kaip politinė bendruomenė, vystanti ekonominę, socialinę, politinę veiklą, ir kuri remiasi į bendrą kultūrinį paveldą, vertybes, tapatybę – „gilųjį“ valstybės sluoksnį, kuris yra santykinai sunkiai pokyčiams pasiduodantis. Atitinkamai, teoriškai modeliuojama ir galima visuomenės vertybių kaita, kuri lemia jos elgesį, preferencijas ir per tai „iš apačios“ formuoja socialinę ir politinę šalies situaciją. Pažymėtina, kad, nors detalūs priešastiniai ryšiai gali varijuoti, laikoma, kad vertybės, socialinė – ekonominė ir demokratinė valstybės būklė kinta kartu, t.y. šie veiksniai yra vienas nuo kito priklausomi. Visų minėtų veiksnių tarpusavio sąveika, schemoje atvaizduota rodyklėmis, kuria valstybės ateities raidos pokyčių dinamiką.

6 pav. Hipotetinių valstybės raidos scenarijų formavimo konceptuali schema.

Šaltinis: STRATA

2. Lietuvos ateities scenarijai

Šiame skyriuje pateikiame keturių hipotetinių valstybės raidos scenarijų, parengtų žvalgomųjų dirbtuvių ir vėliau vykusio proceso metu, aprašus. Jų ašimis tapo scenarijų dirbtuvių dalyvių atrinkti kritiniai neapibrėžtumai: įtampas tarp demokratinių ir autokratinų režimų bei švietimo sistemos proveržis ar stagnacija. Scenarijų kontekstą formavo šių ašių kraštutinumai bei dirbtuvių dalyvių įžvalgos, kaip galėtų susiklostyti tolesnė šalies raida vieno ar kito scenarijaus atveju.

2.1. Scenarijus I: Puikus naujasis pasaulis⁴

Pagrindiniai įvykiai tarptautinėje erdvėje 2050 m. Rusijai eskalavus agresiją Ukrainoje, šalis buvo padalinta, o okupuotos teritorijos inkorporuotos į Rusiją. Netrukus po to Rusija konsolidavo savo įtaką Rytų Europoje įsteigdama sąjunginę valstybę su Baltarusija. Kadangi reaguodama į tai NATO smarkiai padidino savo rytinio flango pajėgumus, Rytų Europa tapo militarizuotu regionu. NATO narių pastangos išplėsti savo gynybinius-pramoninius pajėgumus sustiprino ekonominio atsisiejimo nuo Kinijos tendenciją: Vakarai norėjo sumažinti bet kokią priklausomybę nuo Kinijos, o Pekinas nenorėjo netiesiogiai paremti Vakarų ginklavimosi. Sutrūkinėjus tiesioginiam tarpusavio bendradarbiavimui, Vakarai, Kinija ir Rusija susikoncentravo į santykių su Afrikos, Pietryčių Azijos, Vidurio Rytų ir Lotynų Amerikos valstybėmis plėtrą.

Dėl šių priešasčių tarptautinė sistema ilgainiui suskilo į kelis skirtingus, tarpusavy dėl įtakos globaliuose pietuose konkuruojančius blokus, tapo nebeįmanoma kalbėti apie bendras tarptautinę tvarką grindžiančias normas ar vertybes. Atitinkamai tapo sunku užtikrinti globalų bendradarbiavimą siekiant sustabdyti klimato kaitos procesus: nepaisant technologinio progreso blokų viduje, globali temperatūra 2050 m. yra apie 2,5 laipsnio aukštesnė nei ikiindustrinio laikotarpio vidurkis. Tiek JAV, tiek ES privalo dėti vis daugiau pastangų siekdamas valdyti klimato kaitos padarinius globaliuose Pietuose – Vakarų saugumo strategijose ypač akcentuojama išaugusi klimato migrantų grėsmė.

Geopolitinė, ekonominė ir technologinė konkurencija tarp skirtingų „blokų“ skatino didžiules investicijas į pramonės vystymą, mokslinius tyrimus, techninį švietimą ir eksperimentinę plėtrą blokų viduje. Nesutarimai dėl JAV technologinių korporacijų vaidmens ir pramonės politikos suardė ES vienybę: Vakarų ES narės pasirinko didesnę tarpusavio integraciją ir bendradarbiavimą su Afrika, o Rytų ES sostinės – artimesnį bendradarbiavimą su JAV. Lenkija užėmė svarbiausios valstybės vaidmenį rytiniame ES branduolyje, o JAV, suinteresuota užtikrinti šio Vakarų bloko „pasienio ruožo“ stabilumą, į regioną kreipė didžiules investicijas ir toleravo kai kurių lyderių vykdomus demokratijos normų pažeidimus. Tai sukūrė erdvę „tvirtos rankos“ režimų plėtrai regione.

Tarptautinei sistemai suskilus į kelis tarpusavy konkuruojančius „blokus“, Rytų Europa tapo militarizuota sandūros tarp Vakarų ir Rusijos „blokų“ zona. Kaip pasienio valstybė, Lietuva nuolatinę nesaugumo būseną kompensuoja glaudžiu bendradarbiavimu su JAV ir Lenkija, kuri tapo pagrindiniu Vakarų bloko galios centru Rytų Europoje: kritiškai svarbus Suvalkų koridorius yra kolektyviai administruojamas Vašingtono, Varšuvos ir Vilniaus. JAV investicijos ir bendradarbiavimas gynybos pramonės ir technologijų srityje padėjo Lietuvai modernizuoti krašto apsaugos pajėgumus, įskaitant išvystyti modernią priešraketinę sistemą, automatizuotas pasienio stebėjimo sistemas ir karinį laivyną. Tuo tarpu tiesioginis bendradarbiavimas su Vakarų Europos valstybėmis saugumo srityje – minimalus, išskyrus Skandinavijos šalį, kurios palaiko gerus ryšius tiek su rytiniu, tiek su vakariniu ES „branduoliais“. Nors bendra euro valiuta lemia, kad Lietuva palaiko santykius su Vakarų bloku finansų, pramonės ir prekybos klausimais, Lietuvos pozicijoms visais klausimais labai didelę įtaką daro JAV interesai. Vilnius labai ribotai įsitraukia į naujas ES integracijos iniciatyvas (pvz., pramonės ir užsienio politikos srityse), kurios daugiausia vyksta tarp Vakarų Europos sostinių. Apskritai valstybės užsienio politikoje dominuoja

⁴ Čia pateikiami darbiniai scenarijų pavadinimai

regioninis bendradarbiavimas, įskaitant su vakarietiškąją Ukrainą, tačiau santykiai su Rusijos „bloku“ susiaurinti iki keitimosi būtina informacija (pvz., dėl bendrų vidinių vandenių tvarkymo).

Lietuvoje dėl išorės grėsmių, pasinaudojęs augančiu žmonių nusivylimu demokratija, prieš tai ilgą laiką buvusių žemu pasitikėjimu valdžios institucijomis, augančiomis vidinėmis ekonominėmis ir socialinėmis įtampomis (socialine atskirtimi ir beveik nesikeičiančia ekonomine padėtimi), įsigalėjęs charizmatinio, ryžtingo lyderio vedamas autokratinis režimas. Jo pagrindą sudaro prestižines užsienio aukštąsias mokyklas baigę jauni, iš pažiūros sėkmingi žmonės. Jie ateina į valdžią su saugumo, stabilumo ir gerovės pažadu ir imasi seniai žadėtų, bet niekaip anksčiau neišjudintų švietimo, socialinės, ekonominės politikos, taip pat viešojo valdymo reformų.

Valdžios galios pamažu koncentruojamos vykdomojoje valdžioje, kuri remiasi pajėgia, kompetentinga ir profesionalia biurokratija, atstovaujamyjū institucijų vaidmuo lieka veikiau simbolinis. Savivaldos vaidmuo susiaurintas, viešosios konsultacijos nevyksta: sprendimai priimami remiantis pareigūnų, kurie yra savo sričių profesionalai, rekomendacijomis, tad konsultuotis su visuomene nematoma poreikio.

Nors piliečiai neįtraukiami į sprendimų priėmimą, jie jaučiasi valstybės dalimi: elitas nuosekliai konstruoja valstybės, kaip „bendro projekto“, viziją. Kiekvienas pilietis skatinamas įprasminti savo vaidmenį valstybėje atliekant tam tikrą funkciją. Pavyzdžiui, laikoma, kad kruopštus darbas prisideda prie valstybės ekonomikos augimo ir stabilumo, tad yra skatinamas ir sulaukia viešų pagyrų. Prisidėti prie valstybės, kaip „bendro projekto“, kūrimo galima ir per socialines funkcijas, pavyzdžiui, atliekant artimųjų rūpybos darbus. Nors viešumoje tai laikoma pareiga, tam tikra gero piliečio dorybe, iš tiesų tai padeda reikšmingai sumažinti valstybės išlaidas socialinėms paslaugoms.

Argumentuojant būtinybe priimti kompetentingus sprendimus, viešajame valdyme plačiai pasitelkiami duomenys ir naujausios technologijos – dirbtinis intelektas ir kt. Išstobulintas technokratiškas „prūsiškojo“ valdymo modelis veikia kaip šveicariškas laikrodis – patikimai ir be trikdžių (viskam nustatytos paprastos, aiškios taisyklės ir automatinės griežtos baudos už jų nesilaikymą). Šioje sistemoje lengva priimti ir įgyvendinti valstybės pažangai (t. y. valdančiųjų ir atskirų interesų grupių poreikiams) reikalingus sprendimus. Nors formaliai šalyje ir toliau vyksta rinkimai, valdantysis elitas ir šalies kursas iš esmės nesikeičia, tad užtikrinamas ilgalaikių strateginių projektų tęstinumas ir užsibrėžtų tikslų pasiekimas. Kartu valdantiejiems būdingas toliaregiškas strateginis mąstymas – siekdami išlaikyti valdžią ir stabilumą, didinti atsparumą ir savipakankamumą jie daug investuoja į ateities prognozavimą, modeliuoja tikėtinas ateitis, ruošiasi galimiems iššūkiams ir netikėtumams.

Visuomenės pasitikėjimas valdžia aukštas dėl efektyvios biurokratijos ir aiškių visuomenės funkcijų pasidalijimo, suteikiančių prasmės jausmą. Be to, stiprus lyderis sukuria mažėjančio neapibrėžtumo jausmą, taip patenkindamas visuomenės subjektyvaus ir fizinio saugumo poreikius. Kartu valstybė pati aktyviai formuoja visuomenės nuomonę per savo informavimo platformas (tiek tradicines, tiek socialines medijas), kurias reguliariai naudoja dauguma piliečių – iš dalies ir dėl patrauklių alternatyvų nebuvimo.

Svarbi režimo atrama – teismai. Daug dėmesio yra skiriama teisėjų paklusnumui užtikrinti. Tam pasitelkiamas platus priemonių spektras, pradedant teisėjų atranka ir jų karjeros perspektyvomis, teismų vadovų skyrimu, sąlygomis jiems kištis į teisingumo vykdymą, teisėjų drausminimą, keliant jiems drausmines bylas ir atleidžiant iš darbo. Teisingumo sistema yra uždara, jos savivalda neegzistuoja arba yra apsimestinė, todėl palanki stipriai politinės valdžios įtakai.

Demokratinei valstybei būdingų laisvių (spaudos, minties) ir teisių nėra, bet tam tikroj ribotoj erdvėj yra sukurta laisvės iliuzija, primestas prasmės per kolektyvinį veikimą suvokimas. Įvairios mažumos (etninės, religinės, socialinės, seksualinės) paliktos viešojo gyvenimo nuošalyje. Visuomenėje vyrauja baimė prieštarauti, peržengti nematomas ribas, tačiau skirtis tarp oficialaus išreklamuoto modelio ir realaus gyvenimo (kad „kažkas ne taip“) nebyliai liudija matomos korupcijos apraiškos, tyliai užglaistomi elito prasižengimai, nebūtinai kokybiškai įgyvendinami pažadai.

Paskelbęs tikslą siekti didesnės gerovės per ekonominio augimo proveržį, režimas inicijavo ambicingas švietimo, mokslo, technologijų ir inovacijų reformas ir nukreipė į šias sritis valstybės investicijas, išplėtojo viešojo ir privataus sektorių partnerystę. Siekdama sutelkti resursus ir talentus į prioritetines sritis, valstybė pertvarkė valstybinio aukštojo mokslo ir tyrimų centrų tinklą. Šalyje veikia vienas pasauliniu lygiu konkurencingas

universitetas, kurio autonomija yra stipriai apribota. Speciali pažangos komisija valstybės lygiu sprendžia, kurios MTEP sritys, studijų ir mokymo kryptys bus vystomos, kaip tarp jų bus paskirstytos lėšos; kuriems verslams bus suteikiama valstybės pagalba.

Švietimas yra valstybės prioritetas, suprantamas kaip sąlyga valstybės stabilumui ir ekonominiam augimui. Jam skiriama labai daug išteklių. Švietimo kokybė šalyje yra tolygi ir pakankamai gera. Kartu valstybė itin daug dėmesio skiria talentų identifikavimui ir vystymui, nesvarbu, kokia būtų to talentingo vaiko socialinė padėtis. Valstybė taip pat inicijavo plačias mokymosi visą gyvenimą programas, kurioms diktuoja poreikį nuolat kintančios profesijos ir technologijos. Kiekvienam suaugusiam piliečiui per metus skirtas 0,5 vidutinio darbo užmokesčio dydžio mokymosi kreditas, kurį jis privalo išnaudoti. Šios iniciatyvos ilgainiui atsiperka: Lietuvos visuomenė išsilavinusi, visi – nuo darželinuko iki senjoro – įgiję puikius skaitmeninius įgūdžius.

Vis dėlto švietimas suprantamas funkcionaliai – orientuotas į technines žinias ir įgūdžius, reikalingus darbo karjerai. Buvo iškeltas tikslas, kad jis patenkintų automatizacijos padiktuotus darbo rinkos poreikius ir panaikintų gyventojų įgūdžių atotrūkį. Tiek mokyklose, tiek universitetuose ypač klesti STEM (technologijos, inžinerija ir gamtos mokslai), o socialiniai ir humanitariniai mokslai menksta, yra ribojami ir operacionalizuoti – analizuoja visuomenės socialinio, darbinio ir inovacinio pajėgumo efektyvumą ir atlieka kolektyvinės (bet ne daugialypės) tapatybės kūrimo funkciją. Švietimo sistemoje daug dėmesio skiriama pareigos jausmo, specifinio patriotiškumo (kaip asmeninio indėlio į valstybės ateitį), darbo disciplinos ugdymui. Kūriniai, keliantys ir svarstantys egzistencinius klausimus, poezija, religija nepageidaujami: jau seniai žinoma, kad viskas yra tik neuronų jungtys. Prasmės ar asmeninės tapatybės klausimai nelaikomi realiomis problemomis, o jų svarstymas – tik laiko švaistymas ir ne mokslas (kaip, pavyzdžiui, lyčių studijos).

Švietimo įstaigose taikomi naujausi standartizuoti metodai: ne rečiau kaip kas trejus metus mokytojams yra pateikiama nauja privalomųjų ugdymo gairių „Klasės standartas“ versija, kurioje detalai aprašomas ugdymo turinys, naudotinos priemonės ir ugdymo metodai. Gaires kuria geriausi šalies švietimo mokslininkai ir mokytojai. Siekiama atrasti gabiausius mokinius ir ugdyti jų talentus (mokymas daugiau individualizuojamas nustatant mokinių „paskirtis“). Nors įdiegiamos naujovės (pvz., skaitmeninės mokymosi aplinkos, VR technologijos), mokymo organizavimas griežtas, grįstas mokinio pareiga, o mokinių bei mokytojų bendravimas – absoliučiu mokytojo autoritetu. Greta valstybinių mokyklų, į kurias eina dauguma moksleivių, egzistuoja ir keletas tarptautinių privačių mokymo įstaigų, kuriose po griežtos atrankos rengiamas valstybės ateities elitas.

Valstybiniai užsakymai prioritetinėse mokslo srityse leidžia vystyti didelius projektus ir Lietuvai tapti aukštųjų technologijų kūrėja. Valstybė koncentruojasi į dvejopos paskirties technologijų vystymą, stengdamasi užimti kritines pozicijas globaliose tiekimo grandinėse ir taip užsitikrinti tiek saugumą, tiek didelę ekonominę grąžą. Daugiausia investicijų sulaukia kelios prioritetinės sritys: biomedžiagų inžinerija, maisto technologijos, gynybinės ir puolamosios kibernetinės technologijos ir fotonika. Valstybės MTEP tinklas integruotas su tarptautinėmis verslo ir inovacijų ekosistemomis, kas leidžia Lietuvoje diegti ir kitose bloko ar partnerių valstybėse sukurtas technologijas. Skiriamos valstybės stipendijos gabiausiems STEM sričių studentams mokytis geriausiuose pasaulio universitetuose (su sąlyga, kad po studijų jie grįš į Lietuvą), taip pat skiriami dideli resursai pritraukti žymiausių sričių tyrėjus dirbti Lietuvoje ir čia diegti užsienyje sukurtas inovacijas. Kita vertus, dėl didelės konkurencijos tarp blokų ir galimybės uždirbti iš „ribinių“ sričių šalyje vykdomi moksliniai eksperimentai, kurie nebūtinai atsižvelgia į etikos standartus ar kylančias dilemas (pvz., biotechnologijų, genų inžinerijos, geoinžinerijos srityse). Inovacijoms rankas atriša ir tai, jog valstybė yra linkusi perimti finansines rizikas iš verslo bei mokslo įstaigų ir riboja informaciją apie nepasisekusias investicijas.

Valstybė imasi kontroliuoti gimstamumo ir tarptautinės migracijos procesus. Išspręstas dvigubos pilietybės klausimas diasporos atstovams, gyvenantiems artimose režimui bloko valstybėse. Stiprus šalies ekonominis augimas, tikslinė imigracijos iš trečiųjų šalių (ypač iš kultūriškai artimų) politika ir nuoseklus mirtingumo mažėjimas padeda iš dalies stabilizuoti kai kurias neigiamas demografines tendencijas. Šeimos politika yra išimtinai orientuota į tradicinės šeimos modelį, o kitos formos (pvz., gyvenimas kartu nesusituokus) ir nepilni namų ūkiai (viengungiai ir išsiskyre) patiria papildomą mokestinę naštą. Parama šeimai vykdoma taikant gimstamumą skatinančias priemones (tiesiogines išmokas, iš dalies – paramą būstui), kurios turi tik trumpalaikį efektą. Už šio paramos šeimai modelio ribų lieka „netradicinės“ šeimos (gyvenantys neregistruotoje santuokoje, nepilnos šeimos). Nepaisant svyravimų, gimstamumas išlieka žemesnio lygio, nei reikalingas natūraliai kartu

kaitai užtikrinti. Ilgalaikiai demografiniai pokyčiai ir susiformavusios amžiaus struktūros lemia tolesnį nuoseklių gyventojų skaičiaus mažėjimą, kurį pristabdo teigiamas migracijos prieaugis. Šalyje egzistuoja didelė vidurinė klasė ir itin maži skurstančių (absoliutaus skurdo problema suvaldyta), bet valdantysis elitas visada yra aukščiau ir turi daugiau galimybių – išlieka pajamų nelygybė. Visuomenė santykinai homogeniška, labai struktūruota, formuojamas selektyvus atvirumo suvokimas (orientuotas į geriausių talentų pritraukimą, tačiau klimato pabėgėlių imigracija iš neturtingų Azijos ir Afrikos šalių griežtai ribojama). Negausios kitos tautinės-etninės grupės integruotos į visuomenės gyvenimą taip, kad nekiltų preteksto formuoti uždariams „getams“. Dauguma gyventojų koncentruojasi pagrindiniuose šalies miestuose.

Visuomenė stipriai kontroliuojama, varžoma, ugdomas jos paklusnumas valdžiai ir autoritetams: dominuoja retorika, kad „žmogus turi būti naudingas valstybei“. Argumentuojant būtinybe valstybei išlikti priešiškoje aplinkoje, apsiginti nuo išorės grėsmių, terorizmo ir pažaboti nusikalstamas veikas, daug dėmesio skiriama saugumo užtikrinimui: šalyje stipri policija, pasienio tarnybos, veiksminga krizių valdymo sistema. Daug dėmesio skiriamas informaciniam ir kibernetiniam saugumui, Lietuva turi stiprias dedikuotas kibernetines pajėgas. Pareigūnų darbą lengvina pažangiausios technologijos, įskaitant visuotinę sekimo kamerų tinklų sistemą, kurios taip pat kontroliuoja daug privačios erdvės. Be to, valstybė prekiauja asmeniniais piliečių duomenimis su transnacionalinėmis korporacijomis, taip papildydama biudžetą.

Nors žmonių laisvės ribojamos, valstybės veiksmai išties padeda užtikrinti vidaus saugumą, nusikalstamumas yra palyginti žemas, o gyventojai jaučiasi pakankamai saugūs. Subjektyvų saugumo jausmą taip pat stiprina ir išplėta skaitmeninė infrastruktūra – leidžia pasiūlyti labai individualizuotas ir efektyvias viešąsias paslaugas (sveikatos, socialinių paslaugų ir kt. srityse). Tiesa, piliečių kritiką viešojo saugumo tvarkai riboja ir sankcijų grėsmė bei atviros informacijos ribojimas. Visgi pasyvi ir užgniaužta visuomenė kartu kelia ir tam tikrų rizikų, silpnina šalies atsparumą.

Lietuva tampa inovacijų ir aukštųjų technologijų centru („hub’u“), kur svarbų vaidmenį vaidina valstybė. Pastangos išvystyti prioritetinių technologijų sektorius ir užsitikrinti nacionalinį saugumą reikalauja didelių valstybės pajėgumų ir biudžeto. Mokesčių politika formuojama siekiant užtikrinti pakankamas investicijas į prioritetines sritis, o ne pasiekti tam tikrus socioekonominius rezultatus. Visgi dėmesys švietimui ir visuomenės stabilumui užtikrina sąlyginę galimybių lygybę ir mažina absoliutaus skurdo riziką.

Lietuvoje veikia rinkos ekonomika, tačiau laisva konkurencija ribojama: su valstybės leidimu dominuojančią poziciją kartinėse šalies rinkose konsolidavo kelios globalios (JAV) technologinės korporacijos ir su jomis bendradarbiaujančios vietinės firmos. Dėl didelės priklausomybės nuo JAV saugumo garantijų JAV korporacijų ir jų vietinių partnerių įtaka ypač ryški su gynybos pramone susijusiose srityse, taip pat kritinės infrastruktūros (įskaitant telekomunikacijas) sektoriuje. Dėl tokios konkurencinės aplinkos SVJ skaičius mažėja, jos palaipsniui koncentruojasi, daugėja stambių įmonių. Visgi stambių technologinių kompanijų atneštos investicijos ir praktinė patirtis („know-how“) padėjo pasiekti reikšmingą technologinę pažangą ir įgyvendinti nacionalinius ŠESD mažinimo tikslus.

Didžiulės investicijos į Lietuvos technologinį sektorį padėjo pritraukti daugiau aukštos kvalifikacijos darbuotojų iš kitų Vakarų „bloko“ valstybių Rytų Europoje, įskaitant Ukrainos. Tai šiek tiek sumažino ir demografinį spaudimą šalies ekonomikai. Žvelgiant plačiau, užimtumo politikoje netrūksta ir prievartinių paskatų: fiziškai sveiki gyventojai negali ilgai nedalyvauti darbo rinkoje nesulaukdami sankcijų.

Nors bendras šalies augimas leido sustiprinti viešųjų paslaugų kokybę ir prieinamumą bei sumažinti absoliutaus skurdo riziką, pažanga siekiant galimybių lygybės nėra pakankama spręsti visoms socialinės nelygybės problemoms. Konkrečiau, dėl didžiulių skirtumų tarp užsienio bei stambiųjų technologijų kompanijų ir likusių firmų bei sektorių vertės kūrimo procesas smarkiai didina pajamų nelygybę. Darbo rinkos bifurkacija taip pat reiškia ir tai, kad pajėgiausiuose sektoriuose dirbantys gyventojai gali savo vaikams suteikti privatų išsilavinimą, taip de facto sumažėja galimybių lygybė. Kartu, norėdama sudaryti palankias sąlygas užsienio investuotojams ir didžiajam verslui, valdžia ir toliau vykdo tik ribotą persikirstymo politiką. Kadangi miestai ir jų apylinkės pritraukia neproporcingą dalį visų investicijų ir generuoja didžiąją dalį šalies BVP, dar labiau sustiprėjo regioninė atskirtis. Tačiau visuomenės nariai kviečiami parodyti supratimą ir pasiaukojimą dėl šviesesnio vaikų rytojaus.

Šioje sistemoje įgalinamas greitesnis politinės infrastruktūros vizijos ir projektų įgyvendinimas. Jie orientuojami į režimo prioritetines erdves, t. y. sostinę ir dar tris- keturis didžiuosius miestus, kurie tapo išties išmanūsiais. Jie sujungti gerais keliais (kuriais rieda naujos kartos elektromobiliai) ir „hyper-loopu“. Infrastruktūra vystoma efektyviai, taikant pažangias technologijas, bet jų panaudojimas netolygus, tenkina tik tikrus poreikius, nėra rūpinamasi jos įtraukumu. Sėkmingai užbaigti projektai tampa valstybės pasididžiavimu. Elitas supranta, kad šalies ekonominiam augimui būtinas geras susisiekimas, todėl infrastruktūra sujungta ir su europine.

Mažiau dėmesio tenka regionams, pagrindinis vystymasis sutelktas į miestus. Tiesa, atskiruose išpuosėtuose gamtos kampeliuose kuriasi elitas, o dauguma gyventojų – vis labiau kompaktiškuose miestuose. Vyksta daug visuomeninių iniciatyvų, siekiant pasigerinti savo gyvenamąją aplinką.

Valdžia, pasitelkdama centrinio planavimo ir masto ekonomijos principus, vysto stambius energetikos projektus (pvz., termo-branduolinę energetiką). Dėl klimato kaitos procesų, ekonomikos vystymo ir atsparumo itin svarbu užsitikrinti energetinį saugumą. Tuo tikslu Lietuva importuoja žaliavas ir technologijas iš Vakarų „bloko“ partnerių Afrikoje.

Nors nusilpus ES mažėja išorinės paskatos kompleksiskai vykdyti žaliąją transformaciją ir užtikrinti visapusišką bioįvairovės apsaugą, režimas, suprasdamas, kad geros aplinkos būklės palaikymas yra viena iš sąlygų jo stabilumui, deklaruoja poreikį suvaldyti klimato kaitą kaip egzistencinę grėsmę. Gamtinė aplinka suvokiama kaip konkurencinis pranašumas ir vertinama kaip nacionalinis interesas, tad aplinkosauga, efektyvi žaliąji politika, traktuojama kaip priemonė atsparumui didinti ir savipakankamumui vystyti. Gamtą stengiamasi saugoti, bet tik tiek, kiek būtina, ir kartu atsižvelgti į ekonominius perėjimo kaštus. Tad mokyklose vykdoma centralizuota ekologinio raštingumo programa, piliečiai skatinami prisidėti prie antrinio medžiagų panaudojimo, išteklių taupymo, už šiukšlinimą griežtai baudžiama. Valstybė plėtoja ambicingas inžinerines / technologines programas, aplinkosaugos iniciatyvas (pvz.: paversti nenaudojamus karjerus miškais, durpynus pelkėmis). Technologinis proveržis leidžia Lietuvai sumažinti ŠESD emisijas.

Miestai įsilieja į gamtinę aplinką – daugiausia per skaitmenines galimybes, gatvėse įsigali elektromobiliai. Žemės ūkyje vykdomos reformos siekiant pereiti prie didesnio tvarumo, įvedant aplinkosauginius ribojimus. Greta to kaimuose kuriasi pavienės ekologinės draugijos (siekiančios gyventi atsijungus nuo virtualaus pasaulio („offline“) ir pabėgti nuo valdžios priežiūros). Miškai traktuojami kaip svarbus pajamų šaltinis, todėl vyrauja plantacinė miškininkystė. Plečiasi saugomos teritorijos, tačiau kadangi įėjimas į jas yra apmokestintas, jos tampa prieinamos tik turtingiesiems ir valdžios atstovams. Visi piliečiai gali pasidžiaugti buvusių karjerų vietose išaugusiais miškais ir atkurtomis pelkėmis ar virtualiai pasivaikščioti po Neringos kopas ir kitus kraštovaizdžio draustinius.

Daug dėmesio skiriama oro ir vandens taršos mažinimui. Su bloko partnerėmis Lietuva išvystė stiprią transnacionalinę oro ir vandens taršos bei vandens sistemų stebėsenos sistemą, tačiau aplinkos monitoringą apsunkina komplikuoti santykiai su kaimynėmis.

Lietuva gana sėkmingai prisitaiko prie klimato kaitos pokyčių. Išnaudojama klimato pokyčių teikiama nauda (plečiamas atvykstamasis turizmas, išnaudojamas žemės ūkiui gerėjančių klimato sąlygų potencialas ir t. t.).

Sukurta gera sveikatos apsaugos sistema, investuojama į sveikatos mokslinius tyrimus, gyvybės / biotechnologijų vystymą (tai viena iš prioritetinių sričių, kur reguliavimas nespėja su inovacijomis, o į etinius klausimus ne itin kreipiamas dėmesys). Gyvenimo trukmė auga, nes nuo mažens skiepijama prievolė rūpintis sveikata, be to, vykdomi masiniai sveikatos, gyvenimo būdo patikrinimai ir t. t. Sudarytos sąlygos masiniam sportui – tai labiausiai skatinamas laisvalaikio leidimo būdas. Lietuvoje taip pat išplėtotą stipri sveikatos duomenų valdymo sistema (integruota su bendra gyventojų stebėsenos sistema / gyventojų sveikatos duomenys parduodami verslo įstaigoms).

Vyriausybės prioritetas yra išlaikyti sveiką darbo jėgą ir užtikrinti ekonominį produktyvumą. Pasitelkdama didžiuosius duomenis, valdžia veiksmingai kreipia piliečių elgesį sveikos gyvensenos link. Darbdaviai užtikrina sveikos darbo aplinkos minimumą ir būtiniausias priežiūros paslaugas. Pasitelkdama žmogaus sveikatos būklės stebėjimo įrangą, valdžia kaupia papildomus duomenis apie žmonių buvimo vietą, kontaktus, praleidžiamą laiką darbe – piliečių, darbo ir socialinė aplinkos stebėseną vykdoma 24 valandas per parą, 7 dienas per savaitę. Pasitelkdama žmogaus sveikatos būklės stebėjimo įrangą valdžią kaupia papildomus duomenis apie žmonių

buvimo vietą, kontaktus, praleidžiamą laiką darbe. Naudojami implantuoti lustai, skirti ankstyvai ligų diagnostikai, nuotolinei medicinai ir specialiai pritaikytam gydymui.

Taikant algoritmus, išskaičiuojamas viešųjų paslaugų „būtinasis minimumas“, kitkas paliekama spręsti rinkai. Gyvenimo kokybė gerėja tiems, kas priklauso konjunktūrai, tačiau taikomos kontrolės priemonės, kad tai nebūtų pabrėžtinai afišuojama ir propaguojama. Dėl poreikio atitikti nustatytas socialines normas, nepasitikėjimo vienu kitais nuolat patiriama emocinė įtampa, žmonės perdega – tai gilina psichinės sveikatos problemas.

Lietuvoje gajį „valstybinės“ kultūros samprata, nors tautinė kultūra ir tapatybė formuojama ir interpretuojama per sąsajas su Vakarų kultūriniu pasauliu. Vykdoma centralizuota, iš viršaus į apačią nukreipta kultūros politika, kur kultūra yra labai priklausoma nuo valstybinių institucijų bei jose esančių kultūros profesionalų valios ir matymo. Pati kultūra dažniausiai suprantama kaip paveldas ir menai, o ne platesnė ir gilesnė idėjų ir prasmų refleksija. Politikams kultūra iš esmės yra „dekoratyvinė“ sritis: politinė klasė nori ideologizuoto, į fasadines vertybes orientuoto meno lauko. Kūryba ir meninė saviraiška viešumoje prižiūrima autoritetingų institucijų, dominuoja etnocentriškas menas, o šiuolaikinis menas ir laisva kūryba – nesuprantami, netgi laikomi pavojingais režimui. Kūryba nėra suprantama plačiai, o veikiau orientuota į mechaninį ir instrumentinį įvairių produktų konstravimą, technologinių inovacijų generavimą. Egzistuoja plačiai išvystytas robotikos, informatikos ir panašių užsiėmimų, kurie patraukliai reklamuojami kaip ugdantys kūrybiškumą pasirinkimas vaikams, dalis šių užsiėmimų privalomi.

Uždara, savais vietiniais kultūriniais mitais, perkoštais per vakarietiškos kultūros sampratas, paremta tapatybės samprata yra nepajėgi į save pažvelgti iš šalies ir kritiškai save reflektuoti. Kultūros ir kūrybingumo sąlytis su švietimo sistema išlieka formalus. Kartu tai, kokios kultūros paveldo interpretacijos perkeliamos į švietimo lauką, yra kontroliuojama elito. Kultūros įstaigų (kaip ir mokslo tyrimų institutų) vadovais skiriami režimui lojalūs asmenys. Mene labiau vertinamas techninis atlikimo meistriškumas nei autentiška kūryba ir laisvė. Taip pat rengiamos masinės kultūros šventės, su būdinga pompastika (pvz., *EuropaNova* festivalis).

Šioje sistemoje eilinis žmogus turi labai daug dirbti (ilgas valandas trunkantis darbas yra normalizuotas ir laikomas vertybe). Po darbo jam nebesinori dalyvauti tokioje kultūrinėje veikloje, kuri kelia sudėtingus ir egzistencinius klausimus, tad kultūra vis labiau įgyja rekreacines ir pramogines funkcijas. Ji – būdas pabėgti ir atsipalaiduoti. Visgi tam tikras alternatyvus kultūrinis gyvenimas egzistuoja – maža dalis kitaip manančių, mąstančių kritiškai buriasi ir ieško saviraiškos būdų. Tam padeda technologijos – įsitinklinę į virtualius tinklus jie gali dalyvauti kur kas gyvesniame ir autentiškesniame demokratiškesniame kultūriniame gyvenime.

Visuomenėje dominuoja materialistinės, išgyvenimo vertybės: turtas, nuosavybė, įvaizdis ir statusas, fizinis ir ekonominis saugumas. Žemas socialinis kapitalas ir didelė konkurencija dėl darbo vietų lėmė suežėjusius visuomenės tarpusavio ryšius. Tačiau dėl stipraus nuspėjamumo poreikio ir egzistencinio nesaugumo didelė dalis visuomenės pasitiki autoritarine vyriausybe, jos kritiškai nevertindami. Nors valdžia patikima, pasitikėjimas tarp atskirų visuomenės narių ir grupių – žemas, išskyrus artimiausią aplinką.

Valstybės viešai deklaruojamos vertybės nesutampa su praktikuojamomis: viešajame diskurse reiškiamos solidarumo, bendruomeniškumo, lojalumo vertybės, tačiau realus politinės sistemos veikimas nesudaro prielaidų joms pasireikšti – vyrauja nepasitikėjimas vienu kitais. Tam tikras bendrumo laipsnis palaikomas per būtinybės išlaikyti tradicijas ir tapatybę grėsmingoje aplinkoje (su realiomis ar įsivaizduojamomis grėsmėmis) naratyvą, nors tam prireikia vis daugiau režimo pastangų ir vis išmanesnių kontrolės priemonių.

Menksta viešoji moralė: daugėja atlaidumo, pateisinimo nusižengimui įstatymams, sukčiavimui, korupcijai, nors autokratinis režimas sekimo technologijomis ir stengiasi tai kontroliuoti bei skirti dideles bausmes. Klesti aukštas socialinis konformizmas. Autokratija infantilizuoja visuomenę, atleidžia nuo asmeninės atsakomybės, sukurdama „valstybės globėjos“ iliuziją. Visuomenė gana homogeniška, nėra tolerancijos įvairovei. Vis dėlto yra susiformavęs tam tikras intelektualų, gebančių reflektuoti ir kritiškai mąstyti, sluoksniu, kuris gali mėginti mobilizuoti visuomenę: virš autoritarinio režimo kybo demokratizacijos rizika.

2.2. Scenarijus II: Šiaurinė žvaigždė

Pagrindiniai įvykiai tarptautinėje erdvėje iki 2050 m. Maskvai nesugebėjus tinkamai įgyvendinti visuotinės mobilizacijos ir nemažėjant Vakarų finansinei ir karinei paramai, Ukrainai pavyko išstumti Rusijos armiją iš Rytų Ukrainos ir atkirsti Krymą nuo Rusijos. Stengdamasis suvaldyti situaciją, Kremlius sutiko derėtis dėl taikos ir Krymo demilitarizacijos, o praradęs įtaką šalies viduje Putinas buvo patrauktas (oficialiai – „dėl sveikatos problemų“). Ekonomikos nusteckenimas ir vidinė suirutė Rusijoje sudarė palankias sąlygas Ukrainos ir Moldovos eurointegracijai ir sumažino jos įtaką Baltarusijos atžvilgiu. Nors intensyvėjant sisteminei konkurencijai su Vakarais Kinija yra suinteresuota įtakos Rytų Europoje įtvirtinimu, vienam Pekinui tą padaryti yra sudėtinga, o Maskva regione nebeturi ligtolinės įtakos.

Ilgainiui varžybos dėl pasaulinės įtakos pasisuko Vakarams naudinga linkme. Karo metu įtvirtinti energetiniai ryšiai tarp JAV ir ES užtikrino tolesnę Vakarų vienybę ir ekonominę integraciją, o atvira transatlantinė inovacijų erdvė ir patrauklios gyvenimo sąlygos padėjo Vakarams pritraukti globalių talentų ir pasiekti technologinių proveržių, leidusių sumažinti ekonominę priklausomybę nuo Kinijos. Tuo tarpu Kinijos ekonominį augimą smarkiai sulėtino neigiamos demografinės tendencijos, talentų emigracija, smunkantis Honkongo patrauklumas investuotojams bei vandens stokos krizė. Tai pakirto Kinijos tarptautinę reputaciją bei gebėjimą projektuoti jėgą užsienyje bei sukėlė režimo legitimumo krizę šalies viduje. Smunkanti Rusijos ir Kinijos galia sudarė erdvę Turkijai išplėsti savo regioninę įtaką, tačiau Ankara nebegali ignoruoti Vakarų ginamų normų ir interesų. Kartu Vakarai išplėtė savo vystomojo bendradarbiavimo programas Afrikoje ir Azijoje, ypač junglumo infrastruktūros srityje bei vystant kritinių žaliavų tiekimo grandines. Dėl šių priežasčių apie 2040 m. Vakarai sugebėjo konsoliduoti globalią įtaką: JAV karinė ir finansinė galia garantuoja atvirą tarptautinę prekybą ir suteikia užtikrintumo globalaus kapitalo rinkoms, o aktyvi daugiašalė ES diplomatija padeda suburti platų palaikymą pagrindinių tarptautinių organizacijų reformoms. Kadangi dešimtmečius trukusi konkurencija tarp Kinijos ir Vakarų turėjo neigiamą poveikį tarptautiniam bendradarbiavimui klimato klausimais, ES lyderystė ypač išryškėjo siekiant užtikrinti globalių įsipareigojimų laikymąsi šioje srityje. Kartu Vakarams tenka skirti vis daugiau resursų globaliems klimato kaitos padariniams Pietų valstybėse valdyti ir globaliai bioįvairovės apsaugai.

Vakarų demokratijoms konsolidavus globalią įtaką ir sumenkus regioninei Rusijos ir Kinijos galiai, Rytų Europos regionas mėgaujasi stabilumu ir sąlyginu saugumu. Susilpnėjus Maskvos ir Pekino galiai, Minskui tapo svarbiau užtikrinti gerus santykius su Vakarais (įskaitant ir Lietuvą), o tai sustiprino provakarietiškų koalicijų įtaką Baltarusijos vidaus politikoje. Nors neužtikrintumas dėl Rusijos vidinio stabilumo ir toliau išlieka, sumenkę Maskvos pajėgumai ir demokratijos plėtra Rytų kaimynystėje sumažino tiesioginę grėsmę Lietuvos nacionaliniam saugumui iki mažiausio lygio per kelis dešimtmečius. Tai leidžia Vilniui vykdyti aktyvesnę paramos demokratijai, ekonominės diplomatijos bei vystomojo bendradarbiavimo politiką ir už regiono ribų – tiek per ES ir kitas tarptautines organizacijas, tiek išnaudojant išplėstą diplomatinių atstovybių tinklą Pietryčių Azijoje bei Afrikoje, tiek per partnerystes su NVO. Tuo pačiu metu Lietuvai aktyviai dalyvauja diskusijoje ir siūlo sprendimus, kaip efektyvinti sprendimų priėmimo mechanizmus ES užsienio ir saugumo politikos, eurozonos valdymo srityse. Pagrindiniai regioninės politikos prioritetai Lietuvai yra visavertė Baltarusijos demokratinė transformacija, Kaliningrado demilitarizacija ir visiška Ukrainos bei Moldovos integracija į ES ir NATO (įskaitant eurą ir Šengoną). Nors Vakarai iš esmės vieningai pritaria kiekvienam iš šių tikslų, praktiniu lygmeniu egzistuoja nemažai skirtingų pozicijų dėl Rytų Europos prioretizavimo bendroje Vakarų darbotvarkėje, kur dominuoja klimato kaitos padarinių valdymo, Vakarų Balkanų integracijos ir santykių su Afrika plėtros klausimai. Atitinkamai Vilnius ir toliau yra vienas svarbiausių balsų skatinant Vakarų sostines skirti daugiau dėmesio Rytų Europos regionui. Greta to, Lietuva ir toliau vysto tokius formatus kaip Liublino trikampis, kuris išsiplečia į ketvertą, kai į jį priimama Baltarusija. Jie padeda palaikyti Ukrainos ir Baltarusijos eurointegracijos perspektyvas.

Lietuvoje gerai veikia valdžios institucijos – valdžia skaidri, keičiantis vyriausybėms, išlaikomas priimtų strateginių sprendimų tvarumas. Valdysena atvira, įtraukianti į sprendimų priėmimą piliečius, pasižyminti darnia tarpinstitucine sąveika, nėra nereikalingos trinties. Kita vertus, dėl dėmesio įtraukimui ir plataus suinteresuoto šalių rato demokratinis sprendimų priėmimas vyksta lėtai ir atrodo sudėtingas.

Šalyje stiprios atstovaujamosios institucijos – parlamentas, įgalinta ir kompetentinga bei atsakinga savivalda, stiprus subsidarumas, tarpregioninis mąstymas. Siekiant geriau spręsti horizontalius iššūkius ir siekti

tarpsektorinių tikslų, ministerijos Lietuvoje formuojamos misijų principu, išplėstas agentūrų tinklas (siekiant užtikrinti korupcijos prevenciją ir įtraukumą, jos yra prižiūrimos parlamentiniu lygiu). Valstybės tarnautojai ir politikai – gerbiamos, prestižinės profesijos. Biurokratija lanksti, užtikrina išmintingą valstybės valdymą, kurio reikalauja išsilavinusi visuomenė. Valstybė intervencijų imasi tik tada, kai jos tikrai būtinos, vengia detalaus reglamentavimo bei mikrovaldymo.

Poveikio vertinimai atliekami prieš numatomą teisinį reguliavimą ir yra tapę norma. Paplitusios ir tiesioginės demokratijos formos, kurias įgalina naujos technologijos, viešąsias paslaugas palengvina e. asistentai. Realaus laiko analitikai ir prognostikai, ypač tokiose srityse kaip kritinės infrastruktūros priežiūra ar eismo valdymas, pasitelkiamos dirbtinio intelekto technologijos.

Viešasis sektorius vertina piliečius, NVO ir verslą kaip bendrakūrėjus, siekia juos proaktyviai įtraukti į sprendimų priėmimą, o išsilavinusi visuomenė suvokia savo įsitraukimo į valstybės valdymo procesus prasmę ir poreikį. Skirtingos visuomenės grupės pajėgia kokybiškai artikuliuoti savo preferencijas per NVO, pilietines asociacijas, profesines sąjungas ir kitus darinius. Nors dėl to sprendimų priėmimo procesai kartais ilgesni, pasitikėjimas jais aukštas, jie pagrįsti darnaus vystymosi principais. Tiesa, dalis piliečių, nors ir vertina demokratiją kaip valdymo formą, nedalyvauja viešosios politikos formavimo procesuose, nes politikai ir lėtas sprendimų priėmimo procesas nepateisina jų išaugusių lūkesčių.

Šalyje užtikrintas teisės viršenybės principas ir pagarba žmogaus teisėms. Žmogaus teisės suvokiamos holistiškai ir įgyvendinamos efektyviai. Vyksta institucijų „koncertavimas“. Šioje srityje tiek teisingumo vykdymo institucijos, tiek nevyriausybinių organizacijų padeda individui ar jų grupei realizuoti savo poreikius, nekeldamos institucinio pasipriešinimo. Bendruomenių įgalinimas leidžia daug funkcijų perduoti tiek regioninei savivaldai, tiek ir nevyriausybiniams organizacijoms.

Žmogaus orumas suvokiamas kaip neatsiejama žmogaus esybės dalis, todėl iš esmės kinta paradigma – žmogus prieky, o valstybė – paskiau. Saugomos visų žmonių teisės pasisakyti, puoselėjant pagarbą ir pasitikėjimą, įvairovė dera su tolerancija. Išspręsta dvigubos pilietybės problema leidžia plėtoti glaudžius ryšius su diaspora – tampa nesvarbu, kur gyveni. Įteisinta eutanazija, LGBT+ šeimos ir jų galimybės įsivaikinti. Be to, šioje visuomenėje darniai sugyvena žmonės ir robotai (pastarieji turi ir tam tikras žmogaus teises).

Sumažėjus išorės saugumo grėsmėms ir politinėms partijoms laikantis pasiektų susitarimų dėl pagrindinių ilgalaikių vidaus politikos prioritetų, valstybėje įgyvendinta ambicinga švietimo ir mokslo plėtros reforma, švietimui ir mokslui skiriami dideli ištekliai. Valstybės lygiu nuolat kyla diskusija, ar švietimui ir mokslui nėra skiriama per daug lėšų. Valstybės lygiu nuolat diskutuojama apie valstybės vaidmenį investuojant į mokslą bei inovacijas. Pasigirsta nuomonių, jog šios investicijos per didelės, per rizikingos ir apskritai, kad inovacijų generavimą geriausia palikti privačiajam sektoriui – verslininkams.

Kokybiškas švietimas tapo prieinamas visiems nepriklausomai nuo socialinių, ekonominių ir teritorinių veiksnių – valstybė rūpinasi, kad visos mokyklos teiktų gerą išsilavinimą. Laikomasi nuostatos, kad kiekvienas vaikas, moksleivis – tai nediskutuotinas potencialas, kurį tereikia atskleisti ir suteikti galimybę rasti jam geriausią vietą pasaulyje. Didelės investicijos nukreipiamos į ikimokyklinį ugdymą. Švietimo įstaigose taikomas personalizuotas patyriminis ugdymas (iš dalies įgalintas virtualios ir papildytos realybės technologijų) visų gebėjimų mokiniams, mokytojams talkina ugdymo dizaineriai. Toleruojamos klaidos ir nauji bandymai. Mokiniai pasižymi aukštais pasiekimais visais lygiais. Tačiau mokykla suprantama ne vien kaip ateičiai reikalingų žinių ir kompetencijų tiekėja, bet kaip vieta ugdyti visapusę, kūrybingą, smalsią ir atsakingą asmenybę, gebančią imtis lyderystės ir veikti drauge su kitais. Kartu mokyklose formuojamas bendras visuomenės kultūrinis kodas: egzistuoja stiprus pilietinis ugdymas, orientuotas į kritinio mąstymo lavinimą, – be kita ko, tai padeda į visuomenę integruoti imigrantus. Mokytojai gerbiami, savo darbe turi autonomiją pasirinkti ir kurti mokymo metodus, siekti rezultatų. Jiems (kaip ir tyrėjams) užtikrinta apmokamų mokymo pertraukų (angl. *sabbatical*) tvarka, leidžianti jiems reguliariai gilinti žinias, įskaitant stažuotėse užsienyje.

Ugdymo procese įvykusi tikslųjų, gamtos ir socialinių bei humanitarinių mokslų integracija, klesti tarpdiscipliniškumas. Visas skirtingas lavinimo sritis vienijantis pamatas – pagarba ir dėmesys visapusiškai asmenybės raidai jo gyvenamoje aplinkoje: nuo mažens ugdomas kūrybiškumas, drąsa, pasitikėjimas,

antrepreneriškas, sveikos gyvensenos įpročiai, pagarba supančiai aplinkai, atjauta kitam. Visi geba ir turi sąlygas dirbti skaitmeninėje aplinkoje. Švietimas padeda mažinti socialinę atskirtį. Mokymasis visą gyvenimą žmonėms yra tapęs norma ir kasdienybės dalimi. Pagrindinė švietimo sistemos problema – jos dalyvių motyvacija siekti geriausio rezultato (mokytis, pasitelkti naujoves ir pan.), kai tam sudarytos visos sąlygos.

Po aukštojo mokslo reformos šalyje likę keli universitetai konkuruoja pasauliniu mastu, jie turi gerą infrastruktūrą, geba lanksčiai prisitaikyti prie pokyčių. Įgyvendinta universitetų be sienų ir atviro universiteto koncepcija. Universitetai teikia įvairios trukmės programas, modulius, kursus, taip labai aktyviai įsitraukę į įvairaus amžiaus ir įvairių poreikių žmonių mokymąsi visą gyvenimą. Universitetai orientuoti į idėjų generavimą ir sprendimų paiešką. Dėstytojai jaučia administracijos pasitikėjimą ir turi autonomiją ir, savo ruožtu, pasitiki studijuojančiais ir gerbia jų laisvę kurti ir ieškoti. Universitetai, kolegijos, profesinio mokymo įstaigos bendradarbiauja, kurdami mokymosi visą gyvenimą ekosistemą. Veikia lanksti stipendijų sistema, nuolatinis studijų studentams nebereikia greta studijų dirbti.

Išauga tarptautinių mainų mastai. Valstybė remia mokslinius tyrimus prioritetinėse srityse (biotechnologijose, fotonikoje, maisto technologijose, ICT, kosmoso technologijose), bet yra nubrėžtos aiškios etinės ribos. Sudaryta erdvė ir laisvam mokslininkų tyrėjų eksperimentavimui, tad šalyje sukuriama daug didelių išradimų. Valstybė sudarė sąlygas tyrėjams siekti mokslinės veiklos kokybės, mokslas yra gerai integruotas į tarptautinius tinklus. Egzistuoja didelė sinergija tarp aukštą pridėdamąją vertę kuriančio verslo ir akademinio pasaulio, nemažai mokslininkų dirba pažangiose verslo įmonėse, o inovacijos yra realus politinis prioritetas. Kartu privačios įmonės pačios vis daugiau investuoja į MTEP. Atitinkamai šalyje išvystyta ir gerai funkcionuoja aukštųjų technologijų inovacijų ekosistema, paremta glaudžiu mokslo, verslo, valdžios ir vartotojų bendradarbiavimu, nukreipta tiek į originalaus mokslo bei technologijų kūrimą, tiek ir į globalių iššūkių sprendimą – tai sukelia žmonėms prasmės jausmą ir yra viena iš paskatų rinktis gyvenimą Lietuvoje.

Sumažėjusi visuomenės stratifikacija ir socialinė atskirtis, ir nors išlieka tam tikros toleruotinos klasės nelygybės, tačiau visiems užtikrintos lygios galimybės, visuomenėje plačiai veikia meritokratijos principai. Įgyvendinta daugybinės pilietybės idėja, todėl tapo nebesvarbu, kur gyveni.

Dėl palankaus gamtinio ir socialinio klimato, sėkmingai įgyvendintų reformų Lietuva tapo patrauklia vieta gyventi, todėl šalis pritraukia nemažai atvykstančių žmonių (vykdoma valdomos imigracijos ir integracijos politika): sugrįžta dalis išėivijos, vykdoma tikslinė imigracijos iš kitų ES ir trečiųjų asmenų politika, derinant paskatas pritraukti aukštos kvalifikacijos profesionalų ir žemos kvalifikacijos darbuotojų. Šalis išplėtojo sėkmingas imigrantų integracijos programas, suteikiančias jiems ilgalaikę perspektyvą šioje šalyje. Tiesa, dėl sąlyginio Lietuvos patrauklumo į šalį vyksta ir nemažai klimato ir karo pabėgėlių, kuriuos valstybė privalo priimti nepriklausomai nuo nacionalinės migracijos politikos prioritetų. Lietuvoje nuosaikiai auga gyventojų skaičius ir jų etninė bei kultūrinė įvairovė – tai suteikia impulsų rasti naujiems verslams, generuoti naujas idėjas.

Lietuva vykdo šeimos politiką, kuri apima visas šeimų formas, skatina lyčių lygybę bei lankstų vaikų auginimo ir darbo / karjeros derinimą. Valstybė plečia ikimokyklinio amžiaus (ypač iki 3 m.) vaikų priežiūros tinklą bei vykdo subalansuotą paramos būstui (jaunoms šeimoms) politiką. Kryptingos investicijos į sveikatos infrastruktūrą, prevenciją ir sveikos gyvensenos plėtrą leidžia sumažinti gyventojų mirtingumo ir vidutinės tikėtinos gyvenimo trukmės rodiklių atotrūkį nuo Vakarų šalių lygio. Mažėja mirtingumas ir negalios paplitimo mastai vyresnių nei 65 m. gyventojų grupėje, taip sudaromos geresnės prielaidos sidabrinei ekonomikai bei įsijungimui į socialinį gyvenimą. Nustatyta lanksti, personalizuota pensijų sistema (priklausanti nuo darbo pobūdžio) ir pasikeitęs požiūris į senjorus užtikrina paskatas vyresniems žmonėms likti darbo rinkoje. Egzistuoja senstančiai visuomenei pritaikyta viešųjų paslaugų infrastruktūra, sudaryta daug galimybių įvairioms visuomenės išraiškoms.

Didžioji dalis visuomenės gyvena miestuose ir priemiestinėse zonose, kuriose užtikrinta aukšta gyvenimo kokybė: kiekvienas jaučiasi arti gamtos. Be to, dalis miestiečių kuriasi atokesnėse nuo pagrindinių miestų vietose, įsigydami antrąjį ar trečiąjį būstą (taip palapsniui pakeisdami kadaise ištuštėjusių kaimų vaizdą). Nors dėl anksčiau susiformavusios nepalankios gyventojų amžiaus struktūros Lietuvos gyventojų skaičius ir toliau mažėja, pozityvūs valstybės demografinių procesų pokyčiai padeda minimizuoti šio mažėjimo mastus.

Subjektyvus visuomenės saugumas auga sulig atsakomybe ir kompetencijomis. Šalyje susiformavusi gerai struktūruota pilietinė visuomenė. Galimos grėsmės ir rizikos įvardintos ir išugdytas galimas atsakas į jas (išvystyti ekstremalių situacijų algoritmai, išplėta civilinė sauga, todėl susiklosčius krizinėms situacijoms niekam nekyla klausimų, kaip reikėtų elgtis).

Didesnės ekonominės, politinės ir socialinės laisvės lėmė bendrą didesnį visuomenės pasitenkinimą gyvenimu, tad kartu ir subjektyvų saugumo jausmą.

Kaip ir visose Vakarų šalyse, Lietuvos vartotojai, verslas ir vyriausybė sutaria, kad technologinė-skaitmeninė ekonomikos transformacija privalo prisidėti prie žaliajo perėjimo ir socialinių iššūkių sprendimo. Dėl plataus konsensuso šiais klausimais ir aukšto pasitikėjimo viešosiomis institucijomis gyventojai supranta tinkamo valstybės finansavimo poreikį – prioritetinių valstybės sektorių ir politikos programų plėtra finansuojama efektyvia ir plačiai priimtina mokesčių sistema.

Atitinkamai vystoma ambicinga, glaudžiu mokslo ir verslo bendradarbiavimu paremta inovacijų politika. Lankstus verslo reguliavimas šalies ir ES lygiu sudaro palankias sąlygas eksperimentuoti ir, esant reikalui, steigti strateginius susivienijimus tarp įmonių, skatinamos valstybės ir privačios investicijos į inovatyvias sritis (bio-, agro- ir maisto technologijas, fotoniką ir informacinių ryšių technologijas). Kryptingos investicijos ir plati, atvira transatlantinė inovacijų erdvė leidžia Lietuvai „užauginti“ net kelias globaliai konkurencingas aukštųjų technologijų įmones, užimančias didelę pasaulinės rinkos dalį. Technologinė pažanga bei bendri įsipareigojimai ES lygiu taip pat padeda Lietuvai pasiekti nacionalinius klimato tikslus. Tai padidina Lietuvos reputaciją ES lygiu, kurį Lietuvą gali panaudoti buriant sau palankias koalicijas ir kovojant dėl savų interesų.

Greta didžiųjų korporacijų veikia ir daug mažų inovatyvių įmonių, siūlančių konkurencingas paslaugas ir produktus. Tą iš dalies lemia ir tvirta ES konkurencijos politika, ir didesnis vartotojų dėmesys vartojamų prekių ir paslaugų kokybei, tvarumui ir originalumui. Lietuvoje plačiai taikomi personalizuoti verslo sprendimai žmogui (pvz., personalizuotos sveikatos technologijos, personalizuota apranga), veikia nemažai socialinių įmonių, plečiasi dalijimosi ekonomikos platformos, išauga kūrybinių industrijų kuriama vertė. Atitinkamai vertinant ekonomiką matuojama ne vien BVP, bet ir laimės indeksas bei kiti „minkštieji“ rodikliai.

Vykstant Ukrainos eurointegracijai ir Baltarusijos transformacijai, Lietuva sugebėjo pritraukti nemažai naujų darbuotojų – tiek aukštos, tiek žemesnės kvalifikacijos. Tai padeda stabilizuoti valstybės senėjimo indeksą, tačiau bendros demografinės tendencijos taip pat skatina sidabrinės ekonomikos plėtrą. Kadangi pensinio amžiaus didinimo galimybė lieka nepatraukli vyresniems rinkėjams, sidabrinė ekonomika daugiausia vystoma per mokesčines paskatas ir vyresnių asmenų įgalinimą švietimo politikos priemonėmis.

Valstybė siekia neutralizuoti prielaidas socialinei nelygybei rasti, balansuodama tai su paskatomis imtis iniciatyvos, kurti verslus (per optimalią mokesčių sistemą ir kitas priemones). Tai tampa vienu svarbiausių valstybės ekonominės politikos uždavinių. Lietuva pasiekė ambicingą pasivyti ES vidurkį pagal savo persikirstymo politikos poveikį nelygybės mažinimui, taip pat panaikino ryškius pajamų apmokestinimo nelygumus pagal rūšį. Kartu, siekiant kovoti su socialine nelygybe iki vertės kūrimo procesų, sustiprinta viešųjų paslaugų kokybė ir prieinamumas. Visgi, nepaisant to, kad gana daug gerų darbų yra mažose kompanijose, stipriausios šalies įmonės gali pasiūlyti gerokai aukštesnes pajamas savo darbuotojams, tad nelygybė vertės kūrimo procese išlieka.

Šalyje vystoma moderni susisiekimo, energetikos ir skaitmeninė / komunikacijų infrastruktūra. Vykstant įsipareigojimus ES, infrastruktūros plėtra glaudžiai derinama tiek su kitomis šalimis, tiek su Bendrijos klimato tikslais. Lietuva bendradarbiauja su Vidurio Europos valstybės Trijų Jūrų Inicijatyvos formate, kurios dėka tampa įmanoma greitkeliu ir traukiniu iš Klaipėdos pasiekti Sofiją, sukuriama europinė energetikos rinka. Augant gyventojų turtui ir gyventojams dažniau įsigyjant antrąjį būstą, tapo lengviau įgyvendinti policentrinę šalies viziją. Siekiant suvaldyti tolesnę miestų plėtrą, miestai vystomi kompaktiškai, įtraukiant gyventojus ir bendruomenes, skiriant daug dėmesio viešųjų erdvių plėtrai ir išsaugant žaliuosius plotus.

Šalyje gerai išvystyta moderniausia skaitmeninė infrastruktūra: itin spartus internetas pasiekiamas iš bet kurio taško, kas įgalina naujų verslų ir net pramonės šakų plėtrą bei leidžia žmonėms laisvai pasirinkti gyvenamąją vietą.

Dėl praeityje buvusių aukštų energijos kainų susirūpinta energetiniu efektyvumu, energijos taupymu ir inovatyviais alternatyviais generavimo šaltiniais. Plėtojama decentralizuota energetika, privatūs gyventojai apsirūpina energija savarankiškai, miesteliai energetiškai nepriklausomi.

Visuomenei būdingas pagarbus ir tausojantis santykis su gamta. Jis atspindi tradicinę lietuvišką tapatybę, kad gamta – labai svarbi, be to, Lietuva siekia aktyviai prisidėti prie bendrų europinių klimato politikos siekių. Dėl ribotų resursų Lietuva tapo viena lyderiaujančių žaliųjų technologijų plėtros šalių Europoje.

Ekologinis raštingumas ir nuostata, kad gamta yra savaiminė vertybė, kuri turi būti saugoma ir puoselėjama, ugdomi nuo mažens. Dar daugiau: įtvirtinamos gamtos teisės. Verslo plėtra vykdoma atsižvelgiant į gamtos tausojimo kriterijų, paisoma tvaraus gamtos išteklių valdymo principų, siekiama teigiamo ekologinio pėdsako balanso. Klesti inovatyvus žemės ūkis (neariamoji žemdirbystė, išmanusis tręšimas ir t. t.). Tausojamas dirvožemis. Labai sumažėjusi pasklidoji tarša, praktiškai neliko taškinių taršos šaltinių. Vyrauja strategija „nuo ūkio iki stalo“, daugiausiai valgomas vietoje užaugintas šviežias maistas.

Aplinkosaugoje, nors didėja ir laukinės gamtos masyvai, orientuojamasi ir į konkrečių teritorijų, ir į natūralių gamtinių procesų, siejančių ekosistemas, išsaugojimą (pvz., leidžiama savaiminė miškų plėtra). Stabilizuojasi ir didėja biologinė įvairovė, plečiasi didžiausią ekologinę vertę turinčios buveinės: miškų ir pelkių plotai viršija 40 %, plačiai įveikintos ekosisteminės paslaugos. Svarbus vaidmuo čia tenka vietos bendruomenėms, aktyviai veikia gamtosauginės NVO. Kartu su stipriu aplinkosauginiu švietimu sukurta ir efektyvi paskatų sistema vystyti privačia iniciatyva saugomas teritorijas. Įtrauktas ir mokslas: daug inovacijų ir atradimų, sprendžiančių aplinkosaugines (taip pat maisto trūkumo pasaulyje) problemas. Išvystytas tarptautinis bendradarbiavimas šioje srityje: funkcionuoja veiksminga transnacionalinė oro ir vandens taršos bei vandens sistemų stebėsenos sistema, įskaitant su Baltarusija.

Suvokiama, kad nepaliesta gamta – tai ir konkurencinis pranašumas (be kita ko, leidžiantis plėtoti „natūralų“ gamtinį, pvz., pelkių turizmą). Todėl valstybės tikslas – balansavimas siekiant darnos tarp žmogaus veiklos ir aplinkos, tarp miestų plėtros ir atidaus santykio su gamta.

Technologijos įgalina viešųjų paslaugų ir sveikatos apsaugos individualizavimą. Egzistuoja platus privačių ir valstybinių sveikatos priežiūros institucijų pasirinkimas. Sveikatos sektoriuje vyrauja empatiškas ir etiškas santykis su klientu modelis, paslaugos orientuotos į žmogų.

Sveikatos priežiūrai skiriama daugiau kaip 10 proc. šalies BVP. Vyriausybė, privatus sektorius ir piliečių bendruomenės glaudžiai bendradarbiauja kurdami sprendimus, gerinančius gyvenimo kokybę, sveikatinimo galimybes ir veiksmingą sveikatos priežiūrą. Kai sveikatos apsaugos srityje vyriausybės imasi iniciatyvos, piliečių dalyvavimas užtikrinamas visame politikos formavimo procese, siekiant skatinti teisingumą, tvarumą ir žmonių sveikatą visose politikos srityse. Didelę vertę turi laisvalaikis, bendruomeniškumo jausmas ir gamta. Teisingos pajamos pagerina gyvenimo sąlygas ir visiems užtikrina geresnius standartus. Lietuvos medicinoje vyksta spartūs technologiniai pokyčiai. Atsižvelgiant į senėjančią populiaciją vykdoma sveiko senėjimo politika.

Žmonės jau nuo mokyklos įgiję daug praktinių žinių, kaip rūpintis savo sveikata. Propaguojamas sveikas gyvenimo būdas, daug dėmesio skiriama ligų prevencijai, psichinės sveikatos klausimai taip pat integruoti į sveikatos priežiūros sistemą. Didelis biudžetas leidžia teikti ir subsidijuoti kokybiškas sporto, laisvalaikio paslaugas regionuose – veikia baseinai, stadionai ir kt. Visuomenė pasižymi ilgaamžiškumu, sveikatos priežiūros specialistai yra autoritetai.

Visuomenė ne darbo metu sąmoningai atsiriboja nuo technologijų ir interneto. Tai padeda rasti balansą tarp virtualaus ir realaus pasaulių.

Visuomenėje kur kas mažiau tolerancijos bet kokios formos smurtui, vyrauja pagarba žmogaus teisėms. Tai prisideda prie palankesnės visuomenės emocinės ir fizinės sveikatos, kadangi socialiniai sveikatos veiksniai daro jai teigiamą įtaką.

Iš „kovos dėl išlikimo“ šalies Lietuva tapo „kūrybinės saviraiškos“ šalimi. Kultūra Lietuvai, kaip mažai šaliai, yra vienas iš svarbių valstybės prioritetų.

Dėl savitos autentiškos kultūros esame atpažįstami pasaulyje. Kūrybiškumo lavinimas, kultūrinis ir meninis ugdymas vyksta nuo mažens. Be kita ko, stipriai išaugo kūrybinis savęs realizavimas bei dalyvavimas kultūroje atsirandant vis daugiau laiko po darbo ir kitų įsipareigojimų. Maža, bet savita Lietuvos kultūros rinka kuria patrauklų turinį pasauliui. Nebekyla rūpesčių dėl kultūrinės infrastruktūros, sukurtos geros sąlygos individualiai ir kolektyvinei meninei saviraiškai. Valstybė ir privatūs asmenys investuoja į profesionalųjį meną, lietuvišką literatūrą, architektūrą, meno kritiką. Meninė kūryba – laisva ir eksperimentiška, nes kuria laisvi asmenys. Garsūs užsienio menininkai renkasi Lietuvą savo kūrybinių sumanymų įgyvendinimui, klesti tarptautinės partnerystės. Vilnius įsitvirtina kaip vienas Europos kultūros centrų – gyvas, dinamiškas, atviras miestas, kuriame sugyvena skirtingos kultūros formos (nors tai kartu reiškia labai aukštus pragyvenimo kaštus). Nuo jo nedaug atsilieka ir kiti miestai.

Valstybės institucijos dirba ne tik tiesiogiai su kultūros sektoriumi, o pirmiausia su visuomene, siekdamos formuoti kokybiško produkto paklausą. Egzistuoja platus kultūros paslaugų pasirinkimas įvairiems vartotojams, be to, žmonės patys įsitraukia į įvairias kūrybines veiklas. Išplėtotas glaudus privatus ir valstybinio sektoriaus bendradarbiavimas – privačios meno kolekcijos dažnai dovanojamos valstybiniams muziejams. Ilgainiui visuomenėje susiformavo filantropijos ir mecenatystės tradicijos – tai leidžia daugiau kultūros kilti „iš apačios“, mažėja kultūrinė atskirtis tarp didžiųjų miestų ir regionų. Suvokdama, kad gyvos ir autentiškos kultūros esmė – ne tik meno produktai, bet ir savęs refleksija bei prasmių apykaita, valstybė kuria arba padeda rasti erdvėms bendruomenių susitikimams.

Kultūros paveldas aktualizuojamas kaip svarbus resursas, padedantis reflektuoti dabartį. Lietuviai mato ir supranta save kaip neatsiejamą Vakarų Europos civilizacijos dalį, prie kurios kūrimo gali prisidėti kiekvienas.

Visuomenėje dominuoja postmaterialios saviraiškos vertybės: vertinamos politinės laisvės ir dalyvavimas, savirealizacija, asmeniniai santykiai, kūrybiškumas ir rūpinimasis aplinka. Vyrauja individualizmas, bet kartu – nestokojama empatijos ir pagarbaus santykio su kitu.

Žmonės mano, kad gali daryti įtaką visuomenei ir valstybei ir imasi įvairių pilietinių iniciatyvų – Lietuvoje užaugusi nauja ir ambicinga karta, kurios dauguma jaučiasi gebanti pasirūpinti savimi, noriai prisiima lyderystę, geba veikti kartu su kitais, ir neperkelia atsakomybės kitiems. Egzistuoja aukštas nepakantumas viešosios moralės pažeidimams (sukčiavimui, mokesčių slėpimui), tačiau bendrai tikima, kad dauguma žmonių vis dėlto yra sąžiningi. Tai yra prielaida jų bendravimui ir solidarumui, pasitikėjimui. Visuomenėje daug įvairovės, individualumo, o kartu – atjautos ir pagarbos kitam, kitokiam. Šalyje susiformavo brandi pilietinė visuomenė.

Lietuva tampa „sumanių protų“ šalimi ir sugeba kūrybingai spręsti pagrindinius jai kylančius iššūkius – tapatybės, vidinės visuomenės sanglaudos, įsitinklinimo pasaulyje ir kt. Tai įtakinga technologijas kurianti ir tinkamai taikyti gebanti visuomenė ir valstybė. Šioje visuomenėje nebijoma klysti, bandyti naujų dalykų, egzistuoja tolerancija klaidai. Saugumas – fizinis ir ekonominis – yra priimamas kaip savaime suprantamas, o visuomenės bei individų pasitikėjimas savimi bei savo kultūra pakankamai aukštas, tad nekyla poreikio primygtinai laikytis kultūrinų normų, kurios prioritetizuoja etnocentrišką tapatybės sampratą.

Vyraujantis gyvenimo stilius: saikas ir lėtumas, žmonės pasižymi aukštu socialiniu ir emociniu raštingumu. Pagrindinė žmonės kamuojanti problema – gyvenimo prasmės klausimas.

2.3. Scenarijus III: Kapanojimasis

Pagrindiniai įvykiai tarptautinėje erdvėje iki 2050 m. Rusijos ir Ukrainos karas perėjo į mažesnio intensyvumo fazę ir ilgainiui tapo dar vienu Rusijos „užšalusiu konfliktu“. Įsipareigojimas palaikyti Ukrainą apribojo Vakarų galimybes bei valią veltis į agresyvią konkurenciją su Kinija, o Pekinas dėl augančių vidinių iššūkių taip pat vengė konkurencijos su Vakarais eskalavimo. Atitinkamai Kinija karo metu išlaikė „strateginį neapibrėžtumą“ Maskvos atžvilgiu ir susilaikė nuo atviros karinės paramos, drauge skatindama taikaus susitarimo paieškas. Siekdami įgyvendinti klimato kaitos valdymo tikslus ir užtikrinti strateginių ginklų kontrolę, Vakarai ir Kinija nusprendė atnaujinti bendradarbiavimą įvairiais tarptautiniais formatais, įskaitant JTO. Kadangi vis didėjanti Vakarų gerovės valstybių apkrova ir augantys Kinijos vidurinės klasės lūkesčiai kūrė tolesnio ekonominio augimo poreikį,

abi pusės išlaikė ir tarptautinės prekybos sistemos funkcionavimą bei stengėsi normalizuoti tiesioginį ekonominį bendradarbiavimą.

Nors Vakarai ir Kinija ir toliau konkuravo dėl globalios įtakos, jų tarpusavio santykiai įgijo stabilų formą, svarbiausiose srityse – pvz., strateginių ginklų kontrolės klausimais – veikia institucionalizuoti pozicijų koordinavimo formatai. Nors ES narės dėl nepakankamų investicijų į MTEP nesugebėjo konkuruoti su JAV ir Kinija aukštųjų technologijų klausimais, ES augimui padėjo tai, jog stabili tarptautinė situacija sumažina poreikį rinktis tarp partnerystės su JAV ir ekonominių ryšių su Kinija. Siekdamas mažinti priklausomybę nuo Kinijos kritinių žaliavų, ES valstybės plėtoja ekonominį bendradarbiavimą su Afrikos šalimis. Mirus Vladimirui Putinui atsirado galimybė formalizuoti karo Ukrainoje pabaigą, o Vakarams ir Kinijai – patraukti naują Rusijos režimą į savo orbitą (analogiška konkurencija prasidėjo ir dėl įtakos Baltarusijai). Abi pusės bandė išnaudoti šią konjunkturą kaip progą reformuoti globalią tarptautinę tvarką. Visgi Vakarai ir Kinija nesugebėjo pasiekti bendro susitarimo dėl JT Saugumo Tarybos sudėties ir veto teisės ir, atitinkamai, ėmė aktyviau vystyti alternatyvius tarptautinio bendradarbiavimo formatus. Taip pat sustiprėjo ir valstybių pastangos vystyti regionines saugumo struktūras, įskaitant ir Baltijos jūros regione. Tarptautinės tvarkos neapibrėžtumas buvo naudingas Turkijai: išnaudodama savo svarbą tiek Vakarams, tiek Kinijai, Ankara įtvirtino savo regioninę įtaką ir yra svarbus žaidėjas Afrikoje. Ši nauja, mažiau stabili tarptautinė situacija turėjo pasekmių Vakarų vidaus politikai: į ją grįžo konfliktai dėl tinkamo bendradarbiavimo su Pekinu formos, kuriuos dabar dar labiau aštrina tai, jog ilgiau nei dešimtmetį trukę „pragmatiniai“ santykiai nepadėjo reikšmingai suvaldyti klimato kaitos ir augančios socialinės nelygybės problemų. Tokios įtampos itin ryškios ES, kurios santykinė ekonominė galia JAV ir Kinijos atžvilgiu susitraukė ir kuri išlieka pažeidžiama klimato migrantų grėsmei bei vis dažnėjančioms tarpkontinentinių „žaliųjų“ teroristų tinklų atakoms.

Tarptautinę sistemą apibrėžianti konkurencijos ir koegzistavimo tarp Vakarų ir Kinijos dinamika reiškia, kad Rytų Europa išlieka viena iš svarbiausių varžybų dėl regioninės ir globalios įtakos zona. Kadangi konkurencija su Kinija verčia Vakarus plėtoti santykius su Maskva ir Minsku (idant šie nenudreifuotų į Pekino orbitą), Lietuva balansuoja tarp poreikio apsisaugoti nuo Rusijos keliamos grėsmės ir noro išlikti konstruktyvia ir „pragmatiška“ partnere Vakarų sostinėms. Vilnius ir Minskas vysto dvišalį bendradarbiavimą įvairiose funkcinėse srityse (pvz., tranzito ir aplinkosaugos klausimais). Saugumo poreikius aprūpinti iš dalies padeda sustiprėjęs regioninis bendradarbiavimas, ypač su Lenkija ir Ukraina, tačiau Lietuva išlieka priklausoma nuo platesnės Vakarų, ir ypač JAV, paramos bei pajėgumų. Nors Lietuvai iš pažiūros palanku tai, kad tarptautinėje sistemoje ir toliau galioja daugiašalio bendradarbiavimo, teritorinio integralumo, suverenumo ir teisės viršenybės normos, vidaus politikoje auga frustracija dėl to, kad šios normos ir egzistuojančios tarptautinės institucijos nepadeda, o kartais netgi trukdo spręsti vis skaudžiau juntamas klimato kaitos pasekmes bei valdyti vis didesnius tarptautinės migracijos srautus. Tai sąlygoja intensyvius debatus dėl Lietuvos užsienio politikos: ji figūruoja kaip kontraversiškas klausimas rinkimuose, vykdomos politikos programos keičiasi priklausomai nuo valdžios. Tokia situacija apriboja valstybės užsienio politikos nuoseklumą ir neleidžia jai išvystyti ir įtvirtinti įtakos tarptautinėje sistemoje. Lietuva nesugeba formuluoti kitoms ES narėms patrauklių idėjų ir burti bendraminčių koalicijų: atitinkamai Vilnius ir toliau yra ES politikos „priėmėjas“, o ne „kūrėjas“. Valstybės negebėjimas formuoti diskusijų dėl ES valdysenos reformos kuria baimę, kad ES sprendimų priėmimo procedūros leis Vakarų valstybėms ignoruoti Lietuvos interesus.

Lietuvoje valdžių kaita pasižymi švytuoklės principu bei žema tarppartinio bendradarbiavimo, strateginio mąstymo kultūra. Sprendimų priėmėjams niekaip nepavyksta susitarti dėl ilgalaikių valstybės raidos krypčių.

Demokratija šalyje veikia imituojama: formalios demokratinės procedūros veikia, bet turinio jose nėra – dauguma piliečių nusivylę ir nebemato prasmės dalyvauti. Realiame gyvenime tęsiasi politinis kapanojimasis: reikalingas reformas nuolat stabdo „ribinės daugumos“, politikoje nuolat vejamasi vakar dieną. Tikrąją sprendimų priėmimo galią įvairiose valstybės srityse (politikoje, versle, švietime, sveikatos apsaugoje, kultūroje, teismuose ir kt.) turi elitinės uždarnos struktūros. Valstybės institucijose trūksta lyderystės ir kompetentingų darbuotojų, kas gerokai sumažina naujų idėjų generavimo galimybes. Viešajame sektoriuje dominuoja vidutinybės, rutininė veikla, procesai dėl procesų, vis painesnės ir gausesnės taisyklės. Sprendimų priėmimo procese daugiau reikšmės turi ne žinios ir įrodymais grįsti argumentai, o ideologija, partiniai interesai ar, paprasčiausiai, nuojauta. Dalį šių trūkumų siekiama kompensuoti perkant paslaugas iš privataus sektoriaus,

tačiau tai turi menką poveikį bendrai viešosios politikos kokybei. Valdysena chaotiška, stinga tarpinstitucinio bendradarbiavimo. Tai neišvengiamai paliečia ir Lietuvos diplomatiją, kuri tampa neįgalia formuoti ir ginti Lietuvos interesus. Regionai tvarkosi kaip išmano – juose klesti regioninės partinės „kunigaikštystės“.

Stiprėja asmenybės ir autoritetų svarba visuomenėje, ką savo labai išnaudoja populistinės partijos. Nepaisant vykdomų pilietiškumo pamokų mokykloje, organizuojamų valstybinių švenčių ir minėjimų, santykis su valstybe ribotas, paviršutinis. Dauguma visuomenės nesuvokia savęs kaip valstybės dalies ir nedalyvauja jos kūrime, veikia laukia iš valstybės sprendimų ir kartu yra jais nepatenkinta. Visuomenė nori tikėti populistinių partijų siūloma lengvų sprendimų viltimi, tačiau gavusios valdžią šios partijos tik iššvaisto Lietuvos laiką ir biudžetą daug žadėdamos ir nieko konkretaus nenuveikdamos. Tai užsuka užburta politinio nusivylimo ratą.

Į sprendimų priėmimo procesus piliečiai, bendruomenės įtraukiami ypač menkai, formalizuotai, tad kolektyvinių sprendimų nedaug. Sprendimų priėmėjams trūksta intelektualinių resursų suvokti kolektyvinio veikimo prasmę ir duodamą naudą demokratijai bei sukurti realiai veikiančią infrastruktūrą. Bendruomenių įtraukimas vyksta paviršutiniškai: apie jo galimybes arba nepranešama, arba informuojama per įvairias biudžetui ypač brangiai atsiėjusias programėles (*apps'us*), kurių egzistavimu valdininkai didžiuojasi, tačiau iš tiesų jomis niekas nesinaudoja. Iš dalies dialogą bandoma imituoti pasitelkiant medijas – vyksta daug politinių diskusijų televizijos ar interneto laidoje, kurios pasitelkia dramatiškus virtualios realybės elementus, kad padidintų žiūrovų susidomėjimą. Jose į nieko nelemiančius balsavimus įtraukiami vis labiau nusivylę gyventojai, o laimingieji pakviečiami prisijungti ir nuoskaudas išsakyti tiesioginiu teletiltu. Visos šios diskusijos paskęsta foniniame triukšme ir prisideda prie vis gilesnio visuomenės nuovargio.

Teismai, nors ir nėra priklausomi nuo politinės valdžios, tačiau nėra pakankamai finansuojami, todėl pritraukia vis mažiau kvalifikuotų specialistų, kas savo ruožtu atsiliepia teisingumo devalvacijai, parodomajam teisingumui, žmogaus teisių stagnacijai. Silpna teisingumo sistema mažina užsienio investuotojų pasitikėjimą Lietuva kaip patikima verslo vieta. Orientavimasis į formalųjį teisingumą, perdėtas dėmesys procedūroms atitolina žmones ir visuomenę nuo pačios valstybės, kelia pasitikėjimo valstybe problemų.

Žmogaus orumas priklauso nuo jo turtinės padėties ir socialinio statuso – socialinėje atskirtyje atsidūrę žmonės toli gražu nesijaučia oriai. Žmogaus teisės formaliai garantuojamos, bet nėra užtikrinamas realus jų veikimas. Stokojama supratimo ir pajėgumų rūpintis savo teisėmis ir laisvėmis – iš esmės silpna pilietinė bendruomenė bendram veikimui mobilizuojasi tik išskirtiniais atvejais. Stiprėja nepasitenkinimas valstybe ir jos institucijų veikimu – Lietuvoje vyrauja nerimas dėl demokratijos ateities.

Švietimo sistemoje tęsiasi jau keletą dešimtmečių nesibaigiančios (ir kartu dalinės) reformos. Kiekviena naujai atėjusi valdžia pateikia vis naują švietimo pertvarkos viziją, tačiau ji netampa realiu politiniu prioritetu, tikslai nepagrindžiami realiais resursais, pertvarkos nepasiekia brandžios įgyvendinimo stadijos, nėra tęsiamos valdžioms pasikeitus. Vis dėlto švietimo sistema nestovi vietoje ir, nors lėtai ir fragmentuotai, veikia kai kurias pasaulines tendencijas. Tačiau tokios būklės švietimas nekuria papildomos vertės valstybei.

Švietimo sistema labai fragmentuota pagal kokybę ir prieinamumą. Egzistuoja dideli kokybiniai skirtumai tarp skirtingų mokyklų, prieiga prie gero išsilavinimo labai priklauso nuo šeimos pajamų, gyvenamosios vietos, netgi tėvų požiūrio į vaikų išsilavinimą. Įtraukusis mokymas gerai veikia tik kai kuriose mokyklose. Jaunimas neina dirbti mokytojais, tad švietimo įstaigose (kaip ir kitur viešajame sektoriuje) masiškai trūksta darbuotojų: mokytojų, dėstytojų ir kitų specialistų. Ugdymo metodai inertiški, trūksta laboratorijų ir naujausių technologijų įtraukimo į mokymo procesą. Mokykloje ir toliau orientuojamasi į pažymį, ignoruojant moksleivių fizinę sveikatą bei psichologinę gerovę. Mokiniai ir studentai, savo ruožtu, atestatą ar diplomą traktuoja kaip teisę ir natūralų dalyką, o ne gautą gebėjimų liudijimą, grįstą atsakomybe dėl savo ateities. Retkarčiais atskiri šviesuliukai ir jų pastangos siekti kokybės sužiba, bet kokybiško mokymo visiems sistemos nėra. Žmonės daug mokosi patys savarankiškai internetu (*online*), tačiau kompetencijos nevaliduojamos, sunku įvertinti įgytų diplomų ar sertifikatų vertę. Švietimas nesuteikia galimybės judėti į socialiai palankesnę aplinką ir taip įtvirtina bei gilina socialinę nelygybę. Vertybinis ir kultūrinis ugdymas mokykloje fragmentuotas, priklauso nuo mokytojo asmenybės, švietimas neformuoja visuomenės bendražmogiško vertybinio ir kultūrinio pagrindo, kuris nyksta.

Ir taip žemas mokslo finansavimas paskirstytas tarp daugelio universitetų ir tyrimų institutų yra pakankamas tik jų išgyvenimui, bet ne mokslo ir inovacijų plėtrai. Mokslinių tyrimų kokybė labai fragmentuota, yra keli aukšto tarptautinio lygio mokslo centrai. Visgi oficialiai siekiama būti geriausiais kone visose tyrimų srityse, nenustatant strateginių prioritetų ir išskaidant išteklius. Stokodama nuoseklios MTEP politikos, valstybė nesugeba išnaudoti anksčiau sukaupto įdirbio IT, inžinerijos, biotechnologijų ir fotonikos srityse. Nemažai patentuojamų inovacijų – inkrementinės ir nekuriančios daug pridėtinės vertės (pvz., įvairios programėlės, AR/VR taikymo plėtra ir kiti skaitmeniniai produktai). Lietuva stengiasi kompensuoti inovacijų trūkumą pirkdama patentus ir importuodama technologijas, tai leidžia valstybei neatsilikti visiškai, tačiau tai nėra tvarus sprendimas, technologijų įsigijimas subsidijuojamas įmonėms. Prasta socialinių mokslų padėtis reiškia, kad Lietuva neturi pakankamai specialistų išmanančių ir suprantančių procesus vykstančius pasaulyje, Europoje ir regione. Tai lemia, kad Lietuva negeba orientuotis savo tarptautinėje aplinkoje ir pasiekti savo tikslų užsienio politikoje.

Universitetai, siekdami papildomo finansavimo ir tarptautiškumo, priima studentus iš ne ES šalių, dažniausiai nepakankamai pasirengusius studijoms. Aukštojo mokslo diplomai daugeliui Lietuvoje tėra formalumas – įsidarbinti reikalingas dokumentas, bet ne įgytų žinių ar kompetencijų liudijimas. Išgalintys sau tai leisti studijuoja užsienyje. Verslas pritraukia gabiausias trūkstantį specialybių studentus dirbti dar studijų metu, dažnas jų taip ir nebaigia studijų, juo labiau nesirenka mokslinio kelio. Mokymosi visą gyvenimą sistema gerai veikia tik kai kuriuose sektoriuose, tačiau kaip visuma labiau sprendžia užimtumo, o ne įgūdžių ir kvalifikacijų problemas.

Jau ilgus metus tvyro jausmas, kad švietime pasiektas dugnas, o jo būklės pasekmės persilieja ir į kitų valstybės sričių stagnaciją. Kuo situacija švietimo sistemoje blogesnė, tuo paradoksaliai sunkiau susitarti, nuo ko pradėti ją gerinti.

Lietuvos demografinė situacija tolydžio prastėja – nenuoseklus ekonominis augimas, nuolat kaitaliojama šeimos ir socialinė politika, nevykdoma viešųjų paslaugų plėtra bei neslūgstanti emigracija neleidžia stabdyti neigiamų demografinių tendencijų. Gimstamumas išlieka žemo, kartų kaitos neužtikrinančio lygio, nepavyksta pasiekti progreso mažinant darbingo amžiaus vyrų mirtingumą. Natūralusis prieaugis išlieka ženkliai neigiamas ir kartu su neigiamu migracijos balansu (kai emigracija aukštesnė nei imigracija) prisideda prie sparčių gyventojų skaičiaus mažėjimo tempų.

Vyksta labai spartūs gyventojų senėjimo bei darbo jėgos mažėjimo procesai, kurie kelia didžiulius iššūkius valstybės finansų tvarumui. Dėl senstančios visuomenės auga socialinės sistemos apkrova, vyresnio amžiaus asmenys matomi kaip problema, stiprėja jų stigmatizacija ir atskirtis.

Šalis nėra palanki atvykėliams – į kitą, kitokį vis dar žiūrima su nepasitikėjimu, net ir atvykusiems iš kultūriškai artimų šalių nesukuriamos prielaidos ilgalaikio gyvenimo perspektyvai Lietuvoje. Todėl net ir tie žmonės, kuriuos pavyksta pritraukti, čia ilgai neužsibūna. Išimtis nebent klimato migrantai, kurių buvimo šalyje sąlygas reglamentuoja ES. Imigrantų integracija neveikia, auga jų atskirtis, kuriasi migrantų „getai“ miestuose.

Gerai gyvena santykinai nedidelis procentas visuomenės (stambaus verslo, įtakingi veikėjai, aukštos kvalifikacijos specialistai, įskaitant ir atvykusius iš kitų šalių) – jų gyvenimo kokybė iš esmės nesiskiria nuo kitų vakariečių. Šios grupės turi prieigą prie aukštosios kultūros, pažangių technologijų ir aukštos kokybės paslaugų, toliau didėja jų atskirtis nuo likusios visuomenės. Didelės dalies visuomenės (ypač senjorų), vienišų tėvų ir motinų skurdas, gyvenimo sąlygų prastėjimas, nepasitenkinimas elitu skatina populistines nuotakas visuomenėje ir manipuliacijas jomis. Kartkartėmis dalies visuomenės nepasitenkinimas prasiveržia protesto akcijomis.

Visuomenė jaučiasi nesaugiai dėl nepasitikėjimo savo kompetencijomis, žemas atsparumas išorės grėsmėms dėl vidinio susiskaldymo, socialinių ir etninių takoskyrų. Nesaugumo jausmą skatina priešiškos valstybės skleidžiama propaganda ir nostalgija „seniems geriems laikams“. Dalis visuomenės jaučiasi nesaugiai dėl priklausomybės nuo svetur sukurtų naujų technologijų, kurių veikimo ji nesupranta.

Lietuvos ekonomika nesugeba kurti vertės tokiu mastu ir greičiu, kad galėtų išlikti konkurencinga ir patenkinti gyventojų poreikius ir lūkesčius. Dėl noro patenkinti visas visuomenės ir verslo grupes politikams nepavyko susitarti dėl aiškių ekonominės ar socialinės politikos prioritetų. Atitinkamai Lietuva nesugebėjo sutelkti pakankamai dėmesio ir investicijų tam, kad būtų įmanoma pasiekti realų technologijų ir inovacijų proveržį – svajos apie lietuvišką kosmoso pramonę ir dirbtines širdis taip ir liko svajomis. Inovacijų ekosistemos plėtrą

paralyžiuoja tiek gabi biurokratija ir painios taisyklės, tiek tarpinstitucinio ir tarpsektorinio bendradarbiavimo trūkumas. Nors šalyje ir toliau formaliai deklaruojama parama „ateities“ technologijoms ir inovacijoms, tačiau dėl didelio lobistų spaudimo per įvairias reguliacines intervencijas subsidijuojamas taršias, energetiškai mažai naudingas, bet pigias technologijas taikantis verslas. Negebėjimas technologiškai transformuoti ar atsisakyti transporto ir žemės ūkio sektoriaus Lietuvai neleidžia pasiekti nacionalinių ŠESD emisijų mažinimo tikslų. Tai ilgainiui blogina Lietuvos santykius su ES institucijomis ir Vakarų Europos valstybėmis.

Dėl šių priežasčių Lietuvoje mažėja aukštą pridėtinę vertę kuriančio verslo. Ekonomika, jau kurį laiką „užstrigusi“ vidutinių pajamų sąlytose, pradeda jausti šios problemos pasekmes. Menkstant šalies tarptautiniam konkurencingumui, talentai emigruoja, o dėl neigiamo socialinio klimato sunku jų pritraukti iš svetur. Santykinai geresnius rezultatus demonstruoja tradiciniai ūkio sektoriai, įdiegę skaitmeninius sprendinius, žemės ūkis, taip pat turizmas, nes esame graži ir palyginti pigi šalis. Nors santykinai pigi darbo jėga pritraukė ir keletą globalių technologijų firmų, šios darbo vietos nėra tvarios.

Dėl neigiamų demografinių tendencijų bei didesnės vyresnio amžiaus ir ligotų žmonių proporcijos visuomenėje ir toliau auga gerovės valstybės apkrova. Tačiau didelė pensinio ar vyresnio amžiaus rinkėjų dalis sprendimą kelti pensinį amžių padaro politiškai neįmanomą. Šalyje – demografinė žiema: buvusieji vaikų darželiai masiškai renovuojami ir verčiami senelių globos namais. Kartu gilėja ir socialinės nelygybės problemos – nors situacija dar nėra kritinė, ateities perspektyva yra itin niūri. Dauguma dirbančiųjų priversti rinktis prastai apmokamą darbą, nesijaučia užtikrintai dėl rytdienos, vis labiau įsigali terminuotas užimtumas. Nesugebant nacionaliniu lygmeniu mažinti socialinę atskirtį, daugiau atsakomybės perkeliama savivaldybėms, tačiau jų pajėgumai spręsti šią problemą nevienodi – dėl to dar labiau ryškėja netolygumai tarp jų.

Lietuva – periferija, kurioje iš išorės perkamos žiniomis ir patirtimi grįstos paslaugos (*know-how*) infrastruktūrai palaikyti ir vystyti. Nors *Rail Baltica* pavyko užbaigti, skaitmeninė infrastruktūra išplėtotą, tačiau pasiekti Lietuvą kitais būdais vis dar sudėtinga. Dėl žemo inovacijų lygio Lietuva taip pat nėra pasiekusi savo žaliojo perėjimo tikslų ir vis dar naudoja daug iškastinio kuro. Tiesa, kadangi ES uždraudė vidaus degimo variklius, Lietuvos keliais rieda elektromobiliai (nors neretai vakariečių jau padėvėti ar pigesni, senesnio modelio). Energijos generavimo pajėgumai neišvystyti – vis ginčijamasi, kuris būdas pigesnis / žalesnis, tad, ypač kaimuose, toliau kūrenamos malkos. Tai kelia energetinio saugumo problemų, į kurių sprendimą dažnai turi įsikišti ES institucijos.

Nevaldomas teritorijų planavimas neleidžia išvystyti policentrinės gyvenamosios struktūros ir prisideda prie aplinkos taršos. Dėl neproporcingos paslaugų koncentracijos miestuose ir netolygaus miesto–regiono infrastruktūros vystymo dar labiau stiprėja ir kone nevaldoma tampa urbanizacija, gilėja regioninė atskirtis. Sporadiškai kuriasi naujos gyvenvietės, iškyla paskiri individualūs namai, tad tampa sunku atskirti, kur prasideda ir baigiasi miestai. Infrastruktūros vystymas netolygus, priklausomas nuo interesų grupių spaudimo.

Prie ES žaliojo kurso reikalavimų neprisitaikęs žemės ūkis (vyrauja stambūs žemvaldžiai), stambios pramonės įmonės vis dar teršia aplinką,alina dirvožemį, tačiau transporto keliama tarša sumažėjusi dėl paplitusių elektromobilių. Tvarkinga aplinka ir viešosios erdvės visų pirma suvokiamos per „betonizacijos“ ir „trinkelizacijos“ prizmes. Visuomenei ir politikams, išskyrus nedideles grupes aktyvistų, natūralioji gamta nesvarbi, tvarumo praktikos kasdieniame gyvenimo ribotos. Prioritetas teikiamas vartotojiškos visuomenės poreikių tenkinimui (kuris asocijuojasi su „geru gyvenimu“) ir ekonominei naudai, neatsižvelgiant į poveikį ekosistemoms. Ekosistemų paslaugos menksta.

Siekiant įgyvendinti tarptautinius įsipareigojimus, vykdomi tam tikri fragmentuoti veiksmai aplinkosaugoje, tačiau visgi jie nedaro esminės įtakos sisteminiams problemoms. Mes nerodome iniciatyvos, bet tik stengiamės įvykdyti ES direktyvas, prieš kurias dalis visuomenės yra nusiteikusi priešiška: sklendo daugybė mitų, susijusių su klimato kaita, tačiau vyrauja požiūris, kad tai – „ne mūsų problema“ (o Azijos, Afrikos). Nors verslas ir valstybė dažnai tik imituoja įsipareigojimą žaliosioms vertybėms, visuomenė yra nepajėgi kritiškai vertinti teikiamą informaciją.

Dominuoja instrumentinis atskirų teritorijų saugojimas, bet ne bendresnis gamtą puoselėjantis požiūris (egzistuoja švarūs getai, bet nėra žmogaus sugyvenimo su gamta). Išlieka daug stambių taršos šaltinių pramonėje bei žemės ūkyje, todėl daugelio vidaus vandenų ekologinė būklė nėra gera, užterštas ir požeminis vanduo.

Intensyvios ūkininkavimo formos taip pat alina dirvožemį. Dėl vartotojiško požiūrio ir ekonominės naudos siekio nemažėja miško kirtimų, stringa pelkių atkūrimo darbai, kyla iššūkiai bioįvairovės išsaugojimui.

Lietuvoje vis daugėja stichinių nelaimių (sausrų, kaitrų, liūčių), padidėja požeminių vandenų taršos problema. Prasta valstybės komunikacija dėl naujų energijos šaltinių plėtros (pvz., vėjo jėgainių) skatina dalies gyventojų pasipriešinimą klimato kaitos politikai.

Sveikatos apsaugos sistema orientuota į gydymą (vaistais), o ne ligų prevenciją, yra neefektyvi, skurdi, laikomasi paternalistinio požiūrio į asmens sveikatą. Valstybė išlaiko daug neefektyvios sveikatos apsaugos infrastruktūros (kadaise buvusias dideles ligonines, pagalbines įstaigas), bet dėl mažo biudžeto regionuose finansuojamos tik pirminės sveikatos priežiūros ir paliatyviosios pagalbos paslaugos, reikia priemonių iš asmeninių lėšų. Dėl to geresnę finansinę padėtį turintys gyventojai pasižymi geresne sveikata.

Nemaža dalis gyventojų nepasitiki mokslu, įrodymais grįsta medicina (pvz., vakcinomis), užsiima savigyda. Valdžia neturi pajėgumų vykdyti efektyvias sveikatinimo, sveikatos raštingumo skatinimo ar vakcinacijos kampanijas. Toliau auga mirtingumas nuo pagydomų ir išvengiamų ligų, vidutine gyvenimo trukme atsiliekame nuo vakariečių.

Dėl kompetencijų stokos bei prasto tarpinstitucinio bendradarbiavimo Lietuva nesugebėjo išvystyti efektyvios sveikatos duomenų valdymo sistemos ir negali realizuoti technologijų potencialo medicinos srityje.

Trūksta sporto infrastruktūros ir lėšų sportui vystyti, Vilniuje tebestatomas nacionalinis stadionas. Žmonės ignoruoja sveikos gyvensenos patarimus ir mieliau laisvalaikį leidžia prie ekranų. Dėl nesprendžiamos socialinės nelygybės, silpnų bendruomeninių saitų ir neužtikrintumo rytdiena bei gyvenimo perkėlimo į virtualybę prastėja emocinė / psichologinė žmonių sveikata. Žmonių atitolimas vienas nuo kito sąlygoja vienišumo jausmą, o susikaupusios įtampos skandinamos taurėse, gėsinamos tabletėmis ar suktinukėmis.

Visuomenės gyvenime bendražmogiškos, solidarumo vertybės ar empatija nėra vyraujančios, tad įvairiose viešosiose diskusijose pabrėžiamas visuomenę vienijančio mito, vieningos nacionalinės idėjos ilgesys, su nostalgija prisimenami praeities laikai, vienybės mitai. Populistai išnaudoja šias visuomenės nuotaikas, abstrakčiai kalbėdami apie žmonių susvetimėjimą bei siūlydami savo pačių vienybės vizijas. Jos dažnai remiasi kultūra kaip pirmine priemone sužadinti patriotiškumą, išsaugoti etninę tapatybę ir tokiu būdu sukurti menamą vienybės audinį.

Visuomenė tuo tarpu taip pat ilgisi ją vienijančios idėjos, pasižymi gana nebrandžiu požiūriu į kultūrinį pliuralizmą. Literatūra ir menas dažnai matomi kaip resursas įsivaizduojamai vienybei kurti. Jei meno formos neatitinka šio poreikio, neturi patriotiškumą ir etninę tapatybę įtvirtinančių požymių, jos gali būti pateisintos tais atvejais, kai yra validuojamos, pripažįstamos ir leidžia Lietuvai gerai atrodyti Vakaruose. Įvairioms meno kryptims palaikyti neužtenka valstybės lėšų, bet ir toliau deklaruojama, kad kultūra yra svarbi. Egzistuoja ryški skirtis tarp aukštosios kultūros ir kasdienybės – yra labai aukšto lygio meno ir kultūros reiškinių, tačiau bendresnis kultūros paveikslas labai fragmentuotas.

Šalies elitas – edukotas, gali laisvai tenkinti savo rafinuotus kultūros poreikius čia ar svetur. Įsitvirtinę elito kūrėjai pataiko į vakarietiškas madas ir garsiai deklaruoja, kad Vilnius niekuo nenusileidžia žymiausiems Vakarų Europos kultūros centrams. Tuo tarpu eilinių žmonių gyvenime dominuoja pramoginė („pop“), masinė kultūra, kuri vis labiau siejama su hedonizmu ir vartojimu. Žmonių įsitraukimas į kūrybines veiklas menkas, sporadiškas, kūrybinio ugdymo vieta švietimo sistemoje visiškai marginali. Inovatyvūs kūrėjai ir alternatyviose srityse besireiškiantys menininkai emigruoja į užsienį.

Nepaisant to, kad kultūros paveldas yra sergimas, jis nėra prasmingai aktualizuojamas, veikiau suvokiamas gana paviršutiniškai, deklaratyviai. Švietimas neatliepia kultūrinių poreikių – mokiniai ugdymo įstaigose pagal programą skaito lietuvių autorius, tačiau nejaučia ryšio su tuo, kas rašoma. Mokytojai negeba paveldo aktualizuoti, o mokiniai negeba jo priimti ir apmąstyti.

Sunku atsekti dominuojančias vertybes visuomenėje – jos nėra nuoseklios. Visuomenėje egzistuoja vertybinės įtampos: didelei jos daliai būdingos materialios ir fizinė, ekonominė saugumą orientuotos vertybės, kitiems –

postmaterialios saviraiškos vertybės. Pastarieji taiko aukštus standartus politinei sistemai, tačiau sistema nepajėgia tokių lūkesčių išpildyti. Šiai visuomenės daliai atrodo, kad sprendimų priėmėjai daro nepakankamai, kad apgintų jiems rūpimus aplinkosaugos, socialinės lygybės, žmogaus teisių klausimus. Tuo tarpu pirmiesiems atrodo, jog valstybė daro nepakankamai, kad apgintų „tradicines“ vertybes. Abiem atvejais egzistuoja žymus disbalansas tarp piliečių lūkesčių valstybei ir to, ką valstybė gali bei turėtų jiems suteikti, tvyro „valstybė man skolinga“ nuotaika, kartu piliečiams nemanant, jog jie patys irgi atsakingi už valstybės būklę ir turi siekti kompromisų su kitaminčiais. Šios visuomenės grupių skirtybės išnaudojamos dėl dėmesio ir palaikymo aršiai konkuruojančių politikų. Savo komunikaciniu diskursu jie geba taikliai aktyvuoti vertybines nuostatas komentuodami aktualijas ir taip manipuliuoja rinkėjais. Daugumai piliečių sunku atskirti tiesą nuo mitų.

Žmonės nėra linkę pasitikėti vieni kitais. Egzistuoja socialinis susvetimėjimas – vyrauja nepasitikėjimas, netoleruojami skirtingos gyvenamosios žmonės, menkas solidarumas su socialinę atskirtį patiriančiais žmonėmis. Nuo kitų ir kitokių mus skiria „tvoros“. Daliai visuomenės solidarumo jausmą teikia ritualizuotas lietuviškų tradicijų palaikymas nacionalinių švenčių metu. Kartu dalies visuomenės dažnai praktikuojamas spiritizmas, šamanizmas, nesvetimos reinkarnacijos ir kitos iš kitų kultūrų atėjusios dvasinės ir religinės idėjos. Tai atspindi visuomenės prasmės ir vidinio saugumo paieškas.

Dėl gana žemo išsilavinimo lygio visuomenės grupės nemoka tinkamai išreikšti ir atstovauti savo interesų, vangiai buriasi į pilietines organizacijas. Netolygi regioninė raida lemia tai, kad kaimo ir nedidelių miestų gyventojai, dažniau susiduriantys su skurdo rizikos problema, jaučiasi politiškai apštiepti, tad taip pat tampa politiškai susvetimėję. Visuomenė yra nusivylusi nepakankamai augančia ekonomika, lėtu Vakarų vijimusi, aukštomis kainomis. Visa tai lemia menkstančią viešąją moralę. Dalis piliečių sukčiauja, siekia valstybe pasinaudoti savanaudiškais tikslais ir tai yra toleruojama. Sukčiaujant natūraliai tikimasi, kad sukčiauja ir kiti, kas lemia giluminį nepasitikėjimą ir individualizaciją, vengiama bendrauti, solidarizuotis.

Dėl visų šių priežasčių visuomenėje gajus subjektyvus nesaugumo jausmas. Nesant pasitikėjimo valstybe ir nerandant kitų būdų, kaip tinkamai išreikšti savo lūkesčius ir nusivylimus, dalis visuomenės vis įsitraukia į judėjimus „prieš elitus“ ar užsiima valstybės „boikotu“. Kartu dėl nepasitenkinimo regimu sukčiavimu ir įtarumo skirtingų visuomenės grupių atžvilgiu formuojasi palankios nuostatos „tvirtos rankos“ politikai.

2.4. Scenarijus IV: Amžinas jšalas

Pagrindiniai įvykiai tarptautinėje erdvėje iki 2050 m. Užsitęsęs karas Ukrainoje nustekeno ir Maskvą, ir Kyjivą, ir Vakarus, kurie toliau rėmė Ukrainą, tačiau nesugebėjo suteikti jai pakankamai puolamųjų ginklų Rusijos armijai išstumti. Ilgainiui Maskva pradėjo platesnio masto mobilizaciją ir, perėmusi iniciatyvą karo lauke, privertė Kyjivą pripažinti šalies padalijimą ir Vakarų Ukrainos „neutralitetą“. Tokia karo baigtis buvo didžiulis smūgis išoriniam Vakarų prestižui ir vienybei Vakarų viduje: Rytų Europos valstybės kaltino Vakarų sostines nepakankama parama Kyjivui, tuo tarpu Vakarų sostinėse įsivyravo nuotaika, jog Rytų Europa neleido laiku stabilizuoti situacijos ir išvengti Ukrainos pralaimėjimo. Nors tai suteikė drąsos tolesnėms Maskvos geopolitinėms ambicijoms, Rusija liko itin pažeidžiama dėl ekonominės izoliacijos, sunaikintų armijos pajėgumų, prastos demografinės situacijos ir okupuotų teritorijų išlaikymo kaštų. Kartu dėl ekonominės izoliacijos Maskvai teko smarkiai padidinti savo priklausomybę nuo Pekino, o karas Ukrainoje apribojo Rusijos galimybes projektuoti galią kituose regionuose. Dėl šių priežasčių Kinija reikšmingai išplėtė savo įtaką Eurazijoje.

Padidinusi savo regioninę įtaką Rusijos sąskaita, Kinija taip pat sustiprėjo ir Vakarų atžvilgiu ir ilgainiui Vakarai pralaimėjo varžybas dėl globalios įtakos ir dominavimo ateities rinkose. JAV nesugebėjo konvertuoti savo struktūrinių pranašumų (palankios demografinės situacijos, inovacijų įdirbio) į santykinę galią dėl vidinių politinių priežasčių: augančios nelygybės, poliarizacijos ir valstybės institucijų politizavimo, rasinių ir politinių įtampų (įskaitant ir dėl migracijos iš Pietų Amerikos) ir t. t. O ES nesugebėjo įveikti savo struktūrinių silpnųjų (per mažos inovacijų ekosistemos, priklausomybės nuo žaliavų importo) ir suvaldyti karo Ukrainoje pasekmių. Vis dažnėjantys vienašališki ES valstybių narių veiksmai fragmentavo bendrą rinką ir paralyžiavo ES institucijas, kai kuriose Vakarų valstybėse įsitvirtino populistiniai režimai. Eizėjant ES vienybei, Kinija dar labiau padidino įtaką Rytų Europoje: ji tapo pagrindine Baltarusijos režimo partnere ir užmezgė stiprius santykius su vyriausybėmis nuo Ukrainos ir Baltijos šalių iki Vakarų Balkanų. Auganti Kinijos įtaka sustiprino Pekino propaguojamas tarptautines

normas, kurias priėmė ir Eurazijos regioninės galios, pvz., Turkija (tiesa, Ankara kartu vis labiau propaguoja islamiškosios modernizacijos ideologiją). Ilgainiui Kinija nusprendė išbandyti JAV ryžtą ir pajėgumus ginti Taivaną ir pareiškė ultimatumą. Suvokdamas nepalankią vidaus politikos situaciją ir susiskaldymą NATO viduje, Vašingtonas nesiryžo atsakyti Kinijai. Po JAV fiasko Taivane Lietuva nebegalėjo pasitikėti NATO saugumo garantija. Šalyje įsivyravo režimas, žadantis stabilumą, saugumą ir ekonominę gerovę per gerų santykių su Kinija vystymą – o geriems santykiams su Kinijos supergalybe reikalingas „stiprus lyderis“.

Tarptautinėje sistemoje įsitvirtinus Kinijos įtakai, Rytų Europa tampa vienu iš svarbiausių regionų platesnėje Pekino Eurazijos strategijoje. Kinija, siekdama plėsti įtaką Vidurio ir Vakarų Europoje, yra suinteresuota Rytų Europos stabilumu, įskaitant tiesioginės Maskvos grėsmės likusioms Rytų Europos valstybėms neutralizavimą. Atitinkamai Lietuvoje įsitvirtinęs autoritarinis režimas bendradarbiavimą su Kinija vertina kaip pakankamai gerą saugumo garantiją, kartu sprendžiančią ir ekonominio stabilumo klausimą. Dėl šių priežasčių Lietuva leidžia Kinijos liaudies armijai naudoti valstybės kritinę infrastruktūrą, įskaitant Klaipėdos uostą. Pekino interesai sąlygoja ir platesnę Vilniaus užsienio politiką: Lietuva kartu su Kinijos įtakos zonoje esančia Baltarusija ir kitomis autoritarizmo keliu pasukusiomis Rytų Europos valstybėmis remia Kinijos pastangas perrašyti tarptautinės sistemos normas ir reformuoti su jomis nesuderinamas tarptautines institucijas. Antrinis Lietuvos užsienio politikos ramstis – horizontalaus bendradarbiavimo tarp draugiškų režimų regione įtvirtinimas, ypač tokiais klausimais, kaip migracijos srautų į Vakarus valdymas, Kinijos finansuojamų regioninės infrastruktūros projektų įgyvendinimas ir pan. Lietuva jaučiasi nesuprasta Vakarų, todėl nuo jų iš esmės atsiriboja. Esminė tarptautinė organizacija Lietuvai yra naujai atgijęs 17+1 Vidurio Europos bendradarbiavimo su Kinija formatas.

Lietuvoje Vyriausybė centralizuoja valdžią, greta egzistuoja silpnas parlamentas ir nominali savivalda. Pagrindinė valdžia koncentruota autoritetingo, bet „griežto ir teisingo“ Vado rankose.

Kadangi valstybės tarnyba užtikrina bent kiek sotesnį ir garantuotą rytojų, labai išsiplėtęs ir vis pučiasi biurokratinis aparatas. Jis stropiai vykdo politinio režimo sprendimus. Svarbiausius politinius sprendimus režimas derina su jį remiančiomis oligarchinėmis struktūromis. Valdymas vietos lygmeniu vykdomas per paskirtus lojalius režimui asmenis. Daug aukštų postų institucijose gaunami ne pagal nuopelnus, bet dėl ryšių, lojalumo ar patikimumo.

Funkcionuoja labai biurokratinės, uždaros „visada teisios“ valdžios institucijos, kurios nemato žmogaus. Išvystytas kontrolinis-represinis aparatas. Verslą reguliuojančios institucijos labiau baudėjos nei patarėjos. Elitas gyvena gerai, bet valstybė fundamentaliai silpna. Valdžios sprendimams trūksta skaidrumo, su visuomene daugiausia bendraujama parodomuosiuose susitikimuose bei kariniuose paraduose. Įdiegta valstybinė, tautinė ideologija, vienpartinė sistema. Pasitikėjimo valdžia klausimas neegzistuoja.

Teismų sistema yra visiškai pajungta valdančiosios politinės klasės interesams, nes valdžios legitimumo stoka maskuojama per demonstratyvų jos pačios ir jos sprendimų teisėtumą. Visuomenės abejonė dėl priimamų sprendimų teisėtumo ir teisingumo paskandinama teisinėse procedūrose ir painiuose įstatymuose, o formalizuojama paklusnių valstybinių institucijų (tarp jų ir teisingumo vykdymo) manipuliacijose. Paneigiant tarptautinių organizacijų ir žmogaus teisių priežiūros institucijų autoritetą, teisinės valstybės principai laisvai interpretuojami taip, kaip tai patogu valdančiajam elitui ir oligarchinėms struktūroms.

Valstybės ir institucijų dėmesys pirmiausia skiriamas žmogui ir dar labiau – jo artimiausiai aplinkai – šeimai. Skiepijamas poreikis rūpintis šeima ir savimi tam, kad eiliniam piliečiui nekiltų noro dalyvauti priimant politinius sprendimus. Lojalumas valstybei skatinamas patriotiniais šūkiiais, o pati valstybės samprata kuriama išimtinai per politinės valdžios (lyderių) paveikslus. Formuojamas bendras visuomeninis naratyvas, kad lojalumas valstybei (lyderiui) yra asmens pareiga, o netiesiogiai duodama suprasti, kad tai vienintelė galimybė išlikti ir pačiam asmeniui, ir jo išlaikytiniams (šeimai). Žmogus skatinamas būti individualistu, rūpintis tik savimi ir artimiausiųjų gerove, taip formuojant stiprų nerimo ir nesvarbumo jausmą. Visiškai naikinamas bet koks individualizmas, visais lygiais (ir per švietimą) diegiama, kad bendruomenės interesas svarbesnis už individo interesą. Neleidžiama kurtis nepriklausomoms nuo valdžios bendruomenėms ir organizacijoms.

Formaliai deklaruojamos, bet realybėje žmogaus teisės ir laisvės suvaržytos. Itin aršiai suvaržomos LGBTQ+ ir kai kurių etninių bei religinių mažumų teisės. Laisvės iliuziją suteikia nebent pabėgimas į virtualią realybę – žaidimų industrija šalyje klesti ir yra vienas iš nedaugelio eksporto produktų.

Švietimo sistema pajungta autoritarinei valdžiai. Ji ne siekia suteikti kokybišką išsilavinimą, o atlieka indoktrinavimo, socializavimo ir žmogiškojo kapitalo srautų valdymo funkciją. Kokybiškas išsilavinimas prieinamas tik siaurai elito grupei: jos nariai ir jų vaikai gauna gerą išsilavinimą keliose šalyje veikiančiose uždaroje privačiose mokyklose bei studijuodami užsienio universitetuose. Likusiai visuomenei skirtos mokyklos ir vietiniai universitetai atlieka auklėjimo ir režimo poreikius atitinkančią socializavimo ir profesijos suteikimo funkciją. Nuomonių, vertybių ir tapatybių įvairovę varžo nuo pat ikimokyklinio ugdymo skiepijamas vidutinybės, paklusnumo ir vienos tiesos kultas. Vidurinis išsilavinimas ugdo valdžiai paklusnius ir ištikimus piliečius. Švietimo sistema visuose lygiuose leidžia identifikuoti potencialius maištininkus prieš režimą (individualistus, kritikus). Jiems taikomos specialios ugdymo ir disciplinavimo programos.

Valstybinėje švietimo sistemoje žinių ir įgūdžių ugdymas planuojamas pagal prioritetinių valstybės ir ekonomikos sričių poreikius, daugiausia finansavimo ir dėmesio skiriama tiksliesiems mokslams ir inžinerijai. Oficialioje propagandoje sistema liaupsinama kaip atitinkanti realius rinkos poreikius ir paremta darbo rinkos prognozėmis. Realybėje asmens mokymas susiaurintas iki mokymosi „mintinai“ – švietimo sistema labiausiai vertina vaikų gebėjimus įsiminti ir pakartoti bei visiškai neskatina kritinio mąstymo. Į mokytojų, dėstytojų ir kitų švietimo specialistų pozicijas atrenkami konformistai.

Lietuvoje universitetų yra daug, jie plačiai prieinami, tačiau nukritęs studijų lygis, universitetai visiškai suvienodėję, jie net nemėgina konkuruoti tarptautinėje erdvėje, patenkina tik vietos rinkos ir režimo indoktrinacinius poreikius. Moksliniai tyrimai vyksta pagal valstybės užsakymą. Tikslųjų ir inžinerijos mokslų naujovės apsiriboja darbais pagal įmonių užsakymus: testuojama, ieškoma dalinių esamų technologijų patobulinimų. Humanitariniai ir socialiniai mokslai orientuoti į tokius režimo veiksmus pagrindžiančius „tyrimus“ kaip Rytų pranašumo prieš Vakarus „įrodymai“ ir lietuviškos etnokultūros išskirtinumo pagrindimas. Dėl šių priešasčių visuomenė nesuvokia išsilavinimo ir mokslo kokybinio standarto, nemaža dalis visuomenės pasitiki pseudomokslais ir prietaisais.

Valdžia griežtai kontroliuoja MTEPI veiklas bei mokslo ir verslo ekosistemų bendradarbiavimą. Imituojant mokslo dalyvavimą versle, dažnai orientuojamasi į nesudėtingas technologijas (*low-tech*) arba nedideles inovacijas. Taip pat investuojama į VR ar AR technologijomis grįstų laisvalaikio paslaugų plėtrą siekiant suteikti naujų pramogų žmonėms: pvz., „Pasaulis Lietuvoje“ atostogų programa leidžia aplankyti Viduržemio jūros pakrantę virtualiai, net jei piliečiai realiai negali ten nuvykti. Finansavimas naujų sprendimų kūrimui ir inovacijoms skiriamas daugiausiai kariniame kontekste. Dėl mokslo sistemos menkimo inovacijos nėra suprantamos, pramonėje dirbantys darbuotojai gali sekti gautas instrukcijas, bet mokslinė bazė, kuri inovacijas gebėtų inicijuoti, ilgainiui sumenksta. Kompensuodama nacionalinės MTEP sistemos trūkumus, Lietuva importuoja technologijas iš Kinijos – ir, atitinkamai, perima kinų technologijų reguliavimo standartus. Pagal galimybes Lietuvos mokslininkai vykdo Pekino užsakytus tyrimus, valstybė yra rizikingų tyrimų testavimo arena.

Valdžia vykdo aktyvią pronatalistinę gimstamumo skatinimo politiką, labiausiai – per pinigines išmokas šeimoms, sulaukusioms vaikų, ir ypač remiant daugiavaikes šeimas. Orientuojamasi išimtinai į tradicinės šeimos modelį, ignoruojant kitas šeimos formas (kohabitaciją) ir nepilnas šeimas. Šios politikos efektas yra labai trumpalaikis, iš esmės nekeičiantis blogėjančios šalies demografinės situacijos. Nors dėl pronatalistinės politikos pastebimi gimstamumo svyravimai, ilgalaikėje perspektyvoje nusistovi žemas, kartų kaitos neužtikrinantis gimstamumo lygis. Dėl išliekančio aukšto mirtingumo darbingame ir senyvame amžiuje ir mažo absoliutaus gimimų skaičiaus susiformuoja neigiamas natūralusis prieaugis. Situaciją dar labiau pablogina naujos emigracijos bangos. Šie procesai dar labiau paspartina gyventojų senėjimo tempus, ypač periferijoje.

Šalyje vyrauja aukštas skurdo ir socialinės atskirties lygis, didžiosios dalies gyventojų padėtis metai iš metų esmingai nesikeičia, nors badaujančių šalyje ir nėra. Socialinės apsaugos sistema labai ribota, priverstinai keliamas pensinis amžius. Imigracijos srautai maži, Lietuva išlieka migrantų tranzito šalimi. Dėl klimato kaitos ir karinių konfliktų atvykę imigrantai menkai integruojami, formuojasi jų getai, dauguma šių migrantų siekia išvykti

į aukštesnės ekonominės gerovės šalis. Ribodama tranzitinę migraciją, Lietuva sugeba iš Vakarų valstybių gauti tam tikrų dividendų, ypač finansinę paramą.

Geros kokybės viešosios paslaugos yra prieinamos tik elitui, kiti turi tenkintis ribotomis ir nekokybiškais paslaugomis, teikiamomis perkrautų valstybinių gydymo, socialinės rūpybos įstaigų. Dėl spartaus darbingo amžiaus gyventojų skaičiaus mažėjimo valstybei kyla problemų įgyvendinant socialinius įsipareigojimus, įskaitant aprūpinimą adekvačiomis pensijomis. Dauguma senjorų vargiai randa, kur save realizuoti, jiems sunku pragyventi ir dėl didžiulio negalios ir ilgalaikių sveikatos problemų paplitimo masto įsitraukti (bent dalinai) į ekonomiką ir socialinį gyvenimą.

Santykinai ramų visuomenės gyvenimą garantuoja priklausymas nuo Rytų (stabilus apsirūpinimas būtiniaisiais ištekliais ir technologijomis), nevyksta ir neplanuojamos reformos, vystoma ir palaikoma tradicinė kultūra, puoselėjant etnotautinę tapatybę.

Tačiau, bendradarbiaudamas su Pekinu, Lietuvą valdantis režimas įtvirtino „policinę valstybę“: šalyje vykdomas visuotinis piliečių sekimas, išplėtotas valstybinis propagandos aparatas, perimta kertinių ekonomikos sektorių ir didžiausių šalies firmų kontrolė. Gerai finansuojama ir plačią veikimo laisvę turinti policija efektyviai užtikrina žemą nusikalstamumą ir viešąją tvarką. Didžiajai daliai visuomenės tai teikia santykinės ramybės ir užtikrintumo jausmą, tačiau nemažai piliečių jaučia fundamentalią baimę prieštarauti visuomenės dogmoms, peržengti ribas ir taip užsitraukti nepageidaujamą dėmesį. Nepaklusnuiosius ir išsišokėlius kaipmat sutramdo tėvai, aplinka ar (per)auklėjamosios institucijos. Valdžia savo represijas pridengia saugumo ir lietuviškos tapatybės išsaugojimo klausimais, viešajame diskurse vyrauja „apgultos tvirtovės“ naratyvas.

Laisvą tarptautinę prekybą jau prieš daugiau nei dešimtmetį pakeitė strateginis ekonominis bendradarbiavimas su regioniniais hegemonais (Rusija, Kinija). Lietuva tapusi regioniniu vidutinių ir nesudėtingų technologijų (*mid-ir low-tech*) gamybos centru, aptarnaujančiu į Vakarų rinkas orientuotas Kinijos pramonės ir eksporto grandines. Per Lietuvos teritoriją eina turtingesnes Europos rinkas su Rusija ir Kinija jungiantys transporto infrastruktūros tinklai, Lietuvos strateginiai objektai parduoti Kinijos valstybinėms kompanijoms.

Stokodama gamtinių išteklių, nesugebėdama kurti technologijų ir plėtoti inovacijų, pasižyminti aukšta korupcija Lietuva nėra patraukli užsienio investuotojams ir neturi savo nišos tarptautinėse vertės grandinėse. Pradėti ir sėkmingai vystyti savo verslą beveik neįmanoma be gerų ryšių aukščiausiuose valdžios sluoksniuose. Nors formaliai Lietuvoje tebeegzistuoja laisva rinka, tačiau sąlygos palankios tik režimui lojaliam stambiajam verslui. Kartu valstybėje gaji ir savipakankamumo mąstysena: režimas palaiko santykinai neefektyvių, tačiau būtinų prekių ir paslaugų tiekimą užtikrinančių nacionalinių įmonių veiklą. Kaimuose vėl atgijo natūrinis ūkis.

Eižėjant ES, ankstesni Lietuvos įsipareigojimai klimato politikos srityje tapo nebeaktualūs. Visgi, suvokdama ekologinę degradaciją kaip iššūkį režimo stabilumui, Lietuva iš Kinijos importuoja žaliąsias technologijas ir sugeba sumažinti ŠESD emisijų lygį.

Siekdama visuomenės stabilumo, valstybė užtikrina vienodai žemą pragyvenimo minimumą: kiekvienas pilietis yra sotus ir turi stogą virš galvos. Socialinės nelygybės dinamiką šalyje daugiausia lemia politiniai, o ne ekonominiai veiksniai: tiek geriausios viešosios paslaugos, tiek geriausiai apmokami darbai sukonzentruoti režimą palaikančių visuomenės grupių rankose. Nors administraciniu lygiu regionų sanglauda egzistuoja, tačiau regionų viduje nelygybė ryški: vietinis politinis elitas ir jam palankios grupės turi geresnę prieigą prie viešųjų paslaugų ir geresnių darbų.

Nepaisant palyginti prastos infrastruktūros ir gyvenimo kokybės, gyventojai koncentruojasi miestuose, ypač Vilniuje, į kurį kreipiama neproporcingai daug valstybės investicijų. Siekiant ekonomijos, visuose miestuose statomi vienodi visuomeniniai ir gyvenamieji pastatai. Regionai merdi, auga centro – periferijos atskirtis. Tačiau net ir Vilniuje miesto viešųjų erdvių ir kitos infrastruktūros planavimas politizuotas ir chaotiškas, sunku ginti kultūrinės ar gamtines erdves.

Dėl preferencinėmis kainomis įsigytų žaliųjų technologijų iš Kinijos Lietuvai pavyko išplėtoti atsinaujinančios energetikos pajėgumus. Kadangi valstybė neturi lėšų dideliems infrastruktūros projektams vystyti, vis daugiau

projektų finansuojama Pekino lėšomis, taip dar labiau didinant priklausomybę nuo Kinijos. Kinų naujakuriai bei vietiniam režimui lojalus elitas valdo gražiausias Lietuvos vietas, įskaitant pajūrį.

Darna vystymosi sąvoka naudojama instrumentiškai, norint legitimizuoti režimą. Nėra finansų, taip pat mokslo ir inovacijų įsisenėjusioms aplinkosaugos problemoms spręsti. Šalyje, ypač miestuose, toliau stipriai didėja tarša. Gamtinė aplinka yra suprantama kaip resursas miestiečiams, ir tik per praktinę naudą. Dauguma gyventojų telkiasi miestuose, bet dėl varganos ekonominės šalies būklės aplink išblizgintus miestų centrus vis dar rikiuojasi senų nerenovuotų itin prastos būklės sovietinių daugiabučių kvartalai (periodiškai vienas ar kitas jų sugriūna). Kaip ir kitose srityse, klimato kaitos valdymo ir aplinkosaugos politikos klausimai glaudžiai koordinuojami su Kinija.

Dėl dominuojančio intensyvaus žemės ūkio toliau vyksta žemės ūkio naudmenų degradacija, alinamas dirvožemis (2050-aisiais mes jau pusiaukelėje link visiško dirvožemio praradimo) ir nors apsirūpiname maistu, tai daroma naudojant didelį brangių trąšų kiekį. Kartu visoje Lietuvoje vietovės tampa mažiau palankios ūkininkauti – mokamos išmokos žemės ūkiui palaikyti. Prastėja įvairių aplinkos komponentų būklė: didėja biologinė ir cheminė vandens telkinių tarša. Žemės ūkyje vis didėja derliaus svyravimai, tampame mažiau konkurencingi. Pamažu Lietuva įeina į aplinkosauginių krizių laikotarpį.

Sveikatos apsaugos srityje Lietuvos vyriausybė bendradarbiauja su sau lojaliosiomis suinteresuotosiomis grupėmis, vykdo trumparegišką politiką ir beveik neatsižvelgia į daugelio priimamų sprendimų ilgalaikį poveikį žmonių sveikatai. Dėl ekonomikos sąstingio laipsniškai mažėja žmonių, galinčių naudotis viešosiomis paslaugomis, skaičius, didėja sveikatos priežiūros paslaugų mokesčiai, ribojamas sveikatos priežiūros paslaugų teikėjų skaičius. Daugėja įvairių susirgimų, jų valdymas chaotiškas, o galimybė naudotis moderniomis sveikatos apsaugos technologijomis ir gydymas naujoviškais vaistais Lietuvos piliečiams tebėra sunkiai prieinami. Pragyvenimo lygio kritimas kenkia bendruomenės vertybėms ir sukelia įtampą tarp piliečių bei didina nepasitikėjimą valdžios vykdoma politika.

Siekdamas sukurti socialinės gerovės iliuziją, režimas priverstas dar labiau dotuoti neefektyvų sveikatos apsaugos sistemos tinklą, kurio teikiamos paslaugos dėl nuolatinio darbuotojų trūkumo ir žemos jų kvalifikacijos yra nekokybiškos. Vadžiai artimoms asmenų grupėms užtikrinamos prieinamos ir aukštesnės kokybės sveikatos priežiūros paslaugos. Tačiau vidutinė gyvenimo trukmė dar labiau sutrumpėja, šaliai būdingas aukštas savižudybių lygis (alkoholizmas, primityvi egzistencija be perspektyvų). Visuomenės gerovės, laimės indekso matavimais niekas neužsiima. Virtuali socializacija tampa gyvenimo surogatu.

Drastišką visuomenės ir elito socialinę atskirtį bandoma pridengti tautos vienybę skatinančia kultūros politika. Ji visų pirma atlieka visuomenės konsolidavimo ir lojalizavimo režimui funkciją – viskas valstybėje daroma iš „patriotinių“ paskatų, garantuojant tautos saugumą ir išlikimą bei klestėjimą. Lietuva virtusi „kultūriniu rezervatu“, užsiima tradicinės, liaudies kultūros puoselėjimu. Per mokyklas į visuomenę ateina mąstymas ir kultūra, kurios pagrindas yra neišsiskirti iš minios, arba kultūrą vartoti kaip miniai. Tikslas yra pasiekti tokią visuomenės kultūrinio intelekto būseną, kuomet valdžiai neberekia atvirai engti netradicinį, avangardinį meną, nes tą daro pati visuomenė.

Šalyje dominuoja oficiali, valstybinė kultūra, idealizuojanti tautos praeitį. Kultūros kūrėjų saviraiška prižiūrima ir ribojama, o kultūros produktų pasiūlą formuoja valstybės interesai ir užsakymai („fanfarinė kultūra“). Privačios galerijos ir kultūros įstaigos išnyksta, jas keičia oficialią kultūrinę liniją palaikančios įstaigos. Gyva kultūra traukiasi iš viešosios erdvės arba egzistuoja kaip pompastiškas parodomasis spektaklis, kurio tikslas skleisti oficialią propagandą atitinkančią kultūrą. Alternatyvios kultūros egzemplioriai (ypač išlikę iš praeities) yra demonstruojami tik kaip deviantinio gyvenimo pavyzdžiai. Tokiu būdu valdžia gali dangstyti pretekstu, jog kultūrinis gyvenimas nėra ribojamas, nors kultūrinės alternatyvos egzistencijos esmė yra tik kaip pajuokos objekto. Periferijoje kultūrinį gyvenimą palaiko saviveikliniai kolektyvai, kuriems reguliariai suteikiama proga pasirodyti sostinės erdvėse.

Talentingi kūrėjai emigruoja. Mažai kultūros vartotojų ir pačios aukštosios kultūros. Dominuoja „išblizgintų miesto centrų“ kultūra; kitas paveldas neprižiūrimas byra. Lietuva didžiuojasi pagaliau laimėjusi „Eurasianvision“

konkursą. Susikuria paralelinė „pogrindžio“ kultūra, kuri atvirai smerkiama visuomenės – manoma, jog jie išduoda tikrąją Lietuvos viziją.

Poliarizacija tarp visuomenės grupių užslėpta ir gali eskaluotis įvairiomis įtampomis. Sparčiai auga emigracija, nes viduje motyvacijos ir paskatų kaip nors keisti nėra, kaip ir nėra jokios misijos visuomenėje. Ją vienija nebent baimė, nerimas, kliovimasis sąmokslu teorijomis.

Tai kolektyvistinė visuomenė, eliminuojanti asmeninę atsakomybę ir laisvę. Joje dominuoja materialistinės, išgyvenimo vertybės: turtas, nuosavybė, įvaizdis ir statusas, fizinis ir ekonominis saugumas. Tačiau oficialiai propaguojamos ir diegiamos kuklumo, nesavanaudiškumo vertybės, priešinant jas su dekadentiškais Vakarais. Tai padeda užmaskuoti didelę socialinę nelygybę.

Viena vertus, autoritarinė valdžia sukuria pirminį stresą mažinantį nenusipėjimo jausmą, kita vertus, dėl negalėjimo patiems priimti sprendimų ir buvimo priverstiems pasitikėti valdžia giluminis, dažnai viešai nepripažįstamas nesaugumo jausmas vis tiek egzistuoja ir formuoja žmonių motyvaciją bei elgesį. Prie subjektyvaus nesaugumo jausmo dar labiau prisideda mažas gyventojų išsilavinimas. Žemas išsilavinimo lygis taip pat lemia menkstančią viešąją moralę. Dalis piliečių sukčiauja, plyti korupcija, nors ir bijoma griežtų autoritarinės valdžios bausmių. Vis dėlto bendra motyvacija ir pasitenkinimas gyvenimu yra žemi, tad gajus jausmas, kad nusikalstant nėra ko prarasti – visuomenė demoralizuota.

Autokratijos supresuotos galimybės daryti įtaką sprendimams pasireiškia per kontrolės poreikį individualiu lygmeniu: kasdieniame visuomenės gyvenime egzistuoja daug nepasitikėjimo, sekimo, skundų. Atomizacijos procesai lėmė pilietiškumo nuosmukį, mažėja visuomenės socialinio solidarumo apraiškų ir kolektyvinio pilietinio bendradarbiavimo galimybių. Režimas ardo neformalius socialinius ryšius, kad visuomenė būtų fragmentuota ir ja būtų galima lengviau manipuliuoti.